

พันธนาการสีกุหลาบ

โรส

พันธนาการสี่กุหลาบ

ISBN: 978-616-92758-0-0

ผู้แต่ง โรส

พิมพ์ครั้งแรก พฤศจิกายน ๒๕๕๙

ราคา ๒๙๙ บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พุทธศักราช ๒๕๓๗

โรส.

พันธนาการสี่กุหลาบ.-- พระนครศรีอยุธยา : โรสบุ๊คส์, 2559.

352 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-92758-0-0

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์โรสบุ๊คส์

บรรณาธิการ รุ่งริวา นอร์รี

พิสูจน์อักษร niCki

ศิลปกรรม ภาพร งามสุวรรณ

ภาพปก Bluemood Studio

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ ดี.ดี.ปรีนท์ แอนด์ ดิจิตอล

29/4 แขวงบางนา เขตบางนา กทม. 10260

ติดต่อผู้เขียน แฟนเพจ โรส รุ่งริวา โรเชลล์ลา

เว็บไซต์ www.rosebooksnovel.com

อีเมล rose@rosebooksnovel.com

จากใจผู้เขียน

พันธนาการสี่กุหลาบ เป็นนิยายที่ถูกดองยาวนานถึงสองปีกว่า ๆ ทำให้เมื่อเขียนต้นฉบับจบ ผู้เขียนจึงรู้สึกตื่นตันอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน เพราะไม่คิดจริง ๆ ว่าจะมีวันนี้ วันที่หนังสือกลายเป็นเล่มมาอยู่ในมือผู้อ่าน

ต้องขอบคุณผู้อ่านหลาย ๆ ท่านที่เคยอ่านในเว็บไซต์ตั้งแต่ลงให้อ่านครั้งแรกเมื่อสองปีก่อนและยังติดตามสอบถามมาเนือง ๆ ว่าจะเขียนเรื่องนี้ต่อไหม หรือจะเขียนเมื่อไร ทำให้ในที่สุดผู้เขียนก็กลับมาฮึดเขียนเรื่องนี้ต่อจนจบจนได้

ตอนกลับมาเขียนต่อนั้นคิดว่าเพราะเขียนไว้เกินครึ่งเรื่องแล้ว เขียนต่ออีกหน่อยก็จบแล้วน่า แต่แล้วก็ได้เรียนรู้ว่า การเริ่มต้นเขียนงานใหม่่ง่ายกว่ากลับมาต่องานเก่าเยอะ

เพราะเป็นงานที่ทิ้งไปถึงสองปีกว่า เมื่อนำกลับมาบัดฝุ่นอีกครั้งก็พบว่า สิ่งที่เขียนไว้ไม่ถูกใจเอาเสียเลย ในที่สุดก็ปรับ เปลี่ยน

พล็อต แก๊ซ และสุดท้าย...เขียนใหม่เถอะ!

จากที่คิดว่าเขียนต่ออีกหน่อยก็จบแล้ว กลับกลายเป็นว่าใช้เวลาไม่ต่างกับเริ่มต้นใหม่ แถมยังพบว่าการเขียนงานใหม่บนโครงเรื่องเก่าแต่ปรับปรุงใหม่มากกว่าการเขียนเรื่องใหม่มา ๆ พอเขียนจบถึงได้ดีใจนัก แหม...ก็นึกว่าจะไม่จบเสียแล้ว

ขอบคุณผู้อ่านที่ยังติดตามกัน ขอบคุณทุกยอดวิวที่ทำให้ **พันธนาการสีกุหลาบ** ติดท็อปนิยายยอดนิยมบนเว็บไซต์เด็กดี ผู้เขียนขอสัญญาว่าหากผู้อ่านยังติดตามอ่าน ก็จะเขียนให้อ่านตลอดไปค่ะ

ด้วยรักและขอบคุณสุดหัวใจ

Rose

บ้านที่เฟิร์ท ออสเตรเลีย

๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๙

บทนำ

“พีวี่...”

“หืม...”

“พีวี่ว่า การแต่งงานของเรา น่าเน่าเหมือนละครหลังข่าว
ใหม่คะ”

คำถามของว่าที่เจ้าสาววัยใสเรียกรอยยิ้มเอ็นดูให้ประดับ
บนใบหน้าของชายหนุ่ม

“แต่น้องดาเข้าใจเหตุผลที่เราจำเป็นต้องแต่งงานกันหรือ
เปล่าคะ” เขาถามเสียงอ่อนโยน

เด็กสาวพยักหน้า “ค่ะ”

“ถ้าน้องดาเข้าใจว่ามันเป็นเหตุเป็นผล แล้วมันจะน่าเน่าได้
ยังไง...หืม”

คนที่ตลอดเวลา นั่งทอดสายตาไปอีกทางหันหน้ามาหาเขา

ดวงตากลมโตสีสนิมมีน้ำตาคลอลคลอง

“ขอบคุณนะคะพี่วี ขอบคุณที่เสียสละเพื่อน้องดา ทั้ง ๆ ที่พี่วีไม่จำเป็นต้องทำเลย ถ้าวันไหนพี่วีเจอคนที่พี่วีรักแล้วต้องการหย่า บอกน้องดานะคะ น้องดายินดีหย่าให้”

คำพูดจริงใจ ปรากฏตาซาบซึ่งในบุญคุณที่เด็กสาวส่งมาให้ ทำให้ปรวีรอดที่จะดึงคนตัวเล็กเข้ามาทดแทนบอกร้างของเขาไม่ได้

“น้องดาอย่าเพิ่งคิดไปไกลขนาดนั้นเลย พี่วียังไม่มีแผนง่าย ๆ หรือ จะรอจนน้องดามีแฟนก่อนดีไหมคะ”

๑

ท่าอากาศยานนานาชาติภูเก็ต

ปรวีร์ เดชดำรงกุลยืนรอผู้ที่เรามารับอยู่บริเวณหน้าประตูทางออกส่วนขาเข้า สายตาจ้องมองผู้คนที่บ้างหิ้ว บ้างลากกระเป๋าเดินทาง และบ้างก็เข็นรถเข็นคันใหญ่บรรทุกสัมภาระจนเต็ม เดินออกมาจากอาคาร บนทางเดินที่ไม่คับแคบแต่ก็ไม่กว้างขวางนักนั้น

หลังจากสอดส่องสายตาสักครู่แล้วยังไม่พบคนที่เขารอ ชายหนุ่มก็เลื่อนสายตากลับไปยังจอมอนิเตอร์ที่ติดตั้งอยู่สูงเหนือศีรษะ เพื่อดูให้แน่ใจว่าเที่ยวบินที่เขารอลงจอดแล้วจริง ๆ และก็เป็นอย่างทุกครั้งที่ตัวอักษรบนหน้าจอแจ้งแก่เขาว่า เที่ยวบินนั้นได้ลงจอดมาพักใหญ่ ๆ แล้ว

ชายหนุ่มยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา พบว่าผ่านมากเกือบ ชั่วโมงแล้วนับแต่เครื่องบินลงจอด เขาคิดว่าคงว่าจะผ่านพิธีการเข้าเมืองและรอรับสัมภาระ ก็คงใช้เวลาราว ๆ นี้ ประวิริแน่ใจว่าภรรยาของเขาคงจะเดินออกมาจากประตูทางออกนั้นในเร็ว ๆ นี้อย่างแน่นอน

ภรรยา...

ใบหน้าคมสันระบายนัยม่ออนโยนเมื่อนึกถึงภรรยา แม่ตัวดีที่ร้องไห้ร้องให้ราวกับโลกจะถล่มทลายลงไปตรงหน้า เมื่อทราบว่าจะต้องแต่งงานกับเขา

“ร้องให้ทำไม สาว ๆ ที่ไหนก็อยากแต่งงานกับหนุ่มในฝันแบบพี่วี่ทั้งนั้น” เขาเย้า ตั้งใจลดความเคร่งเครียดลงบ้าง ซึ่งก็ได้ผล เมื่อคนที่กำลังน้ำตาไหลพรากหัวเราะก๊ิกแล้วส่งค้อนให้เขาวงโต

“แล้วสาว ๆ พวกนั้นมีใครที่เพิ่งจะเป็นนางสาวได้สองปี อย่างน้องดาบ้างหรือเปล่านั้นคะ”

“แต่งแล้วก็ยังเป็นนางสาวได้นี่นา น้องดาจะใช้นามสกุลตัวเองก็ยังไม่ได้นะ” เขาว่ายิ้ม ๆ ไม่ได้ทุกชีวิตที่เด็กสาวจะยังคงใช้คำนำหน้าว่านางสาวและยังคงใช้นามสกุลเดิมของตนหลังแต่งงานแล้ว เพราะการแต่งงานที่กำลังจะเกิดขึ้นเป็นเพียงการแต่งงานเพื่อผลทางกฎหมายเท่านั้น หากใช้การแต่งงานจริง ๆ ระหว่างเขาและหล่อนไม่

“คุณลุงจะว่าอะไรหรือเปล่าคะ” เด็กสาวถามอย่างเป็นกังวล

“ถ้าเป็นความต้องการของน้องดา พี่ว่าคุณพ่อคงไม่ว่าอะไรหรอก” เขาตอบไปตามที่คิด

และนั่นก็ผ่านมาสี่ปีกว่าแล้ว หลังจากวันนั้นไม่นาน พี่ตีแต่งงานระหว่างเขาและดารีกา ก็ถูกจัดขึ้น เป็นงานเล็ก ๆ ที่รู้จักเฉพาะคนในครอบครัว เพราะเจ้าสาวยังเป็นเด็กนักเรียนมัธยม แต่ก็ถูกต้องตามประเพณีทุกอย่าง ตามความต้องการของบิดาของเด็กสาว

คุณอาคนัยบิดาของดารีกาเป็นเพื่อนรักกับบิดาของเขา ท่านโชคร้ายถูกโรคภัยอย่างมะเร็งปอดเล่นงานและรู้ตัวว่าจะอยู่ได้อีกไม่นาน คนที่ท่านเป็นห่วงที่สุดก็คือลูกสาวคนเดียวอย่างดารีกา เพราะเด็กสาวยังเป็นผู้เยาว์ หากสิ้นบิดาไปแล้ว ดารีกาจำเป็นต้องมีผู้ปกครองตามกฎหมาย ซึ่งคงไม่มีญาติคนไหนที่จะไม่ยอมรับหน้าที่นั้น เพราะนอกจากจะเป็นผู้ปกครองของเด็กสาวแล้ว ยังหมายถึงการดูแลทรัพย์สินสมบัติแทนหล่อนจนกว่าหล่อนจะบรรลุนิติภาวะ

บิดาของดารีกาไม่ต้องการให้หล่อนไปอยู่ในความปกครองของใคร ดูเหมือนท่านจะไม่ไว้ใจฝากบุตรสาวและทรัพย์สินสมบัติไว้กับญาติคนไหน แต่กลับวางใจให้เขาและบิดาดูแลแทน โดยขอให้

เขาจดทะเบียนสมรสกับเด็กสาว เพื่อที่หล่อนจะได้บรรลุนิติภาวะ และมีสิทธิขาดเหนือชีวิตและทรัพย์สินของตน การจดทะเบียนสมรสนั้นเพื่อผลทางกฎหมายเท่านั้น ทรัพย์สินสมบัติที่จะตกเป็นของหล่อนหลังจากท่านเสียชีวิต จะไม่กลายเป็นของเขาครึ่งหนึ่ง ตามกฎหมาย เพราะทำสัญญาไว้อย่างแน่นอนเหนียวว่าทุกอย่างจะยังคงเป็นของเด็กสาวแต่เพียงผู้เดียว

แม้การจดทะเบียนสมรสจะเป็นเรื่องใหญ่ แต่เขาก็ไม่ลังเลเลยที่จะช่วยเหลือ ดาริกาก็เหมือนน้องของเขาที่เห็นกันมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก หากมีอะไรที่เขาพอจะช่วยให้เพื่อนสนิทของบิดาจากไปอย่างไร้ห่วงเขาก็ยินดี

หลังแต่งงานเพียงเดือนเดียว คุณอาคนนั้นก็จากไปอย่างสงบ ภรรยาหมาด ๆ ของเขาที่มีสิทธิ์จัดการกับชีวิตของตนเต็มที่ เพราะเป็นผู้ใหญ่แล้วตามกฎหมาย ก็จัดการขายบ้านที่เคยอาศัยอยู่กับบิดาในทันที โดยให้เหตุผลว่า หล่อนไม่สามารถอยู่ในบ้านหลังใหญ่ที่เคยอยู่กับบิดาอย่างมีความสุขเพียงลำพังโดยไม่รู้สี่กราวกับหัวใจจะสลายด้วยความคิดถึงบิดาได้ หลังจากนั้นหล่อนก็ย้ายเข้ามาอยู่บ้านเดียวกับเขาและบิดา และหลังจากเรียนจบจากโรงเรียนนานาชาติในจังหวัด เด็กสาวที่มีสิทธิ์เด็ดขาดในการจัดการทรัพย์สินและธุรกิจที่บิดาทิ้งไว้ให้ก็โยนสิทธิ์นั้นให้กับเขาในฐานะสามี ส่วนตนเองก็บินไปเรียนต่อที่ออสเตรเลียอย่างสบายใจ

“น้องดาฯยังเด็ก ไม่รู้เรื่องธุรกิจหรืออะไรหรอกค่ะ คุณพ่อไว้ใจคุณลุงกับพี่ไว้ให้คุณแด่น้องดา แล้วทำไมน้องดาจะไม่ไว้ใจคุณลุงกับพี่วิละคะ น้องดาฝากไว้ก่อน เรียนจบกลับมาเป็นผู้ใหญ่กว่านี้ น้องดาจะมารับคืนนะคะ”

หล่อนว่าง่าย ๆ อย่างนั้น แล้วก็ทิ้งทุกอย่างไว้กับเขา ตลอดสี่ปีที่จากไป ดาริกาไม่เคยกลับมาเยี่ยมบ้านสักครั้ง มีเพียงบิดาของเขาที่บินไปดูชีวิตความเป็นอยู่ของหล่อนที่ออสเตรเลียปีละสองหน ส่วนเขานอกจากไปส่งเมื่อหล่อนเดินทางครั้งแรกแล้วก็ไม่เคยไปเยี่ยมอีกเลย แม้หล่อนจะเป็นภรรยาของเขาตามกฎหมาย แต่เพราะไม่ได้มีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา และสนิทสนมกันในฐานะที่บิดาเป็นเพื่อนสนิทกันเท่านั้น ทำให้เขาก็ใช้ชีวิตไปตามปกติของเขา และหล่อนก็ได้ใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยอย่างที่วัยรุ่นปกติควรจะเป็น

เขาและหล่อนตกลงที่จะไม่มีพันธะผูกพันใด ๆ ต่อกัน นอกจากทางกฎหมาย ซึ่งพร้อมที่จะคืนอิสระให้กันทันทีหากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องการ

ชายหนุ่มยังคงจับจ้องผู้คนที่เดินกันขวักไขว่ ก่อนที่สายตาจะถูกตรึงอยู่กับผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังเข็นรถเข็นบรรทุกสัมภาระจนเต็มออกมาด้วยท่วงท่ามั่นอกมั่นใจ

รูปร่างสูงระหงนั้นก้าวอย่างด้วยหลังที่ตั้งตรง ใบหน้าที่สวย

เฉี่ยวดูเช็กซีด้วยริมฝีปากอิมเต็ม ดวงตาโตถุกแต่งให้ดูลึกล้ำน่า
ค้นหาด้วยการแต่งตาแบบสโมกก็อาย บนศีรษะที่ปกคลุมด้วยผม
ยาวสีดำสนิทเป็นประกายมีแว่นกันแดดคาดอยู่ หญิงสาวเซิด
ไบหน้าสอดสายสายตาราวกับกำลังมองหาใคร

ร่างระหงสมส่วนนั้นอยู่ในชุดจัมสูทขาสั้นเกาะอกสีเทา ตรง
เอวผูกเป็นโบว์ไว้ด้วยผ้าสีเดียวกับชุด กางเกงขาสั้นนั้นเผยให้เห็น
เรียวยาวที่มองดูมีกล้ามเนื้ออย่างคนที่เล่นกีฬาเป็นประจำ ผิว
เนียนเรียบสีน้ำตาลอมอง ร่องเท้าแตะที่ใส่อยู่เป็นแบบคิบบและรัด
ข้อเท้า เผยให้เห็นนิ้วเท้าเรียวยาวที่มีลายเพนต์เล็บน่ารัก เมื่อเลื่อน
สายตาขึ้นสูง ทรวงอกเต่งตึงภายใต้เสื้อแบบเกาะอกนั้นทำให้เขา
ถึงกับลืมหายใจไปชั่วขณะ

“พีวี่!”

ผู้หญิงคนนั้นเรียกชื่อเขา ก่อนจะทิ้งรถเข็นแล้ววิ่งมากอด
เขาด้วยท่าทางดีอกดีใจ ชายหนุ่มถึงกับตัวแข็งไปชั่วขณะ ด้วยไม่
คิดว่าผู้หญิงที่ทำให้หัวใจเขาเต้นแรงและไม่อาจถอนสายตาไปจาก
หล่อนได้จะวิ่งเข้ามากอดเขาเสียเอง

“พีวี่จริง ๆ ด้วย อ้าว ๆ ตะลึง นี่น้องดาใจคะ” หล่อนว่า
หลังจากคลายอ้อมแขนและรู้ดีว่าชายหนุ่มยืนตัวแข็ง ไม่กอดตอบ
อย่างที่ควรจะเป็น

ตอนนั้นเองที่ปวีร์รู้สึกตัว ชายหนุ่มครางในอก ยายน้องดา

เองหรือหรือนี่ สวายนจำไม่ได้ หรือเขาควรจะทำตามที่บิดาขอรับ
ดิฉันะ

“แกก็ไม่มีใคร น้องดาก็ไม่ได้มีใคร ทำให้การแต่งงานเป็น
เรื่องจริงจั่งชะเถอะเจ้าวี พ่ออยากอุ้มหลานแล้ว”

คำพูดของบิดาดังสะท้อนก้องไปมาในหัว

“น้องดา...เดินทางเป็นไงบ้าง กอดชะพีวี่หายใจแทบไม่ออก
นะ” เขาทักแก้เก้อ

ดารีกาหัวเราะก๊ากก่อนจะตอบ

“ขอโทษคะ น้องดาดีใจนี้คะ ไม่ได้เจอกันตั้งสี่ปี คิดทั้ง
คิดถึง” หล่อนตอบพลางชะเง้อชะเง้อราวกับมองหาใคร ก่อนที่จะ
ถามในที่สุด

“คุณลุงละคะ”

“คุณพ่อไปสิงคโปร์ มาเถอะ กลับบ้านกัน” ชายหนุ่มตอบ
พลางยื่นมือไปเซ็นรถเข็นที่จอดอยู่ด้านหลังไม่ห่างจากหญิงสาว
มากนัก

เจ้าของสัมภาระในรถเข็นเห็นเช่นนั้นนั้นก็เดินตามเขาอย่างว่า
ง่าย ปล่อยให้เขาเซ็นรถให้โดยไม่ทักท้วง

เมื่อขึ้นมานั่งบนรถเรียบริบาย ผู้ที่เพิ่งมาถึงคิดว่าชายหนุ่มจะ
พาหล่อนขับรถเข้าไปในเมืองซึ่งบ้านหลังใหญ่ของบิดาเขาตั้งอยู่
หากเขากลับพาหล่อนขับรถเลียบชายฝั่งลงไปทางใต้ของเกาะแทน

“อ้าว...ไม่กลับบ้านหรือคะ” ถามพลางหันไปมองคนขับรถตาโต

คนถูกถามยิ้มให้ก่อนจะตอบ “กลับบ้านพี่วี ตอนนี้พี่วีอยู่ที่รีสอร์ทที่ในหาน”

“ทำไมล่ะคะ”

“สะดวกดี เป็นสวีตวิลลาของรีสอร์ท พี่วีพักอยู่หลังหนึ่งสวย น้องดาต้องชอบ” เขาพูดราวกับโฆษณา

ดาริกาไม่ได้สนใจคำพูดของเขามากนักเพราะมัวแต่มองทิวทัศน์สองข้างทาง แล้วจู่ ๆ ก็รู้สึกเต็มตื่นขึ้นมาในอก เมื่อตระหนักว่าหล่อนได้ ‘กลับบ้าน’ แล้ว หลังจากที่ไปอยู่ที่อื่นเสียหลายปี และคงจะดีกว่านี้ หากจะมีบิดารออยู่...

เมื่อคิดถึงบิดา หญิงสาวก็รู้สึกถึงก้อนสะอื้นที่ขึ้นมาจุกที่ลำคอ แล้วน้ำตาก็ค่อย ๆ ไหล อย่างห้ามไม่อยู่

ปรวีร์หันมองคนที่จู่ ๆ ก็เงียบไป ก่อนที่หัวใจจะอ่อนยวบเมื่อเห็นว่าบนไบหน้างามมีน้ำตาไหลนอง เขาเข้าใจความรู้สึกของหล่อนโดยไม่ต้องถาม จึงยื่นมือไปลูบศีรษะก่อนจะกอดเบา ๆ ให้ซับลงบนไหล่ของเขา พลางเอ่ยเสียงนุ่ม

“น้องดายังมีคุณพ่อกับพี่วีนะ”

ดาริกาเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของไหล่ที่ให้หล่อนซบในช่วงเวลาที่รู้สึกหนาวเหน็บในหัวใจแล้วฝืนยิ้ม สองมือยกขึ้นเช็ดน้ำตาจน

แห่ง ก่อนจะบอกเขาเสียงสั้นเครือ

“น้องดาร์กพีวีกับคุณลุงนะคะ”

ปรีวีรีมีให้เมื่อได้ยินถ้อยคำบอกรัก ดาริกายังเป็นน้องน้อยคนเดิมแม้ว่าจะห่างกันไปนานถึงสี่ปี ชายหนุ่มอดคิดไม่ได้ว่า เวลาสี่ปีที่เหินห่าง จะทำให้ความรักของหล่อนเปลี่ยนรูปแบบจากน้องสาวรักพี่ชายเป็นความรักของหนุ่มสาวได้หรือไม่หนอ แต่เขาก็ทำได้เพียงแต่คิด ไม่กล้าถามออกไปตรง ๆ

ใช้เวลาราวชั่วโมงครึ่ง ปรีวีรีก็พาหญิงสาวมาถึง ‘บ้าน’ หลังจอดรถ เขาเดินอ้อมไปเปิดประตูฝั่งที่นั่งผู้โดยสารแล้วกล่าวเสียงอ่อนโยน

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านค่ะน้องดา”

๒

‘บ้าน’ ที่ปรวีร์พาหญิงสาวกลับมาเป็นหนึ่งในห้องพักของ ‘บลูโอเซียน ยอซต์คลับ แอนด์ รีสอร์ท’ ที่เขาเป็นผู้บริหารอยู่

‘สวีตวิลลา’ คือที่พักซึ่งเป็นบ้านพักทั้งหลัง สร้างซุกตัวอยู่ในแมกไม้เรียงรายลดหลั่นไปตามไหล่ผา มีทางรถยนต์เข้าถึงได้ทางด้านหลัง ด้านหน้าของตัวบ้านแต่ละหลังหันเข้าหาโค้งอ่าวเบื้องล่าง โดยมีทางเดินเล็ก ๆ ระหว่างบ้านพักแต่ละหลังทอดลงไปสู่หาดทรายสีขาวบริสุทธิ์ที่ทอดยาวสุดลูกหูลูกตา

ดาริกาก้าวลงมาขึ้นพลางหมุนตัวมองทัศนียภาพรอบด้านบริเวณระหว่างบ้านพักแต่ละหลังเขียวชอุ่มไปด้วยแมกไม้نانาพรรณที่ถูกจัดไว้ได้อย่างมีอาชีพ ช่าง ๆ ตัวบ้านสีขาวน่ารักเหล่านั้นมีสระว่ายนํ้าขนาดพอเหมาะอยู่ทุกหลัง

หญิงสาวถึงกับอุทานเบา ๆ “ว้าว...”

“ชอบไหมคะ” คนพามาถามยิ้ม ๆ

“สวยมากค่ะพี่วี นีร์สอร์ตใหม่ของพี่วีหรือคะ”

“คะ พี่วีเริ่มงานก่อสร้างก่อนเราจะแต่งงานกันพักหนึ่ง เสรีจเรียบบรรยากาศเปิดให้บริการหลังจากน้องดาไปออสเตรเลียได้หนึ่งปี” ชายหนุ่มตอบแล้วเดินอ้อมไปหลังรถ เปิดกระบะโปร่งหลังเพื่อหยิบกระบะเป่าเดินทางของหญิงสาวพลางหันมากล่าวชวน

“เข้าบ้านกันเถอะ”

คนถูกชวนเดินตามเขาเข้าบ้านไปอย่างกว้าง่ายราวต้องมนตร์

“นี่เป็นห้องนั่งเล่น จะดูทีวี ดูหนัง ฟังเพลง อะไรก็อยู่ในนี้” ปรวีร์บอกพลางชี้ไปยังชั้นวางโทรทัศน์ที่ตั้งอยู่ติดผนัง มีทีวีจอแบนขนาดใหญ่วางอยู่ เบื้องหน้าเป็นชุดโซฟาหนังสีอ่อน หน้าโซฟามีโต๊ะเล็ก ๆ วางอยู่บนพรมเนื้อดี เมื่อเห็นว่าดาริกาเพียงเดินตามและทอดสายตามองเงียบ ๆ โดยไม่พูดอะไร ชายหนุ่มก็บอกต่อ

“ตรงนั้นเป็นมุมครัว พอทำอาหารเข้าง่าย ๆ ได้ ซา กาแฟ จะอยู่ตรงนั้น”

เขาชี้มือไปยังมุมครัวเล็ก ๆ ที่มองเห็นตู้เย็นขนาดเล็กนั่งตั้งอยู่ พร้อมเคาน์เตอร์ที่มีเครื่องปั่นขนมปัง กาต้มน้ำ และโถใส่ซากาแฟวางอยู่ เลยจากมุมครัวไปหน่อยมีชุดโต๊ะเก้าอี้ตั้งชุดหนึ่ง

“โຕ้ะกินข้าว วางไว้อย่างนั้นละ ปกติพีวีจะไปกินที่ห้องอาหารของริสอร์ต”

“ทุกมือเลยหรือคะ”

“แทบทุกมือ ถ้าไม่ได้ออกไปไหนก็กินที่ห้องอาหารง่ายดี”

หลังจากแนะนำพื้นที่ห้องนั่งเล่นให้หญิงสาวผู้มาใหม่ฟังเรียบร้อย ปรวีร์ก็ยกกระเป๋าเดินทางใบใหญ่พาเดินอ้อมมุมห้องก่อนจะพบกับประตูห้องที่เปิดกว้างอยู่

“นี่ห้องนอนของน้องดา มีห้องน้ำในตัว สามารถมองเห็นวิวทะเลได้ เปิดประตูออกไปตรงนี้จะเห็นระเบียง มีชุดโซฟาเอาต์ดอร์วางอยู่ด้วยนะ”

ดาริกามองตามมือของเขาและพบว่าบนโซฟามีหมอนอิงน่ากอดวางอยู่หลายใบ บนระเบียงมีกระถางต้นไม้จัดวางอยู่ราวกับเป็นสวนเล็ก ๆ เห็นแล้วน่าจะออกไปนอนเล่นอ่านหนังสือท่ามกลางแมกไม้จริง ๆ

“ผังนี้จะเป็นห้องนอนพีวี จะมีระเบียงและโซฟาเอาต์ดอร์จัดแบบเดียวกันนี้...เห็นทางเดินที่เป็นแผ่นหินนั้นไหม ถ้าเดินไปตามทางเดินนั้นก็ถึงสระว่ายน้ำ ซึ่งถ้าเดินจากระเบียงห้องพีวี ก็จะไปจรดกับสระว่ายน้ำเหมือนกัน” พูดแล้วก็มองหน้าคนที่ยืนฟังเงียบ ๆ มีเพียงสายตาเท่านั้นที่เปล่งประกายความตื่นตันทันทีให้เห็น

“น้องดาจะพักผ่อนก่อนไหม เหนื่อยหรือเปล่า เพิ่งเดินทาง

มาถึง พักก่อนดีกว่านะ แล้วเดี๋ยวมาคุยกัน”

คนฟังทำตาโต ก่อนจะบอก “คุยเลยก็ได้ค่ะ”

หลังจากบอกเขาเช่นนั้นแล้วก็เดินตามคนตัวโตกว่าไปยังห้องนั่งเล่น เพื่อ ‘คุยกัน’ อย่างที่ไม่รู้ว่าเรื่องอะไร

เมื่อกลับมาที่ห้องนั่งเล่นอีกครั้ง ปรวีร์พายมือเชื้อเชิญให้หญิงสาวนั่งลงบนโซฟาตรงข้ามกับเขา และถามอย่างไม่อ้อมค้อม

“น้องดามีแฟนหรือยังคะ”

“ไม่...เอ่อ...ไม่มีค่ะ” ตอบตะกุกตะกักด้วยเป็นคำถามที่ไม่คาดคิดว่าจะได้ยิน ในใจก็สวดคนตรงหน้า ถ้ามมาได้หน้าตาเฉย พี่บัว จะมีแฟนได้ยังไง ก็ข้ามชั้นไปมีสามีแล้ว!

“พี่ก็ไม่มี”

“อ้อ...ค่ะ” หล่อนตอบได้เพียงเท่านั้น ไม่เข้าใจว่าเขาจะถามเรื่องนี้กับหล่อนทำไม

“คุณพ่ออยากให้เราเป็นสามีภรรยากันจริง ๆ” ปรวีร์เข้าประเด็น

“คะ!” ดาริกาถามตาโต พอจะเข้าใจ แต่อยากฟังให้ชัด

“ก่อนน้องดาจะกลับมา คุณพ่อท่านคุยกับพี่ ว่าน้องดาก็โตแล้ว เรียนจบเป็นผู้ใหญ่แล้ว ส่วนพี่ก็ยังไม่มีการไหน ๆ เราก็แต่งงานกันอย่างถูกต้องแล้ว ท่านเลยอยากให้เราอยู่ด้วยกันแบบคนแต่งงานกันแล้วจริง ๆ”

“จะเป็นไปได้ยังไงคะ เราไม่ได้ชอบกันแบบนั้นเสียหน่อย พี่วีเป็นพี่ชาย น้องดาทำอะไร ๆ แบบนั้นไม่ได้หรอก”

คำตอบที่ทันทวนอีกทั้งท่าทางขลุ่ยขลุ่ยของหญิงสาว แสดงออกเมื่อคิดว่าเขากับหล่อนต้องเป็นสามีภรรยากันจริง ๆ ทำให้คนที่มีความคิดจะตามใจบิดาต้องตัดใจ เขาจะกล้าบอกความรู้สึกของเขากับหล่อนได้อย่างไร ในเมื่อหญิงสาวที่เขาพึงใจ ยังคงเห็นเขาเป็นพี่ชายอย่างที่เคยเป็นตลอดมา

“อืม...” เขาพูดไม่ออก

“พี่วี... พี่วี... เอ่อ... อยากตามใจคุณลุงหรือคะ” ดาริกาถามน้ำเสียงหวาดหวั่น หากเขาต้องการเช่นนั้น หล่อนจะกล้าปฏิเสธผู้มีพระคุณหรือไม่หนอ

“เฮ้ย ไม่หรอก พี่วีก็เห็นน้องดาเป็นน้อง แต่คุณพ่อท่านอยากให้ลองพิจารณาดู พี่เลยพาน้องดามาอยู่ด้วยกันที่นี่ เพราะไม่อยากปฏิเสธท่านให้เด็ดขาด” ชายหนุ่มตอบด้วยความจริงเพียงครั้งเดียว

จริงละที่ว่าเขาไม่ต้องการปฏิเสธบิดาให้เด็ดขาดแล้วพาดาริกามาอาศัยอยู่ด้วยกันในฐานะสามีภรรยาแต่เพียงในนามให้บิดาสบายใจก่อน ตอนนั้นเขายังไม่ได้คิดอะไรกับหล่อนมากกว่าน้องสาว ตั้งใจไว้ว่าเมื่ออยู่กันไประยะหนึ่งแล้วยังไม่มียอะไรเกิดขึ้น บิดาน่าจะยอมรับได้ว่าเขากับดาริกาไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นคู่กัน

แต่แล้วเพียงแค่วาบเดียวที่เขาได้เห็นหน้าหล่อนในสนามบิน หญิงสาวก็ทำให้หัวใจเขาเต้นกระหน่ำ ความพึงพอใจในรูปลักษณะของหล่อนซึมซ่านไปทั่วอณูหัวใจ ก่อนที่จะรู้ว่าหล่อนคือ ดาริกา เด็กสาวที่เขาเคยเห็นเป็นแค่น้อง และแม้จะเป็นเพียงอารมณ์ที่เกิดขึ้นวูบวาบ ไม่ใช่ความรักปักอกลึกซึ้ง แต่เขาก็ได้รู้ว่า เขารู้สึกกับดาริกาอย่างนุ่มสวาว ไม่ใช่พี่ชายน้องสาวอย่างที่เขาเคยคิดมาตลอด

ตอนนี้เขารู้สึกพึงใจหล่อน การทำให้การแต่งงานเป็นจริงในทางพฤตินัยตามความต้องการของบิดากลับกลายมาเป็นความคิดที่น่าสนใจ ติดอยู่ก็เพียงหญิงสาวยังเห็นเขาเป็นเพียงพี่ชายซึ่งเขาก็ไม่อยากจะเร่งรัด หากหล่อนยังไม่มีใคร คงไม่ยากเกินไปที่เขาจะจีบเมียตนเอง น้ำหยดลงหินทุกวันหินมันยังกร่อน เขากับหล่อนอยู่ร่วมบ้าน เห็นหน้ากันทุกวัน หล่อนจะไม่รู้สึกอะไรกับเขาบ้างก็ให้มันรู้ไป

“แล้วแบบนี้จะไม่เป็นการปิดโอกาสของพี่วีหรือคะ” ดาริกาถามอย่างเป็นห่วง แค่นี้เขายอมจดทะเบียนสมรสกับหล่อนตามที่บิดาร้องขอ เขาก็เสียสละเพื่อหล่อนมากพอแล้ว หล่อนไม่ยากเห็นแก่ตัว เกาะติดอยู่กับเขาจนเขาไม่มีโอกาสได้มีคนรักเพราะเกรงใจทะเบียนสมรสและภรรยาปลอม ๆ อย่างหล่อนที่ยังอยู่บ้านเดียวกัน

“พีวีเคยบอกว่าจะไม่มีแฟนจนกว่าน้องดาจะมีแฟนไงคะ”
เขาพูดยิ้ม ๆ จนดารีกาไม่แน่ใจว่าเขาพูดเล่นหรือพูดจริงจังกัน
แน่

“งั้นพีวีคงต้องโสดสนิทไปจนแก่แล้วละคะ เพราะน้องดาจะ
ไม่มีใคร จะอยู่ให้คุณลูกกับพีวีเลี้ยงจนแก่เลย” หล่อนว่ากลัว
หัวเราะ

“ให้มันจริง...อย่าให้ใครแหยมเข้ามาเซียว บอกเลย...พีหวง”
เขาพูดจากใจ แล้วก็ต้องลอบผ่อนลมหายใจเมื่อเห็นหล่อนหัวเราะ
กึก เหมือนกับว่าหล่อนเห็นคำพูดเขาเป็นเพียงคำพูดล้อเล่นเท่านั้น

“เอาจริงจังนะคะพีวี น้องดาอยู่แบบนี้ไปเรื่อย ๆ ได้ เป็นลูก
สาวคุณลูกกับน้องสาวพีวี ถ้าพีวีไม่คิดว่าน้องดาเป็นภรรยา”

“พีวีไม่เคยคิด น้องดาก็อย่าคิดมาก...รู้ไหม” เขาบอกเสียง
เคร่ง

“ค่ะ” ดารีกาตอบรับแล้วฉีกยิ้มกว้าง ก่อนที่รอยยิ้มจะเลื่อน
หาย หัวคิ้วขมวดชนิด ๆ

“มีอะไรคะ” ประวีร์ถามเมื่อเห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปของหญิง
สาว

“เรื่องของเรา...พีวีจะบอกใครใหม่คะว่าเรา...แต่งงานกัน
แล้ว”

“พีวีไม่อยากปิดบัง” เขาพูดพร้อมพิจารณาสีหน้าของหญิง

สาว เมื่อเห็นหล่อนมองคล้ายรอฟัง เขาจึงยิ้มให้ แล้วอธิบาย

“น้องดาอยู่บ้านเดียวกันกับพี่วี คนอื่นจะมองไม่ดีถ้าไม่รู้ว่
เราแต่งงานกันอย่างถูกต้องแล้ว แต่พี่วีไม่ไปป่าวประกาศหรอกนะ
แค่ไม่ปิดบังเมื่อจำเป็นต้องบอกก็แล้วกัน น้องดาโอเคไหมคะ”

“โอเคมากค่ะ”

“งั้นก็ดีแล้ว แต่ตอนนี้ไม่เหมือนตอนที่เราแต่งงานใหม่ ๆ
แล้วนะ ตอนนั้นไม่มีใครรู้ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเพื่อผลทางกฎหมาย
เท่านั้นจริง ๆ แต่ตอนนี้น้องดาจะกลายเป็นภรรยาพี่วีที่คนภายนอก
รับรู้ ไหวหรือเปล่าคะ”

“หุย เป็นภรรยาพี่วี หนู่มหล่อ รวย นักธุรกิจอนาคตไกล
เพอร์เฟกต์ขนาดนี้จะไม่ไหวได้ยังไงคะ มีแต่น้องดาจะยึดนะสิ”
หล่อนว่าพร้อมทำท่า ‘ยึด’ ประกอบคำพูด

“โอเค งั้นข้อมยึดไปก่อนนะ พี่วีขอตัวเข้าออฟฟิศก่อน แล้ว
ตอนเย็นจะมารับไปหาอะไรกิน” ชายหนุ่มบอกพร้อมลุกขึ้นจาก
โซฟา แล้วเดินตรงไปยังห้องนอนของตน

“พี่วี เดี่ยวสิคะ” ดาริกาลุกขึ้น ร้องเรียกและวิ่งตามเขา
หล่อนคว้าแขนแข็งแรงได้ทันก่อนที่เขาจะก้าวผ่านประตูห้องเข้าไป

“น้องดาเพิ่งมาถึงนะ พี่วีจะทิ้งน้องดาไปทำงานได้ไงคะ”
หล่อนถามหน้ายู่่ง

“ขอโทษคะน้องดา แต่วันนี้พี่วียุ่งจริง ๆ มีกรูปเข้าช่วงบ่าย

ด้วย วันนี้น้องดาพักผ่อนไปก่อนนะ หิวก็โทร.ให้รूमเซอร์วิสเอาอาหารมาส่งให้” ชายหนุ่มบอก รู้สึกผิดที่ไม่สามารถอยู่กับหล่อนได้ในวันแรกที่หล่อนเพิ่งกลับมาถึงบ้าน แต่เขาก็ติดธุระที่ทิ้งไปไม่ได้จริงๆ

“เคลียร์กรุปเสร็จพี่วีจะรีบกลับมา นะคะ อย่างอนนะ” เขาพูดอย่างงอนง้อเมื่อเห็นใบหน้าอง้าของหล่อน

“สัญญา นะคะ”

“สัญญาคะ” ชายหนุ่มว่าแล้วเดินเข้าไปในห้องน้ำที่อยู่ในห้องนอนเพื่ออาบน้ำเตรียมตัวออกไปทำงาน

หลังชายหนุ่มผละไป คนที่ถูกทิ้งไว้ในห้องก็หันรีหันขวางเมื่อเห็นรีโมตคอนโทรลวางอยู่บนโต๊ะหัวเตียง ก็เดินไปหยิบมากดเปิดทีวี ก่อนจะกระโดดขึ้นไปนอนบนเตียงและเลือกหาช่องอยู่พักหนึ่ง ในที่สุดก็หยุดลงที่ช่องภาพยนตร์ และนอนดูหนังบนเตียงกว้างอย่างสบายใจ ลืมความขุ่นข้องที่จะถูกทิ้งไว้ให้อยู่บ้านคนเดียวตั้งแต่วันแรกที่มาถึงจนถึง

ไม่นานนักเสียงน้ำในห้องน้ำก็หยุดลงพร้อมกับคนในนั้นเดินออกมาโดยมีผ้าขนหนูสีขาวพันกายอยู่หมิ่นเหม่ อวดลอนกล้ามเนื้อหน้าท้องสวยงาม ร่างกายที่อนบนมีหยดน้ำเกาะพรราว

ปรวิรีที่กำลังใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กขยี้ผมให้แห้งชะงักไปนิดเมื่อมองเห็นหญิงสาวนอนอยู่บนเตียงเขา แต่เมื่อไม่เห็นคนบน

เตียงทำท่าใส่ใจ เขาจึงเดินเข้าไปแต่งตัวในห้องแต่งตัว เมื่อ
เรียบร้อยก็เดินออกมาโดยมีเสื้อนอกพาดอยู่บนแขน

“พี่วีไปทำงานแล้วนะคะ ถ้าอยากไปไหนก็ใช้รถพี่วีไปก่อนก็
ได้นะ”

“แล้วพี่วีไม่ต้องใช้หรือคะ” ถามทั้ง ๆ ที่สายตาไม่ละไปจาก
ภาพบนจอ

“ออฟฟิศอยู่แค่นี้เอง พี่วีเดินไป ที่ย้ายมาอยู่วิลลานี้ก็เพราะ
จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเดินทางนี่ไงคะ” ชายหนุ่มอธิบาย ก่อนจะเดิน
ตรงไปยังประตูห้องนอน

แล้วก็ต้องหลุดยิ้มกว้างเมื่อได้ยินเสียงคนบนเตียงแว่ว
ตามหลัง

“ทำงานให้สนุกนะคะ...คุณสามี”

“เบรี่ยวนักนะเรา ยายน้องดา” ชายหนุ่มพิมพ์คำอยู่คนเดียว
อย่างมันเขี้ยวคนกำกั้นในห้อง

๓

หลังชายหนุ่มลั้บตัวไป ดาริกานอนดูหนังต่อไปอีกพักใหญ่ ๆ จนรู้สึกหิวจึงลุกขึ้นไปเปิดตู้เย็นแบบมินิบาร์ที่อยู่ในห้อง ตั้งใจว่าจะหาอะไรรองท้องแล้วรอกจัดมื้อใหญ่ในตอนเย็นเมื่อชายหนุ่มกลับมาจากทำงานแล้ว เพราะหล่อนมีรายการอาหารที่อยากกินยาวเป็นหางว่าว แต่ในตู้เย็นกลับมีเพียงน้ำเปล่าสามขวดกับช็อกโกแลตสองแท่ง จึงปิดทีวีแล้วเดินออกไปยังห้องนั่งเล่น เพื่อหาของกินที่หวังว่าจะมีเก็บไว้ในตู้เย็นใหญ่ที่ตั้งอยู่ในมุมครัว

ตู้เย็นที่วางเปล่า มีเพียงน้ำเปล่า ไวน์ขาว และแชมเปญแช่อยู่ไม่กี่ขวด ทำให้ดาริกาถึงกับส่ายหน้า เธอไม่มีอาหารในตู้เย็นเลย หล่อนเชื่อแล้วว่าเธอฝากท้องที่ห้องอาหารของริสอร์ตทุกมื้อจริง ๆ

ดาริกาปิดตู้เย็นแล้วเปิดตู้บิวต์อินเหนือศีรษะ ด้วยหวังว่า

เขาอาจจะเก็บบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปไว้บ้าง แล้วก็ต้องผิดหวังไม่ต่างกับตอนเปิดตู้เย็น เมื่อสิ่งที่วางอยู่ในตู้มีเพียงแก้วชนิดต่าง ๆ แต่ไม่มีอาหารสักชนิด

“โอย พี่วี อยู่ได้ยังไงเนี่ย ไม่มีของกินติดบ้านเลย” ดาริกาบ่นให้คนที่ทิ้งหล่อนไว้กับบ้านที่ว่างเปล่า พลางขังใจว่าหล่อนจะโทรศัพท์สั่งอาหารกับรุ่มเซอร์วิสอย่างที่เขาบอกดีหรือไม่ ก่อนที่จะตัดสินใจ

“ไปกินข้าวกับพี่วีดีกว่า” หล่อนพูดกับตนเองแล้วเดินไปยังห้องนอนของตน หยิบโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ มุมห้องขึ้นมาทำท่าจะกดหมายเลข ก่อนจะชะงักไปเมื่อระลึกได้ว่าหล่อนยังไม่มีหมายเลขโทรศัพท์มือถือของเขาเลย

ดาริกาอดรู้สึกขุ่นไม่ได้ เขากับหล่อนตกลงจะอยู่ร่วมกันในฐานะสามีภรรยา แม้ว่าจะแค่หลอก ๆ ก็เถอะ แต่ก็ยังเป็นสามีภรรยาที่พิลึกพิลั่นเสียเหลือเกิน เพราะแม้แต่เบอร์โทรศัพท์ของกันและกัน ยังไม่มีเลย

หญิงสาวเดินทางหมายเลขโทรศัพท์ของรีสอร์ทไปทั่วแต่ก็ไม่เจอ จนท้ายที่สุดไปได้นามบัตรของชายหนุ่มซึ่งวางอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือในห้องนอนของเขา จึงกดหมายเลขแล้วกดโทร.ออก

“ Blue Ocean Yacht Club and Resort, Ladda's speaking. How may I help you?

เสียงหวานปลายสายตอบรับเป็นภาษาอังกฤษ ตาม
มาตรฐานโรงแรมหลายดาว ดาริกาแจ้งความจำเป็นภาษาไทย

“สวัสดีค่ะ ขอสายคุณปรวีร์ค่ะ”

“รอสักครู่นะคะ”

ปลายสายบอกกับหล่อนว่าอย่างนั้น ก่อนจะได้ยินเสียง
สัญญาณรอสาย ชั่วจิตใจเดียว ก็ได้ยินเสียงผู้หญิงอีกคนตอบ
กลับมาด้วยถ้อยคำภาษาอังกฤษแบบเดิม

แหม กว่าจะเข้าถึงเจ้าของรีสอร์ทนี่มันยากจริงแฮะ ดาริกา
คิดในใจ แล้วจึงกรอกเสียงลงไปตามสาย

“สวัสดีค่ะ ขอสายคุณวีค่ะ”

คนปลายสายถามกลับน้ำเสียงเป็นงานเป็นการ

“ไม่ทราบใครจะเรียนสายคะ”

“ดาริกาค่ะ”

คนหิวเริ่มหงุดหงิด หลายนาทีที่พยายามต่อโทรศัพท์ถึงเขา
แต่ก็ยังไม่ได้คุยกัน และต้องตอบคำถามซ้ำสองครั้ง ทำให้หิว
ธรรมชาติเริ่มจะกลายเป็นโมโหหิว!

“คุณวีออกไปรับประทานข้าวกลางวันค่ะ ต้องการฝาก
ข้อความไว้ไหมคะ”

“เขาไปกินข้าวที่ไหนคะ” แม้แต่ตัวเองยังรู้สึกได้ถึง
ความหงุดหงิดในน้ำเสียงที่ถามออกไป

“เอ่อ...ห้องอาหารบลูโลตัสค่ะ”

คนตอบทำท่าลังเลก่อนที่จะบอกออกมา คงเพราะสัมผัสอะไรรอบข้างในน้ำเสียงของหล่อนได้

“ขอบคุณค่ะ” เมื่อได้คำตอบที่ต้องการ ดาริกาก็วางสายทันที ไม่เปิดโอกาสให้คนทางปลายสายได้ถามอะไรอีก

ดาริกาสำรวจตัวเองในกระจกเงาแบบเต็มตัวในห้องนอนพบว่าเสื้อผ้าชุดที่หล่อนใส่อยู่ค่อนข้างยับยู่จากการเล่นเกิลูกกอล์ฟดูหนังบนเตียง จึงเปลี่ยนเป็นชุดเดรสสั้นแขนกุดสีดำความยาวเหนือเข่าขึ้นมาพอสมควร เผยเรียวขาขาวสวย ตัวชุดเป็นผ้ายืดแนบไปกับรูปร่าง อวดสะโพกผาย เอวคอด และหน้าอกหน้าใจที่เกินมาตรฐานหญิงไทยไปนิด

เมื่อพอใจกับชุดที่ใส่ หญิงสาวก็ตบแป้งเล็กน้อย หยิบลิปกลอสมาแต้มริมฝีปาก ฉีดน้ำหอมอีกนิด จากนั้นใส่รองเท้าส้นสูงแบบลำลอง เรียบร้อยแล้วก็หยิบกระเป๋าและเดินออกจากบ้าน เมื่อเดินผ่านรถยนต์ของชายหนุ่มที่จอดอยู่ก็นั่งคิดสักพัก ก่อนจะตัดสินใจก้าวเดิน

ห้องอาหารบลูโลตัสหาไม่ยาก เพราะมีป้ายบอกทางที่ชัดเจน ใช้เวลาเดินไม่กี่นาที ดาริกาก็พาตัวเองมายืนอยู่หน้าห้องอาหารซึ่งมีทั้งส่วนที่เป็นห้องแอร์ ซึ่งกรุกระจกมองเห็นทะเลสีครามทอดยาวสุดสายตา กับส่วนที่เป็นเทอร์เรซ เปิดโล่งรับลมและ

กลิ่นอายทะเลเต็มที ดาริกาภาวตาสายตาไปยังบริเวณที่เป็น
 เทอเรซเพื่อมองหาชายหนุ่ม ก่อนที่ดวงตาจะเบิกกว้างเมื่อเห็นเขานั่งอยู่
 เพราะเขาไม่ได้อยู่คนเดียวอย่างที่หล่อนคิด แต่มีผู้หญิง
 หน้าตาสะสวยที่เดิยวนั่งอยู่ด้วย

คนโมโหหิวธรรมดาเลยรู้สึกโมโหหิวมาก!

หน้อย...พีวี บอกว่างานยุ่ง มีกรู๊ปเข้า ทิ้งเราไว้บ้านแต่
 ตัวเองออกมานั่งกินข้าวกับสาว หญิงสาวเช่นเขี้ยวในใจพร้อมกับ
 ก้าวฉับ ๆ ตรงเข้าไปหาสองคนที่โต๊ะอาหาร

เจอแบบนี้ดาริกาจะไม่ทน!

หล่อนไม่มีปัญหาเลยกับการที่เธอจะมีคนรัก เคยบอกไป
 แล้วว่าหากเขาต้องการอิสระหล่อนก็พร้อมจะหย่าให้ในทันที ที่ไม่
 พูดเรื่องหย่าก็เพราะคุณลุงขอให้คงสถานะแต่งงานไว้หากอีกฝ่าย
 ยังไม่มีใครเท่านั้นหรอก แต่หากเขามีคนรักอยู่แล้ว ดาริกาก็ไม่
 ต้องการเป็นอุปสรรคความรักของใคร และเขาก็ควรจะพูดกับ
 หล่อนตรง ๆ ไม่ใช่บอกว่าไม่มีใคร แต่กลับทำตัวหลบ ๆ ซ่อน ๆ และ
 ใช้งานมาบังหน้า ทิ้งหล่อนไว้ที่บ้านคนเดียวแล้วตัวเขามานั่ง
 รับประทานอาหารกับคนอื่นเช่นนี้

ร่างระหงก้าวเข้าไปหยุดยืนอยู่หน้าโต๊ะอาหารที่คนทั้งสอง
 กำลังดูเมนูกันอยู่ ผู้หญิงซึ่งนั่งหันหน้ามาทางหล่อนเงยหน้ามอง
 คิ้วเรียวสวยขมวดนิต ๆ ใบหน้าบึ้งอย่างไม่พอใจ สายตาฉายแวว

ตำหนิอ่านได้ความว่า ‘ไร่มารยาท’ ในขณะที่ชายหนุ่มซึ่งนั่งหันหลังให้หล่อนคงจะสังเกตเห็นความผิดปกติจากสีหน้าของคนร่วมโต๊ะ จึงเอี้ยวตัวหันกลับมาทางด้านหลังที่หล่อนยืนอยู่

ดาวิกาอดยิ้มไม่ได้เมื่อเห็นท่าทางของเขา ตาคมนั้นเบิกกว้าง สีหน้าประหลาดใจเหมือนกับไม่คิดว่าจะเห็นหล่อนมายืนอยู่ตรงนี้ และดูเหมือนว่าเมื่อตั้งสติได้ เขาก็หันกลับไปหาหญิงสาวร่วมโต๊ะ แล้วกล่าวกับหล่อนเสียงไม่ดังนัก

“ขอตัวสักครู่ นะครับ ลักษณ์”

แล้วเขาก็ลุกขึ้น เดินมาคว้าแขนหล่อน พาเดินห่างออกไปจากโต๊ะ

“น้องดา มาได้ยังไง” เขาถามกระซิบกระซาบ

“น้องดาหิว ตู้เย็นพีวีไม่มีอะไรให้กินเลย ก็เลยกะว่าจะมาหาอะไรกินกับพีวี แต่...ฮึ! ใครจะไปรู้ล่ะว่าพีวีจะไม่ว่าง” หล่อนว่า แล้วปรายสายตาไปยังโต๊ะที่ยังคงมีผู้หญิงคนนั้นนั่งอยู่ และมองมาด้วยท่าทางไม่เข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้นนัก

“งานยุ่งแบบนี้บอกตรง ๆ ก็ได้ น้องดาจะไปว่าอะไรคะ”

ปรวีร์ชะงักไปเพราะตามไม่ทัน ก่อนจะร้องเสียงหลง

“เฮ้ย! ไม่ใช่...งานจริง ๆ”

แต่ดูเหมือนคนฟังจะไม่เชื่อ

“ไม่เห็นต้องปิดบังกันเลย น้องดาไม่ได้ห้ามพีวีมีแฟนนะคะ

หรือเราจะไปหย่ากันเลยดีไหมคะ พี่วีจะได้มีอิสระ ไม่ต้องแอบน้องดาแบบนี้”

หล่อนหมายความว่าตามที่พูด รู้สึกไม่ชอบใจที่ตนเองเป็นสาเหตุให้คนที่รักเหมือนพี่ชายต้องทำอะไรหลบ ๆ ซ่อน ๆ และส่งสารผู้หญิงที่ถึงจะเป็นคนรักของเขา แต่สถานการณ์จริง ๆ คือ ‘ซู้’ จะแค่ทางใจหรือทางกายด้วยก็เถอะ

“งานจริง ๆ นั้นนะลูกค้า คุณพิลาสลักษณ์ส่งกรุปใหญ่ให้เราประจำ กรุปวันนี้ก็ของเขา ส่งกรุปเสร็จพี่วีเลยเลี้ยงข้าวขอบคุณ” ชายหนุ่มอธิบาย

แม้เขาจะบอกเช่นนั้นแต่ดาร์กาก็ปักใจเสียแล้ว ก็หล่อนจำสายตาของผู้หญิงคนนั้นที่เงยขึ้นมามองหล่อนได้ดี ถ้าไม่มีอะไรกันทำไมถึงทำหน้าที่ราวกับหล่อนมาขัดจังหวะเข้าด้ายเข้าเข็มอย่างนั้นเล่า

“กล้าแนะนำว่าน้องดาเป็นใครหรือเปล่าละคะ” ถามพलयักคิ้วอย่างท้าทาย

ปากแข็งดีนัก กล้าบอกใหม่แล้วว่าหล่อนคือภรรยา ทำแล้วก็ได้เดินนำเขากลับมาที่โต๊ะอาหาร ได้ยินเสียงก้าวเท้ายาว ๆ ตามมา และก่อนที่หล่อนจะหันตั้งตัว เขาก็เดินมายืนเคียง ยืนแขนมาโอบเอวหล่อนอย่างสนิทสนม แนะนำหล่อนกับผู้หญิงที่เงยหน้ามองซึ่งดวงตาเบิกนิต ๆ

“ขอโทษครับลักษณะ ขออนุญาตแนะนำให้ผู้จักรภรรยาผม ดาริกา เดชดำรงกุลครับ”

หลังจากแนะนำหล่อนกับคนที่นั่งอยู่แล้วเขาก็หันมายกคิ้วให้ราวกับจะบอกว่า *ทำไมจะไม่กล้าแล้ว* เล่นเอาดาริกาที่ไม่คาดว่าเขาจะกล้าแนะนำหล่อนกับผู้หญิงตรงหน้า เพราะมันใจมากกว่าสองคนนี้เป็นอะไรกันมากกว่าคู่ค้าแน่นอนจนถึงกับอ้าปากค้าง ในใจเช่นเขี้ยว *แนะนำเฉย ๆ ก็ได้ ไม่เห็นต้องเปลี่ยนนามสกุลให้ด้วยเลย* ก่อนจะหันไปยิ้มแหยกกล่าวทักทายหญิงสาวตรงหน้า

“ส่วนนี้คุณพิลาสลักษณะแห่งลัทธิชั้วรีฮอลิเดย์คะน้องดา รู้จักกันไว้ ต่อไปน้องดาเข้ามาช่วยงานพี่วีคงได้ติดต่อกันมากขึ้น”

“สวัสดิ์คะคุณพิลาสลักษณะ” ดาริกายกมือไหว้เพราะเห็นว่าอีกฝ่ายมีวัชวุฒิมากกว่า ซึ่งหญิงสาวก็ยกมือรับไหว้หล่อนด้วยท่าทางงง ๆ

“ยินดีที่ได้รู้จักคะ เชิญตามสบายนะคะ น้องดาไม่รบกวนแล้วคะ เดี่ยวจะไปสั่งอาหารให้ไปส่งที่บ้าน...แล้วเจอกันตอนเย็นคะพี่วี” ท้ายประโยคหันไปบอกชายหนุ่ม ก่อนที่เดินไปยังเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม เพื่อสั่งอาหารกลางวันสำหรับตนเอง

ปรวีร์มองตามคนที่เดินจากไปก่อนจะหันกลับหย่อนตัวลงนั่งแล้วยิ้มให้คนที่นั่งเสียบที่โต๊ะ หญิงสาวเสียบไปตั้งแต่เขาแนะนำภรรยาให้ผู้จัก ไม่ใช่ช่ายหนุ่มจะไม่รู้ว่าหล่อนคิดอะไรกับตน แต่

เพราะเขาไม่ได้คิดอะไรกับหล่อนมากไปกว่าคนร่วมธุรกิจกัน เขาจึงไม่เคยตอบรับไมตรีที่หญิงสาวยื่นมาให้ แต่ยังคงไปไหนมาไหนด้วยรับประทานอาหารร่วมกันบ่อย ๆ และคิดว่าหากเขาวางตัวเหมาะสม หล่อนก็คงสัมผัสได้ว่าระหว่างเขาและหล่อนมีเพียงมิตรภาพระหว่างคู่ค้าเท่านั้น

เพราะลูกค้าส่วนใหญ่ของวีรสตรีถูกส่งมาจากลัทธิชั้ววีฮอลิเดย์ เขาจึงรักษาความสัมพันธ์กับหล่อนไว้ ในลักษณะของคู่ค้าที่เขาให้ความสำคัญเหนือกว่าใคร ส่วนความสัมพันธ์ส่วนตัวที่หล่อนยื่นมานั้น เขาไม่ตอบรับ แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ อาจเพราะไม่เคยได้พูดคุยกันอย่างจริงจัง เขาจึงไม่เคยได้ปฏิเสธหล่อนให้เป็นที่ก็จะลักษณะ และใช้ประโยชน์จากสนิมสนมนี้เพื่อรักษาความสัมพันธ์ทางธุรกิจเสมอมา แต่ก็เป็นในลักษณะพึ่งพากัน เพราะหล่อนก็ได้ประโยชน์จากความสนิทสนมกับเขาเช่นกัน

เมื่อดาริกาเข้ามาได้จังหวะพอดี เขาจึงฉวยโอกาสเปิดตัว ‘ภรรยา’ ซึ่งก็เป็นการบอกหญิงสาวไปกลาย ๆ ว่าเขาไม่ใช่คนตัวเปล่า และเป็นเหตุผลว่าทำไมที่ผ่านมาเขาจึงไม่เคยพัฒนาความสัมพันธ์กับหล่อนมากไปกว่าเพื่อนคู่ค้าที่สนิทสนมมากกว่าใครเท่านั้น

“ลักษณะไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่าวีแต่งงานแล้ว”
พิลาสลักษณะพูดเสียงเรียบอย่างพยายามไม่เปิดเผยอารมณ์ใด ๆ

เขาจะแต่งงานหรือโสดก็ไม่มีความสำคัญใด ๆ ต่อหล่อน หรืออย่างน้อยหล่อนก็พยายามบอกตนเองให้เชื่อเช่นนั้น

ปรีวีรีใจหายเมื่อสบตาที่มีแววตัดพ้อของผู้หญิงตรงหน้า แม้เขาจะใช้ความสนิทสนมกับหล่อนเพื่อผลทางธุรกิจ แต่หล่อนก็เป็นเพื่อนที่เขาสนิทสนมด้วยที่สุด เพื่อนที่เขาไม่ค่อยมี เขาได้แต่หวัง...หวังว่าพิลาสลักษณ์จะมีความเป็นมืออาชีพพอที่จะแยกเรื่องส่วนตัวและเรื่องงานออกจากกัน เพราะหากหลังจากนี้พิลาสลักษณ์ไม่ส่งลูกค้ำมาให้ รีสอร์ทของเขาต้องประสบกับปัญหาอย่างแน่นอน

๔

“หม้อฮุกเกียน โลบะ ปอเป็ยะสด ไฉะเอ๋ว อ่าวโปง ห่อหมก ทอดมัน ปลาทรงเครื่อง น้ำซุบ ต้มช้ำ...” พรวิร์ก็มลงอ่านรายการใน กระดาษที่ถูยกัดใส่มือในทันทีที่เขาก้าวเข้าบ้าน แล้วจึงเงยหน้าขึ้น มองคนที่ยืนยิ้มแฉ่งอยู่ตรงหน้าด้วยสีหน้าราวกับเครื่องหมาย คำถามตัวใหญ่แปะอยู่บนหน้าผาก

“แฮม ดูทำหน้าที่เข้า มันคืออาหารที่น้องดาอยากกินจนจะลง แดงแล้วคะ และมันเป็นหน้าที่ของสามีที่ดีที่จะพาน้องดาตระเวน กินด้วย เข้าใจไหมคะ” ดาริกาพูดกลัวหัวเราะพร้อมยิ้มประจบ ก็มี แต่เขานี้ละที่จะพาหล่อนไปหากินของเหล่านี้ได้ จะให้ไปเองคนเดียวก็กระไรอยู่

“คีนี่เลย?”

“ใช่ค่ะ พี่วีไปเปลี่ยนเสื้อผ้าสิคะ” บอกเขาพร้อมปรายตามองชุดสูททำงานของเขา

ประวัติจึงกล่าวขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้าตามคำสั่งอย่างว่องไวดูท่าทางแล้ว หากเขาไม่ตามใจหล่อน ค็นนี่ชีวิตของเขาอาจจะไม่สงบสุขเป็นแน่

เพราะดาร์กาอยู่ในชุดเสื้อกั๊กสวมเข้ารูปสีขาวยกักระโปรงบานยาวและรองเท้าแตะसान ชายหนุ่มจึงออกมาในชุดกางเกงขาสั้นเพียงเขา เสื้อยืดสีกรมท่าขนาดพอดีตัว และรองเท้าแตะแบบคิบบเมื่อเดินมาถึงคนที่ยื่นรออยู่เขาก็ยื่นแขนให้ ซึ่งหล่อนก็คล้องแขนเข้ากับแขนแข็งแรงของเขาในทันที แล้วเขาจึงพาหล่อนเดินออกจากบ้านตรงไปยังรถที่จอดอยู่ด้านหลัง

“น้องดาอยากกินอะไรก่อน หวังว่าจะไม่อยากกินทุกอย่างในกระดานั้นภายในค็นนี่หรือคะ” ประวัติถามคนที่กำลังก้าวขึ้นรถที่เขาเปิดประตูให้ซึ่งกำลังฮัมเพลงเบา ๆ อย่างอารมณ์ดี

“อืม... น้องดาว่าไปกินหมีก่อนก็ได้ค่ะ” ตอบแล้วก็บอกชื่อร้านหมีกี่ยกขึ้นชื่อดังของภูเก็ตที่จำได้ว่ารสชาติอร่อยล้ำ

“เดี๋ยวนี้ร้านนั้นไม่อร่อยเหมือนเดิมแล้วละ พี่วีว่าไปที่ตลาดดีกว่า จะได้มีให้เลือกหลายร้าน” ชายหนุ่มบอกคนที่ห่างบ้านไปนานจนไม่ทราบถึงความเปลี่ยนแปลง

“อ้าว... หรือคะ งั้นก็ตามที่พี่วีว่าก็ได้ค่ะ ดีเหมือนกันจะได้ไม่

ต้องขับรถไป ๆ มา ๆ หลายที่ แต่พวกห่อหมก น้ำซุบ ปลาทรงเครื่อง พวกนี้เอาไว้เป็นกลางวันพุงนี้ก็แล้วกัน ส่วนต้มชาก็เป็นพุงนี้เข้า”

หล่อนวางแผนเป็นฉาก ๆ รวากับว่าใช้เวลาทั้งวันคิดเรื่องนี้ จนคนฟังอดยิ้มไม่ได้

“หมายความว่าพุงนี้เข้าพีวี่ต้องพาน้องดาไปกินต้มชาก็ อย่างนั้นใช่ไหมคะ”

“ใช่ค่ะ” ตอบพลางฉีกยิ้มตาหยีอย่างประจบประแจง ซึ่งคน ถูกประจบก็ทำได้เพียงสายศิระชะอย่างอ่อนนุใจระคนเอ็นดูเท่า นั้นเอง

ปรวีร์พา ‘ภรรยา’ ขับรถขึ้นเหนือมุ่งตรงสู่ตัวเมืองโดยมี จุดหมายอยู่ที่ ‘ตลาดฉำฉา’ ซึ่งเป็นตลาดขายอาหารพื้นเมืองที่เป็น ที่นิยมของคนท้องถิ่น เมื่อมาถึงตลาด คนที่วางแผนการกินมาอย่าง ดีก็รีบสั่งอาหารทันที โดยเริ่มที่หมี่ ทั้งผัด ทั้งน้ำ ทั้งแห้ง โดยหันไป บอกคนที่พามาอย่างใจดีว่า

“สั่งมาหลาย ๆ อย่าง แบ่งกันกินไฉนคะ”

หลังจากสั่งสารพัดหมี่แล้ว คนที่เพิ่งกลับมาจาก ต่างประเทศก็เดินไปสั่งปอเปี๊ยะสดอีกร้านซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างกันนัก และขอให้ที่ร้านเอามาส่งยังโต๊ะที่หล่อนนั่ง เสร็จแล้วก็เดินเลยไปสั่ง โดบะอีกร้านที่อยู่ติดกัน ก่อนจะกลับมานั่งรอพร้อมรอยยิ้มกว้าง

ประดับใบหน้า

เมื่ออาหารถูกนำมาวางจนครบ คนร่วมโต๊ะถึงกับถามอย่าง
อดไม่ได้

“นี่จะกินทั้งหมดนี้เลยหรือน้องดา”

ทั้งหมดนี้คืออาหารหลายจานที่วางจนเต็มโต๊ะ คนถูกถาม
ยิ้มแหย ๆ ก่อนจะตอบเสียงอ่อย

“ก็...น้องดาไม่ได้กินอาหารพวกนี้มาตั้งสี่ปีนะคะพี่วี พอเห็น
อะไรก็อยากกินไปหมดเลย”

“แล้วจะกินหมดใหม่เนี่ย สั่งมาเยอะแยะ”

“พี่วีก็ช่วยน้องดากินสิคะ กินกันสองคน หมดแน่ ๆ อย่างมั่ว
แต่บ่น” ว่าแล้วก็ยื่นตะเกียบให้ชายหนุ่ม พลังพยักเพยิดให้เขาลง
มือ ส่วนตัวเองก็รับประทานด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย หลังตักอาหาร
เข้าปากก็เงยหน้าขึ้นมาหลับตาพริ้ม พืมำเบา ๆ

“อืม...อร่อย...เหมือนได้ขึ้นสวรรค์เลย”

ท่าทางและคำพูดของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มอดหัวเราะ
ไม่ได้ ดาริกายังคงเป็นเด็กสาวคนเดิมที่เขาเคยรู้จักเมื่อสี่ปีก่อน แม้
จะเติบโตกลายเป็นสาวสะพรั่งที่ทำเอาหัวใจเขากระตุกเมื่อแรกเห็น
ที่สนามบินเมื่อเช้านี้ แต่จิตจะก้านอย่างหญิงสาวนั้นแทบไม่มีเลย
ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหล่อนเห็นเขาเป็นพี่ชายอย่างที่เป็นมาตลอด
กระทั่ง มีแต่เขานี่ละที่เริ่มคิดไม่ซื่อ มองไม่เห็นยายน้องน้อยดาริกา

คนเดิมอีกต่อไป เห็นแต่หญิงสาวสุดเซ็กซี่ที่เจอที่สนามบินเมื่อเช้า
ทุกทีที่หันไปมองหล่อนดิ้น่า

จะเล่นบทพี่ชายต่อไปได้สักกี่วันนายวิ อดถามตัวเองในใจ
ไม่ได้ เพราะรู้ตัวดีว่าตอนนี้ความรู้สึกที่เขามีต่อหล่อนไม่เหมือนเดิม
แล้ว ยิ่งอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน และหญิงสาวให้ความสนิทสนมกับ
เขาแบบนี้ ใจเจ้ากรรมก็คอยแต่จะแวง ๆ ทุกครั้งที่หล่อนเข้าใกล้
เลยทีเดียว

“พีวี...พีวี!”

เสียงเรียกและมือที่โบกไปมาตรงหน้าทำให้ชายหนุ่มหลุด
จากภวังค์

“เป็นอะไรไปคะ นั่งเงียบเชียว” ดาริกาถามอย่างแปลกใจ

“เออ...เปล่า คิดอะไรเพลิน ๆ ไปหน่อย” ตอบตะกุกตะกัก
จะบอกได้อย่างไรว่าอะไรเพลิน ๆ ที่ว่านั่นเกี่ยวกับคนตรงหน้า
ล้วน ๆ

“นี่เวลากินนะคะพีวี คูสิ น้องดาจัดการเกือบหมดแล้วเนี่ย
ไม่รีบไม่เหลืออะไรให้กินแล้วนะคะ” ว่าพลางเลื่อนจานอาหารที่
พร้อมลงไปเกือบหมดมาตรงหน้าชายหนุ่ม

ปรวีร์ก็หันมาจัดการกับอาหารที่ถูกเลื่อนมาตรงหน้าราวกับ
กลัวว่าอาหารจะหมดก่อนอย่างที่หล่อนว่า หากความจริงแล้วเขา
พยายามซ่อนสายตาตนเองต่างหาก กลัวเหลือเกินว่าหล่อนจะ

สังเกตเห็นสายตาเขาที่มองหล่อน เพราะมันไม่ใช่สายตาของพี่ชาย
มองน้องสาวอย่างที่หล่อนเข้าใจเลย นี่มันสายตาของชายหนุ่มที่
หลงรูปหญิงสาวตั้งแต่แวบแรกที่เห็นชัด ๆ!

“เสร็จแล้วอยากไปไหนต่อหรือเปล่าคะ” ชายหนุ่มถาม
หลังจากจัดการกับอาหารบนโต๊ะเกือบหมด

“พຽ່ງนี้พี่ทำงานหรือเปล่าคะ”

“ทำคะ พຽ່ງนี้วันศุกร์”

“ถ้าอย่างนั้นกลับบ้านดีกว่าคะ แต่คืนพຽ່ງนี้พี่ต้องพาน้อง
ดาตระเวนราตรีนะ”

เมื่อหล่อนต่อรองพร้อมสายตาที่เป็นประกายตาวิบวับและ
สีหน้ามีหวัง เขาจะใจแข็งกับหล่อนได้อย่างไร

“ตามใจ”

รางวัลของการตามใจหล่อนมาในรูปแบบของอ้อมกอดแนบแน่น
ก่อนที่หญิงสาวจะคล้อยแขนและแนบศีรษะลงบนไหล่เขา แล้วพูด
อย่างประจบประแจง

“น้องดาร์กพี่ที่ที่สุดเลย”

คำบอกรักที่ทำให้คนฟังใจแป้วอยู่ในที เพราะสัมผัสได้ว่า
ความรักของหล่อนไม่มีอะไรแตกต่างกับเมื่อก่อนเลย มีแต่เขาเ็นเอง
ที่แอบคิดไม่ซื่ออยู่ฝ่ายเดียว

เสร็จจากอาหารเย็น ประวิรุพาหญิงสาวขับรถกลับบ้านยัง

ริสอร์ต โดยมีเสียงผู้ร่วมทางเจื้อยแจ้วตลอดการเดินทาง จนเมื่อถึงบ้าน เขาก็เดินไปส่งหญิงสาวที่หน้าห้องของหล่อน

“เจอกันพรุ่งนี้คะน้องดา”

“ไนต์คะพี่วี”

ดารีกากล่าวแล้วเดินมาหยุดลงตรงหน้าเขาก่อนที่จะเขย่งปลายเท้ายื่นริมฝีปากขึ้นมาจูบผะแผ่วที่แก้มของเขาแล้วเดินเข้าห้องนอนของตนไป ปล่อยให้คนถูกหอมแก้มยืนตัวแข็งอยู่ตรงนั้นเนิ่นนาน

๕

ปรีวีร์เดินออกมาจากห้องนอนของตนในชุดกางเกงว้ายน้ำแบบกางเกงขาสั้น เนื้อตัวท่อนบนเปลือยเปล่า มีเพียงผ้าขนหนูสีขาวสะอาดพาดบ่าอยู่เท่านั้น ชายหนุ่มชะงักไปนิดเมื่อมองเห็นผู้อาศัยร่วมบ้านนั่งอยู่ที่โต๊ะรับประทานอาหาร ดูตั้งอกตั้งใจกับจอบแล็บที่อปตรงหน้า

หญิงสาวอยู่ในชุดเสื้อกล้ามหลวม ๆ สีขาวที่มองเห็นทะลุไปถึงชั้นในที่โอบอุ้มเนินเนื้อเต่งตึง กางเกงขาสั้นลู้ซี่ชมพูดเรียว ขายาวตึงแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อน้ามอง ผมตรงยาวสีดำเป็นเงาถูกผูกเป็นหางม้าหลวม ๆ และดูเหมือนคนที่ตั้งอกตั้งใจกับจอบคอมพิวเตอร์ตรงหน้าจะรู้สึกได้ถึงพลังจากสายตาของเขา จึงเงยหน้าขึ้นจากหน้าจอบ และเปิดยิ้มกว้างเมื่อเห็นว่าเป็นชายเียนอยู่

“พีวี มอริ่งคะ จะไปไหนคะนั่น”

“มอริ่งคะน้องดา พีวีจะไปว่ายนํ้า น้องดา...เอ่อ...ตื่นเช้าจัง” เขาพูดตะกุกตะกัก รู้สึกกราวกับเด็กชนที่ทำผิดแล้วถูกจับได้ เพราะแอบยืนมองหล่อนอยู่ตั้งนานสองนาน

“คงเพราะยังชินกับเวลาที่นุ่นมั่งคะเลยตื่นเร็ว” ตอบแล้วก็ทำตาโตกราวกับเพิ่งนึกอะไรขึ้นได้

“น้องดาไปว่ายนํ้ากับพีวีดีกว่า รอแป๊บนะคะ ขอน้องดาเปลี่ยนเสื้อผ้าแป็บเดียว”

หล่อนบอกเขาแล้วลุกขึ้นด้วยท่าทางกระตือรือร้น เดินเข้าห้องตนเองไป พักเดียวก็เดินออกมาในชุดว่ายนํ้าแบบบิกินีสองชิ้น เปิดเผยเรือนร่างระหงสมส่วน ที่ทำให้เขาถึงกับแอบกลืนนํ้าลาย

“พีวีช่วยทาครีมที่หลังให้น้องดาหน่อยได้ไหมคะ” ว่าพลางยื่นหลอดครีมกันแดดส่งให้คนที่ยืนอยู่ตรงหน้า ก่อนจะหันหลังอำนวยความสะอาดกให้เต็มที่

ปรวีร์รับหลอดครีมมาบีบลงบนฝ่ามือ ลูบไล่แผ่วเบาไปทั่วแผ่นหลังเนียนละมุนมือ ผิวเนื้อเปลือยเปล่าของหญิงสาวที่กำลังสัมผัส ทำให้ชายหนุ่มถึงกับหายใจติดขัด ยายน้องดาจะรู้ไหมว่าพีวีต้องข่มใจแค่ไหน

“เสร็จแล้ว...” บอกเสียงแผ่ว

“ขอบคุณคะพีวี มา...เดี๋ยวน้องดาจะทำให้พีวีบ้าง หันหลัง

มาสิคะ” บอกพลางยื่นมือมารับหลอดครีมกันแดดจากมือใหญ่

“ไม่...เอ่อ...ไม่เป็นไรหรอกน้องดา พี่วีไม่ทาก็ได้ เข้าขนาดนี้ ยังไม่มีแดดเลย” ตอบตะกุกตะกัก เขาอยากออกไปจาก สถานการณ์ถึงเนื้อถึงตัวนี้เร็ว ๆ แต่ดูเหมือนดาริกาจะไม่ได้รับรู้ถึงความว่าวุ่นที่เขากำลังรู้สึกทั้งใจและกายเลย เพราะหล่อนยังส่งเสียงแจ้ว ๆ

“ไม่ได้หรอกคะพี่วี ถึงจะยังไม่มีแดด แต่ก็มีรังสียูวีแล้ว ป้องกันไว้ก่อนคะ ยิ่งพี่วีอยู่ใกล้ทะเล เจอแดดตลอดเวลาแบบนี้ ถ้าไม่ทาครีมกันแดดป้องกันดี ๆ เดี่ยวมะเร็งผิวหนังจะถามหาเอา” ว่าแล้วก็บีบครีมลงบนฝ่ามือแล้วลูบไล้ลงไปบนแผ่นหลังกว้างอย่างตั้งอกตั้งใจ

“หืม...ม...ม.. พี่วีขา เนื้อแน่นมาก ๆ เลย ไม่มีไขมันส่วนเกิน แม้แต่นิดเดียว พี่วีนี้หุ่นทรमानใจสาวมาก ๆ ไหนขอดูด้านหน้าหน่อยซิ”

หล่อนว่าแล้วก็เดินวนมายืนตรงหน้าเขา ก่อนจะกล่าวอย่างชื่นชม

“โอ้โฮ กล้ามท้องแข็งเป็ก ผิดคาด ๆ” พูดพลางยื่นมือไปชกเบา ๆ ที่หน้าท้องของชายหนุ่มอย่างหยอกเย้า

ปรวีร์ถึงกลับกลั่นหายใจเมื่อมองเห็นร่างสมส่วนในชุดเสื้อผ้านวยชิ้นตรงหน้าเต็มตา หล่อนสวย...เสียจนเขาจะอดใจไม่

ไหวแล้วนะ!

“น้องดา...เอ่อ...หมายความว่าไง” เขาถามอย่างไม่เข้าใจว่า หล่อนหมายความว่าอย่างไรที่ว่า ‘ผิดคาด’ ไม่รู้ว่าเพราะหล่อนพูดไม่ชัดเจน หรือสมองของเขาไม่ทำงานเมื่อมีร่างงดงามยวนตาอัยว์ใจ ยืนอยู่ตรงหน้ากันแน่

“ก็...คุณลุงบอกว่าพี่วีทำงานเยอะ น้องดาเลยกลัวจะกลับมาเจอพี่วีเป็นตาแก่ลุงพุง” หล่อนตอบพลางหัวเราะแหย่ ๆ

“น้องดาคะ พี่วีเพิ่งสามสิบ”

คำพูดของเขาที่มาพร้อมอาการค้อนน้อย ๆ นั้นทำให้ดารีกา ถึงกับหัวเราะก๊ิก หล่อนรีบพูดเอาใจก่อนที่เขาจะคิดมากไปกว่านั้น

“แต่ตอนเจอกันน้องดาก็ประทับใจน่า พี่วีดูไม่อ้วนขึ้นเลย แต่น้องดาไม่คิดว่าพอถอดเสื้อแล้วจะขนาดนี้” หล่อนไม่ได้พูดเฉย ๆ แต่ทอดสายตามองลอนกล้ามเนื้อหน้าท้องเขาด้วยสายตาแสดงความชื่นชมเปิดเผย

สายตาที่ทำให้คนถูกมองรู้สึกอับอาย จนต้องเสียนมือไปดึงหลอดครีมกันแดดจากมือหล่อนมาบีบใส่มือแล้วลูบไล้บนผิวกาย ด้านหน้าของตน หลบสายตาชื่นชมที่มองมาด้วยความบริสุทธิ์ใจ นั้นเสีย

“เสร็จแล้ว ไปกันเถอะ” เอ่ยชวนหลังจากทาครีมเสร็จ เรียบร้อยและปรับจิตปรับใจให้ตามนอยลง

“อ้าว ไม่ว้ายที่สระหรือคะ” ดาริกาถามอย่างแปลกใจเมื่อเดินออกจากบ้านแล้วชายหนุ่มพาเดินเลยสระว้ายน้ำไป

“เปล่าคะ พี่ว้ายน้ำในทะเล” เขาตอบพร้อมกับพาหล่อนเดินไปตามทางเดินเล็ก ๆ ที่ทอดลงสู่ผืนอ่าวเบื้องล่าง

หลังจากเดินเคียงกันไปเจียบ ๆ ไม่นานที่ ทั้งสองก็เดินมาถึงชายหาดที่มีผืนทรายสีขาวละเอียดทอดยาว แผ่นน้ำสีครามด้านหน้าราบเรียบ มองเห็นเรือยอชต์น้อยใหญ่ลอยลำอยู่จำนวนหนึ่ง

สองหนุ่มสาวโหมตัวลงน้ำก่อนจะยกแขนจ้วงว้ายน้ำแข่งกัน โดยไม่ได้นัดหมาย แต่ก็สนุกสนานกับเกมการแข่งขันที่ทำให้รู้สึกว่าร่ากายได้ใช้กำลังอย่างถึงอกถึงใจ จวบจนพระอาทิตย์เริ่มส่องแสงและรู้สึกหิว ดาริกาจึงเป็นฝ่ายชวนชายหนุ่มขึ้นจากน้ำ

“ขึ้นกันเถอะคะพี่วี เริ่มหิวแล้ว ไปกินติมซำกัน”

“ไปสิ ไปสายเดี๋ยวจะหมดก่อน อดกิน แล้วเดี๋ยวพี่วีต้องกลับมาทำงานด้วย” เขาตอบพลางเดินขึ้นจากน้ำมาหยิบผ้าเช็ดตัวที่วางอยู่บนเก้าอี้ขึ้นมาเช็ดเนื้อเช็ดตัว ซึ่งหญิงสาวก็ทำอย่างเดียวกัน ก่อนที่จะเดินตามกันกลับไปยังบ้านพัก เพื่ออาบน้ำชำระร่างกาย เตรียมตัวออกไปหาติมซำรับประทานตามแผนที่คนตัวเล็กกว่าวางไว้ตั้งแต่เมื่อคืน

ปรีวีร์พาคนหิวมาที่ร้านติ่มซำดั้งเดิมของภูเก็ต ซึ่งแม่จะมากันแต่เช้า แต่ก็ยังช้ากว่าชาวเมืองที่ออกมาหาอาหารเช้ารับประทาน

โดยปกติแล้ว อาหารเช้าของชาวภูเก็ตจะเป็นขนมจีนหรือติ่มซำ ทำให้ร้านติ่มซำเปิดให้บริการตั้งแต่ฟ้าสว่าง และเวลาเกือบสายเพียงแค่แปดนาฬิกาเช่นนี้ ร้านก็เนืองแน่นไปด้วยผู้คนเสียแล้ว

หลังจากมีโต๊ะว่าง สองหนุ่มสาวก็เริ่มสั่งอาหารในทันที คนที่ไปอยู่ต่างประเทศเสียหลายปีสั่งสารพัดติ่มซำที่มีในร้าน แทบจะจิ้มไปทุกรายการบนเมนู และเมื่ออาหารถูกนำมาเสิร์ฟและวางเต็มโต๊ะ หญิงสาวก็ลงมือรับประทานด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย

“อืม..ม..ม..” ส่งเสียงครางพร้อมหลับตาพริ้มหลังจากใช้ตะเกียบคีบขนมจีบจากจาน แล้วจิ้มซอสสีคล้ำยซอสมะเขือเทศในถ้วยซอสใบเล็กส่งเข้าปากในคำเดียว

“ซอสติ่มซำ หวาน ๆ เผ็ดนิด ๆ คิดถึงเธอจังเลย”

เสียงพึมพำของคนตรงหน้า ทำให้ปรีวีร์หัวเราะ ท่าทางของหล่อนดูมีความสุขราวกับล่องลอยอยู่บนสรวงสวรรค์ก็มีปาน

“พี่วิลองนี่คะ สาหร่ายห่อหมู อร่อยมาก ๆ” ว่าพลางคีบสาหร่ายห่อหมูวางใส่จานให้ชายหนุ่ม ก่อนที่จะยื่นตะเกียบไปยังจานต่อไป

“ส่วนนี้สะเก๋าค่ะ เลิศเลิศสุด ๆ” โฆษณาแล้วก็คีบสะเก๋าส่ง

ให้ ก่อนที่จะเวียนไปยังงานอื่น ๆ คีบใส่งานให้ตนเองบ้าง คีบส่งให้คนนั่งตรงข้ามบ้าง พลังชื่นชมรสชาติของอาหารไม่ขาดปาก

“น้องดาคะ กินแบบนี้ไม่กลัวอ้วนหรือไง” ประวีร์ถามอย่างอดไม่ได้

ทุกทีเห็นสาว ๆ มักจะน้ำหนักกัน อย่างพิลาสลักษณะที่มีโอกาสรับประทานอาหารด้วยกันบ่อย ๆ ก็ดูจะระมัดระวังเรื่องอาหารการกินอยู่ไม่น้อย แต่ทำไมยายน้องดาของเขาถึงได้รับประทานแบบไม่ห่วงสวยเลยเช่นนี้

“โอ้ กลัวอะไรกันคะพี่วี วัน ๆ น้องดาใช้พลังงานเยอะจะตายไป กินแค่นี้ไม่อ้วนหรือคะ อีกร่างน้องดาก็ไม่ได้สวาปามแบบนี้ทุกวันเสียหน่อย แค่วันนี้นี่เท่านั้นละคะ น้องดาเพิ่งกลับมา อะไรก็น่ากินไปหมดเลย” ว่าแล้วก็คีบตีม้ำเข้าปาก ยืนยันว่าอะไรก็น่ารับประทานไปเสียหมดจริง ๆ

หลังจัดการกับอาหารเช้าที่ประวีร์คิดว่าไม่น่าจะหมดแต่ก็หมดเรียบร้อยดี สองหนุ่มสาวก็เดินทางกลับบริษัทเพื่อที่ชายหนุ่มจะได้กลับไปทำงาน โดยที่อีกคนขอติดสอยห้อยตามไปด้วย

สองหนุ่มสาวเดินควงแขนกันตรงไปยังห้องทำงานของชายหนุ่ม ซึ่งหน้าห้องมีโต๊ะทำงานที่มีหญิงวัยกลางคนกำลังง่วนอยู่กับกองเอกสาร และเงยหน้าขึ้นมามีให้พร้อมกล่าวทักทายเมื่อหล่อน

และเขาเดินเข้าไปใกล้

“มอร์นิงคะคุณวรี” ทักแล้วก็มองผู้เป็นเจ้าของร้านนายตาโต เมื่อเห็นว่าเขาไม่ได้เดินมาคนเดียวอย่างเช่นทุกวัน หากมีสาวน้อยหน้าตาสะสวยท่าทางมีชีวิตชีวาเดินเกี่ยวแขนมาด้วย

“สวัสดิ์ครับคุณววรรณ” ประวีร์ทักทายเลขานุกราก่อนที่จะหันมาหาสาวน้อยข้างตัวแล้วบอกเสียงนุ่ม

“น้องดาคะ มารู้จักคุณววรรณ มาลืววรรณ เลขาฯ พี่ก็ก่อนเร็ว” บอกหญิงสาวแล้วก็หันไปพูดกับเลขานุกรของตน “คุณววรรณครับ นี่น้องดา...ภรรยาผมเอง”

มาลืววรรณที่กำลังจะยิ้มทักทายคนที่ผู้เป็นเจ้าของร้านแนะนำให้รู้จักก็กลับเปลี่ยนเป็นอ้าปากค้างอย่างตกตะลึงแทน...ก็เจ้านายหนุ่มโสดของหล่อนไปแอบมีภรรยาตั้งแต่เมื่อไรกัน!

๖

“สวัสดิ์ดีค่ะคุณมาลีวรรณ”

เสียงหวาน ๆ ที่ดังขึ้นพร้อมกับการยกมือไหว้จากหญิงสาว
ที่ผู้เป็นเจ้านายแนะนำว่าเป็น ‘ภรรยา’ ทำให้มาลีวรรณรีบยกมือ
รับไหว้แทบไม่ทัน

“สวัสดิ์ดีค่ะ คุณ...ดารีกา” ทักทายนอบน้อม ก็เป็นถึงภรรยา
ของเจ้านายนี่นา แม้หล่อนจะไมู้ว่าคุณวีไปมีภรรยาตั้งแต่ตอน
ไหนก็เถอะ

คำเรียกขานที่เป็นทางการอย่างที่หล่อนไม่ค่อยคุ้นชินทำให้
ดารีกาบอกกับผู้สูงวัยกว่า

“เรียกน้องดาเหมือนพี่วีเถอะค่ะ อย่าเรียกเต็มยศขนาดนั้น
เลย”

“ถ้าอย่างนั้นคุณน้องดา ก็อย่าเรียกมาลีวรรณเป็นทางการขนาดนั้นเลยนะคะ” เลขานุการสาวใหญ่บอกรับ

“ถ้าอย่างนั้นน้องดาเรียกพี่วรรณได้ไหมคะ” หล่อนถามอย่างเป็นกันเอง

“ยินดีอย่างยิ่งเลยคะ ถ้าคุณน้องดาไม่ถือ”

“ไม่ถือหรอกคะ น้องดาไม่ชอบอะไรหนัก ๆ”

ท่าทางอารมณ์ดี ไม่ถือเนื้อถือตัวของ ‘ภรรยา’ ของเจ้านาย ทำให้มาลีวรรณรู้สึกผ่อนคลาย และชอบหญิงสาวอ่อนวัยกว่าได้ไม่ยากเลย

“คุณวรรณ นี่ครับ ผมซื้อซาลาเปามาฝาก” ประวีร์กล่าวกับเลขานุการของตนพลางยื่นถุงพลาสติกบรรจุซาลาเปาที่ถืออยู่ให้แล้วบอก

“ช่วยให้ใครจัดโต๊ะทำงานให้น้องดาด้วยนะครับ วางตรงมุมนั้นก็ได้อ” ซีมื้อไปยังมุมห้อง เยื้องหลังโต๊ะทำงานของตนเล็กน้อย

“เดี๋ยวน้องดาจะเข้ามาช่วยงานผม” บอกกับเลขานุฯ แล้วหันไปมองหน้าคนที่จะมาช่วยงาน ก่อนจะยิ้มด้วยความขบขัน เมื่อมองเห็นหน้าสวย ๆ นั้นงอแงลงในทันที

“ไม่ต้องรีบเตรียมโต๊ะขนาดนั้นก็ได้อะพี่วี น้องดายังไม่ตกลงจะเข้ามาทำงานเสียหน่อย”

“ไม่ว่าจะยังไงน้องดา ก็ต้องเข้ามาทำงานอยู่ดี เตรียมไว้

ตอนนี้หรือตอนไหนก็เหมือนกัน”

“ก็น้องดายังไม่อยากทำงาน” บอคน้ำเสียงกระแง้ากระแงอด
ทำไมเขาไม่เข้าใจว่าหล่อนเพิ่งกลับมา ยังอยากเที่ยวเล่นให้สนุก
ไม่ใช่รีบทำงานแบบนี้

“อยากไม่อยากก็ต้องทำ จะอยู่เฉย ๆ ได้ยังไงคะ” ชายหนุ่ม
ทำเสียงดู อีกคนจึงบอคน้ำเสียงอดอ้อน

“ก็...สามีน้องดาออกจะรำรวย ให้สามีเลี้ยงไม่ได้หรือคะ”
ดารีกาตอบด้วยน้ำเสียงอดอ้อนอย่างแกล้งทำ

คำพูดของหญิงสาวทำให้คุณเลขาฯ ถึงกับแอบยิ้ม ส่วน
‘คุณสามี’ รู้สึกอรวบวาบที่ใบหน้า พลังรู้สึกเช่นเขี้ยวยายตัวดี
ตอนนี้ละจะให้สามีเลี้ยง พอตอนจะให้ป็นสามีภรรยากันจริง ๆ
กลับทำท่าขนลุกขนพอง ปฏิเสธเสียงหลง

“ไม่เลี้ยงคะ ไปนั่งที่โซฟาไป พี่จะทำงานแล้ว ห้ามรบกวน”
บอกเสียงขึงขังพลังขี้มื่อไปยังชุดโซฟาปรับแขกที่อยู่อีกมุมของห้อง
ทำงาน ก่อนจะหันไปยังเลขานุการสาวใหญ่

“คุณวรรณครับ รบกวนหาน้ำหาทำให้น้องดาหน่อยนะครับ
แล้วถ้ามีเอกสารจะให้ดูก็ส่งเข้ามาได้เลย” กล่าวเสร็จก็เดินไปนั่งยัง
โต๊ะทำงานตัวใหญ่ ส่วนคุณเลขาฯ ก็เดินกลับไปยังโต๊ะของตน
ทางตาชายหนุ่มแอบเห็นภรรยาเดินไปทุดตัวลงบนโซฟา พลัง
หยิบคอมพิวเตอร์แท็บเล็ตออกมาจากกระเป๋า ก่อนจะได้ยินเสียง

หวานส่งมา

“พีวี ขอพาสเวิร์ดไวไฟหน่อยสิคะ”

“รอกถามคุณวรรณ” ชายหนุ่มบอกง่าย ๆ ก่อนจะก้มหน้าตั้งใจอ่านเอกสารที่เลขานุการสาววางไว้ให้ โดยแทบจะลืมคนที่นั่งอยู่ในห้องด้วยไปในทันทีที่เริ่มต้นทำงาน

ปรวีร์ถูกดึงออกจากงานตรงหน้าด้วยเสียงข้อความเข้าทางโทรศัพท์มือถือ เมื่อหยิบขึ้นมาดูก็เห็นว่าเป็นข้อความจากคนที่นั่งเจียบอยู่ที่โซฟา ซึ่งหญิงสาวจัดการขอหมายเลขโทรศัพท์มือถือของเขาทันทีที่เขาถึงบ้านเมื่อวานนี้

‘ขอเฟซบุ๊กพีวีด้วยค่ะ ออนไลน์ไว้ด้วยนะคะ’

ข้อความทั้งขอตั่งส่งอย่างเจ้ากี้เจ้าการที่ส่งมาจากคนที่นั่งอยู่ไม่ไกล ทำให้ชายหนุ่มต้องหยุดทำงานชั่วคราว เพื่อส่งลิงก์เว็บไซต์โซเชียลเน็ตเวิร์กที่กำลังเป็นที่นิยมไปให้เจ้าหล่อนในทันที ก่อนที่จะได้รับข้อความสั้น ๆ กลับมาเป็นรูปใบหน้าที่ยิ้มและรูปหัวใจ

หลังจากส่งข้อความไปให้หญิงสาวแล้ว ชายหนุ่มก็เปิดเว็บไซต์หน้าเฟซบุ๊กของตนเองขึ้นมา ทำตามคำสั่งอย่างว่าง่าย ๆ ที่ปกติเขาไม่เคยออนไลน์เว็บไซต์อื่น ๆ ในขณะที่งานเลยยายตัวดีทำให้เขาเสียคนหรือเปล่านี่

เมื่อหน้าเฟซบุ๊กของเขาปรากฏต่อสายตา ปรวีร์มองเห็นคำขอเป็นเพื่อนส่งมาจาก Darika D. แล้วต้องยิ้ม เขากดรับในทันที

และข้อความ Parawee D. ได้เป็นเพื่อนกับ Darika D. แล้วก็ปรากฏขึ้นบนหน้าฟีดของเขา ชายหนุ่มอดแสดงความคิดเห็นหรือคอมเมนต์เข้าหาหญิงสาวไม่ได้

‘ไหนว่าจะไม่เปลี่ยนนามสกุลงะคะ’

เขารู้ว่า D. ของหล่อนหมายถึง ‘ดิลกรัตน์’ ไม่ใช่ ‘เดชดำรงกุล’ ของเขา แต่อดรู้สึกดีไม่ได้ที่เขาและหล่อนใจตรงกันใช้อักษรย่อแทนการเขียนนามสกุลเต็ม ทำให้มองดูเหมือนเขาและหล่อนนามสกุลเดียวกัน

คนถูกเข้าตอบกลับแบบ ‘รับมุก’ เขาในทันที

‘ก็คุณสามีขอร้อง ;)’

คำตอบของหล่อนทำให้ชายหนุ่มถึงกับหลุดหัวเราะหึหึก่อนจะเขียนตอบ

‘ทำงานแล้ว ห้ามรบกวน!’

‘ใจร้ายยยยยย’

ข้อความตอบกลับปรากฏขึ้นในทันทีเหมือนรออยู่แล้ว ชายหนุ่มเห็นแล้วต้องยิ้มก่อนจะสายตาระยะอย่างเอ็นดู อดไม่ได้ที่จะมองไปยังคนที่นั่งอยู่ที่โซฟา มองเห็นใบหน้านางมก้มลงจ้องมองจอแท็บเล็ตในมืออย่างตั้งอกตั้งใจ เห็นแล้วรู้สึกอ่อนโยนในหัวใจ อยากให้หล่อนเป็นภรรยาของเขาจริง ๆ ไม่ใช่ภรรยากำมะลอที่หล่อนกล่าวถึงด้วยสำเนียงล้อเล่นแบบที่เป็นอยู่ตอนนี้

บ้ำไปใหญ่แล้วนายปรวีร์ เขาเห็นนายเป็นแค่พี่ชาย เลิกคิด
 ลึกกับเขาได้แล้ว บอกตัวเองทั้ง ๆ ที่รู้ว่าทำไม่ได้ ชายหนุ่มถอน
 หายใจอย่างปลงอนิจจัง ไม่เคยคิดเลยว่าวันหนึ่งเขาจะต้องมาแอบ
 คิดไม่ซื่อกับคนที่เขาเห็นเป็นน้องมาตลอดชีวิต ที่ตอนนี้ก็กลายมา
 เป็นภรรยาของเขาเช่นนี้

ปรวีร์ไขกัญแจเข้ามาพบกับบ้านที่เงียบเชียบ ในใจรู้สึก
 แปลกใจระคนผิดหวังที่ไม่เห็นคนที่อยู่ในความค้ำนึ่งของเขามา
 ตลอดวันอยู่ในบ้าน เขาอุตสาห์รีบกลับบ้านทันทีที่หมดเวลาทำงาน
 เพราะนับแต่หล่อนกลับบ้านมาก่อนเมื่อปลายนี้ เขาก็ไม่มีสมาธิจะ
 ทำอะไร จนสุดท้ายต้องเปิดดูเว็บไซต์โซเชียลเน็ตเวิร์กของหล่อน ที่
 ดูเหมือนจะรวบรวมชีวิตในสี่ปีที่ผ่านมาของหล่อนไว้ครบถ้วน ทั้ง
 รูปภาพและข้อความบนหน้าเว็บไซต์ บอกเขาว่าชีวิตของหล่อนที่
 โน่นมีความสุขดี

น้องน้อยดารีกาที่จากบ้านไปเมื่อสี่ปีก่อน เติบโตขึ้นเป็น
 หญิงสาวที่ดูมีความเชื่อมั่นในตนเอง จากการสังเกตการ
 ปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ บนโซเชียลเน็ตเวิร์กของหล่อน หญิงสาวดู
 เป็นจุดศูนย์รวมความสนใจของคนอื่น ๆ เห็นได้จากแต่ละรูปที่
 หล่อนอัปโหลดขึ้นเว็บไซต์ จะได้รับการกดไลก์และแสดงความ
 คิดเห็นเป็นจำนวนมาก

ดูเหมือนหล่อนจะเป็นที่รักของเพื่อน ๆ ซึ่งเขาก็ไม่แปลกใจเท่าใดนัก เพราะด้วยบุคลิกของหล่อน ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหนกับใคร ก็คงจะทำให้คนอื่นรักได้ไม่ยาก ก็ดูแต่ที่หล่อนกลับมาอยู่กับเขาได้เพียงไม่กี่วัน เขาก็รู้สึกหลงเสน่ห์ของหล่อนจนไม่เป็นอันทำงานเสียแล้ว

ชายหนุ่มอดไม่ได้ที่จะมองหาความสนิมสนมที่พิเศษไปกว่าความเป็นเพื่อนระหว่างหล่อนกับผู้ชายหลาย ๆ คนในภาพ แล้วก็ต้องรุ่มร้อนอยู่ในอก เมื่อสังเกตว่าหลาย ๆ ภาพของหล่อนจะมีชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาและรูปร่างดีอยู่เคียงข้าง โดยเฉพาะในวันสำคัญอย่างเช่นวันเกิด จะมีผู้ชายคนนี้ร่วมเฟรมอยู่ในภาพเสมอ ยิ่งเมื่อมองคำบรรยายภาพและการพูดคุยกันเขาก็ยิ่งรุ่มร้อน เพราะจะเห็นทั้งสองคนใช้คำว่า Baby ซึ่งเป็นคำเรียกคนรัก และ I love you อยู่ตลอด

แต่หล่อนก็บอกเขาว่ายังไม่มีคนรักนี่นา... หรือหล่อนจะอายจึงไม่กล้าบอกเขา และเพราะอย่างนี้หรือเปล่าหล่อนจึงไม่มีสายตาเหลือมามองเขา เพราะหล่อนมีคนรักอยู่แล้วอย่างนั้นหรือ...

ชายหนุ่มก้าวเท้าเข้าไปในบ้านพลางพยายามสลัดความคิดที่ทำให้ใจคอห่อเหี่ยวทิ้งไป เขาเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องแต่งตัว แล้วเดินออกมาเรียกหาหญิงสาว ไม่นานหล่อนลงไปเดินเล่นที่ชายหาดหรือเปล่า

เมื่อเดินไปทั่วบ้านรวมทั้งห้องนอนของหญิงสาวแล้วยังไม่พบหล่อน ชายหนุ่มจึงยอมแพ้ บางทีหล่อนอาจจะออกไปเดินเล่นภายในรีสอร์ทก็ได้ จึงเดินไปเปิดตู้เย็น หยิบไวน์ขาวออกมารินใส่แก้วแล้วเดินออกไปทางหน้าบ้าน กะว่าจะนั่งหย่อนใจที่โซฟาเอาต์ดอร์ข้างสระว่ายน้ำระหว่างรอหล่อนกลับมา แต่แล้วก็ต้องชะงักและยืนนิ่งราวกับถูกสาป เมื่อมองเห็นความมดงามตรงหน้า

ดาริกาในชุดออกกำลังกายแนบเนื้อ เผยให้เห็นรูปร่างที่งดงามราวกับผลงานประติมากรรมชิ้นเอก หล่อนกำลังทำท่าทรงตัวบนแขนสองข้างที่วางแนบพื้นตั้งแต่ข้อศอก แขนส่วนบนตั้งแต่เหนือข้อศอกขึ้นไปตั้งตรงเช่นเดียวกับลำตัว สองขากางอยู่บนอากาศแยกออกจากกันเป็นเส้นตรง ๑๘๐ องศา ดวงงาม อ่อนช้อย และแข็งแกร่งในคราเดียว

ชายหนุ่มรู้ดีว่า การจะทำท่านี้ได้ หญิงสาวต้องมีกล้ามเนื้อแขนและลำตัวที่แข็งแรงทีเดียว ซึ่งจากท่วงท่าที่หล่อนทำอยู่อย่างมั่นคงและด้วยท่าทางสบาย ๆ หมายความว่าหล่อนคงจะฝึกมาจนชำนาญอย่างแน่นอน

เพียงไม่กี่วันที่หล่อนกลับมาอยู่กับเขา ชายหนุ่มก็พบว่าหล่อนมีอะไรให้เขาประหลาดใจอยู่เรื่อย ๆ ระยะเวลาสี่ปีที่ไม่ได้พบกัน มีอะไรอีกบ้างหนอที่เขาไม่รู้เกี่ยวกับหล่อน เวลาสี่ปีเปลี่ยนน้อยน้อยดาริกาของเขาให้กลายเป็นคนใหม่ ที่เพียงแค่เห็นหล่อนที่

สนามบินเพียงจิตใจเดียว ก็ทำให้เขาหลงเสน่ห์หล่อนจนถอนตัวไม่ขึ้น ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ที่เติบโตมาด้วยกัน เขาไม่เคยมีความรู้สึกแบบหนุ่มสาวกับหล่อนเลย แต่ก็ช่างน่าเศร้าที่เวลาสี่ปีนี้ ไม่ทำให้ความรู้สึกที่หล่อนมีต่อเขาเปลี่ยนไป

นอกจากจะเป็นเจ้าของรีสอร์ท ท่าทางจะได้เป็นเจ้าของไร่แห่งด้วยละ นายวีเอี้ย ชายหนุ่มบอกตัวเองอย่างปลง ๆ

ปรวิรี่เ็นมองความอ่อนช้อยหากแข็งแกร่งตรงหน้าอยู่นาน จากทำนองนั้นเปลี่ยนเป็นทำนองนี้ จนกระทั่งดูเหมือนหญิงสาวจะทำท่าไปจนเสร็จเรียบร้อย เขาเห็นหล่อนหยุดแล้วเดินไปหยิบขวดน้ำที่วางอยู่ข้าง ๆ เสื่อออกกำลังกายขึ้นมายกดื่ม ก่อนจะหันมาทางเขา

“อ้าว พี่วี กลับมานานแล้วหรือคะ”

ดาภิภาถามเขาพร้อมฉีกยิ้มกว้าง ใบหน้างามมีเหงื่อเม็ดเล็ก ๆ เกาะพราบบนหน้าผาก หล่อนยกผ้าขนหนูผืนเล็กซับเบา ๆ ขณะเดินตรงมายังเขา

“มาได้สักครู่ เห็นน้องตากำลังมีสมาธิ พี่วีเลยไม่กวน” จะบอกไปได้อย่างไรว่าเขาเ็นมองหล่อนอยู่นานแล้ว

“น้องดาเสร็จแล้วคะ เดี่ยวจะเข้าไปอาบน้ำ พี่วีเข้าไปด้วยกันไหมคะ”

คำถามธรรมดาจากคนที่ไม่ได้คิดอะไร แต่ทำให้คนฟังที่แอบคิดไม่ซื่อถึงกับวาบหวิวไปทั้งใจ ก็หล่อนเล่นถามราวกับชวน

เขาไปอาบน้ำด้วยกันเสียอย่างนั้น จึงรีบปฏิเสธและพยายามอยู่ให้ห่างก่อนที่เขาจะคิดอะไรเลยเถิดไปมากกว่านี้

“ไม่ละ น้องดาไปเถอะ พี่วีจะนั่งตมต่ออีกสักหน่อย” เขาบอกพลางยกแก้วไวน์ที่ยังไม่พร้อมให้หล่อนดู

เมื่อเขาว่าเช่นนั้นดาริกาเพียงยกไหล่เล็กน้อยก่อนจะเดินเข้าไปในบ้าน ทิ้งชายหนุ่มให้นั่งตมต่ออย่างที่เจ้าตัวต้องการ

ไม่นานหญิงสาวก็เดินกลับมาหาเขาอีกครั้ง หล่อนเปลี่ยนเสื้อผ้า หน้าตาสดใสอย่างคนที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จ ในมือมีขวดไวน์ที่คงจะหยิบมาจากตู้เย็นในครัวพร้อมกับแก้วอีกหนึ่งใบ

ดาริกาทันมองเห็นชายหนุ่มวางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะดูเหมือนว่าเขาเพิ่งจะคุยโทรศัพท์เสร็จในตอนที่หล่อนเดินออกมา

“มีอะไรหรือเปล่าคะพี่วี ใครโทร.มาหรือคะ” ดาริกาถามเพราะเขาเงยหน้าขึ้นมองหล่อนด้วยสายตาแปลก ๆ

“คุณพ่ออะ โทร.มาบอกว่ามะรืนนี้จะกลับแล้ว น้องดาจะไปรับคุณพ่อที่สนามบินด้วยกันไหม”

“ไปสิคะ ในที่สุดน้องดาก็จะได้เจอคุณลุงเสียที” ตอบพลางยิ้มกว้างอย่างยินดี

คุณลุงปวินท์ที่หล่อนรักษารวกับบิดาอีกคนจะกลับมาให้หล่อนได้กอดแล้ว แต่แล้วยิ้มกว้างของหล่อนก็ต้องค่อย ๆ หุบลงเมื่อสังเกตเห็นความผิดปกติบนใบหน้าของชายหนุ่ม หล่อนถาม

เสียงเบาหวิวเพราะเกรงจะมีข่าวร้าย

“คุณลุงเป็นอะไรหรือเปล่าคะพี่วี ทำไมทำหน้าแบบนั้น”

“คุณพ่อถามว่า...เราจะมีลูกกันเลยหรือเปล่า”

๗

คำตอบของชายหนุ่มทำให้ดารีกาหน้าร้อนวูบ และไม่รู้ว่า จะเห่อแดงให้เขาเห็นหรือเปล่านั้น หล่อน 'รู้สึกรู้สึ' กับถ้อยคำนั้น ก็ หล่อนไม่ได้รู้แต่เพียงสาจนไม่รู้ว่า การจะมีลูกได้นั้นจะต้องทำอะไร ก่อน และพอนึกภาพเขาและหล่อนทำอะไร ๆ อย่างนั้น ก็อดรู้สึกยูกยิกในหัวใจไม่ได้ น่าแปลกที่เมื่อก่อนหล่อนไม่เคยรู้สึกอะไรมาก ไปกว่าบัดนี้บัดเถลิง แต่ทำไมคราวนี้ถึงรู้สึกเขินอายแปลก ๆ แบบนี้ นะ

“เติมไวน์หน่อยนะคะพี่วี” หล่อนเปลี่ยนเรื่องไปให้ไกลจากความรู้สึกที่ทำให้หัวใจโลดเต้นในจังหวะแปลก ๆ และเมื่อเขายื่น แก้วมาให้ตรงหน้า ดารีกากรินไวน์ใส่แก้วจนเกือบเต็ม ก่อนจะหัน กลับมารินให้ตนเองบ้าง

เขายกแก้วในมือขึ้นมาตรงหน้าหล่อน ดาริกาจึงยกแก้วขึ้น
สัมผัสกับแก้วของเขา แล้วยกขึ้นจิบพร้อม ๆ กัน

หลังจากนั้นละเลียดไวน์กันไปเจียบ ๆ สักพัก ประวีร์ก็หันมา
ถาม

“น้องดาอยากดูพระอาทิตย์ตกไหมคะ”

“อยากสิคะ” ตอบพลางยกมือขึ้นดูนาฬิกาแล้วจึงกล่าวชวน

“งั้นไปกันเลยดีไหมคะพี่วี เดียวจะไม่มีที่ วันนี้วันศุกร์ด้วย
ท่าทางคนจะเยอะ” หญิงสาวนึกถึงแหลมพรหมเทพ สถานที่ดูพระ
อาทิตย์ตกยอดฮิตของภูเก็ต ซึ่งมีผู้คนพลุกพล่านจนหากไปช้า
อาจจะถูกคนอื่นจับจองที่เหมา ๆ ไปหมดแล้ว

ประวีร์มองหน้าคนถามพลางยิ้ม ก่อนจะตอบอย่างใจเย็น

“มีเวลาเหลือเฟือ ค่ะ ติมไวน์ขวดนี้ให้หมดก่อนค่อยไปกันก็ได้”
ว่าพลางยกแก้วขึ้นจิบด้วยท่าทางสบายใจ

เมื่อเห็นดั่งนั้นดาริกาจึงยกแก้วของตนขึ้นดื่มบ้าง ในเมื่อเขา
บอกว่ามีเวลาเหลือเฟือก็ตามใจเขาก็แล้วกัน แต่ถ้าไปไม่ทันหรือไม่
มีที่ดูพระอาทิตย์ตกดี ๆ ละก็ หล่อนจะงอนให้เขาจ้อด้วยการ
ตระเวนกินของกินอร่อย ๆ ให้ทั่วทั้งเกาะเลย

“พี่วี...” ดาริกาเรียกคนที่นั่งดื่มไวน์เจียบ ๆ โดยที่สายตา
ทอดมองไปไกลยังฝั่งอ่าวเบื้องล่าง คล้ายกับมีเรื่องครุ่นคิดในใจ

“หืม...”

“ไปเที่ยวกันเถอะคะ”

“เที่ยวไหน”

“ที่ไหนก็ได้ น้องดาเพิ่งกลับมา อยากเที่ยวเมืองไทย”

“ช่วงนี้พีวีไม่ว่างเลย”

คำตอบของชายหนุ่มทำให้คนอยากเที่ยวหน้าจ๋ำในทันที ดาริกากล่าวหาเขาด้วยน้ำเสียงกระแง้ากระงอด

“พีวีใจร้าย พาน้องนุ่นเที่ยวนิดหน่อยก็ไม่ได้”

“พีวีมีงานต้องทำเยอะแยะ แล้วไม่ใช่ของพีวีอย่างเดียวด้วย ธุรกิจของน้องดาอีกก็ไม่ใช่น้อย ๆ กลับมาแล้วก็รีบมาช่วยพีวีทำงานสิคะ มัวแต่อยากเที่ยวเล่นอยู่นั่น”

คำพูดของเขาทำให้คนที่ถูกกล่าวหาว่ามัวแต่อยากเที่ยวเล่นน้ำตาคลอ ถามเสียงสั้น

“ธุรกิจที่คุณพอทิ้งไว้ให้น้องดาเป็นภาระของพีวีมากใช่ไหมคะ”

เสียงสั้น ๆ ของคนถามเรียกสายตาดาริกากลับมาจากที่เหม่อมองท้องทะเลเบื้องหน้าได้ เมื่อมองเห็นดวงตากลมโตกำลังจ้องหน้าเขาน้ำตาคลอปรวิริก็หัวใจกระตุก

“เฮ้ย! ไม่ใช่อย่างนั้น มานี่มา” ชายหนุ่มอุทานน้ำเสียงตระหนก ก่อนจะยื่นมือไปโอบไหล่คนซี๊แยเข้ามาอดแนบอก ยกมือขึ้นลูบศีรษะหล่อ่นอย่างอ่อนโยนพลาถล่าวเสียงนุ่มนวล

“พี่วีขอโทษ พี่วีไม่เคยคิดว่าน้องดาเป็นภรรยาเลย แต่พี่วีอยากให้น้องดามาทำงานกับพี่วี เพราะน้องดาโตแล้วก็ต้องทำงาน แต่ถ้ายังไม่พร้อมก็เที่ยวก่อนก็ได้ เดี่ยวพี่วีจะหาวันว่างดู นะ...อย่าร้องไห้สิคะ” ชายหนุ่มทำอะไรไม่ถูกเมื่อเห็นหล่อนทำท่าจะร้องไห้แบบนั้น ใจที่ตั้งใจจะให้หล่อนรีบเข้ามาทำงาน ก็กลายเป็นว่าเขาจะหาวันว่างพาหล่อนเที่ยวเสียอย่างนั้น

เมื่อได้ยินเช่นนั้น คนที่เล่นบทยศกอยู่เมื่อสักครู่นี้ก็ยิ้มออก... พี่วีน่ารักที่สุดเลย...

หลังจากที่ซบนิ่งอยู่ในอ้อมแขนของชายหนุ่มอยู่พักใหญ่แต่เจ้าของอ้อมแขนไม่มีทีท่าว่าจะคลายออก ดาริกาจึงดิ้นยุกยิก ซึ่งดูเหมือนอีกคนจะรู้ตัวเพราะเขาคลายอ้อมแขนออกทันที

“ไปกันหรือยังคะพี่วี เดี่ยวไม่ทันพระอาทิตย์ตกนะ”

“ไปสิ” ว่าพลางลุกขึ้นคว้าแก้วเปล่าทั้งสองใบรวมทั้งขวดไวน์มาถือไว้ในมือ ก่อนจะเดินนำคนตัวเล็กกว่าเข้าไปในบ้าน

หลังจากที่ขวดไวน์ในถังขยะและวางแก้วในอ่างล้างจาน รอให้แม่บ้านมาเก็บล้าง ชายหนุ่มก็ยื่นแขนให้หญิงสาว ซึ่งหล่อนก็ยื่นมือไปเกี่ยวแขนเขาอย่างไม่เคอะเขิน จากนั้นเขาก็พาหล่อนเดินออกจากบ้านไปบนทางเดินที่ทอดสู่ผืนอ่าวเบื้องล่าง

“เอ่อ...พี่วี รถอยู่ทางนู้นนะคะ” ดาริกาว่าพลางชี้มือชี้ไม้ไปยังทางที่รถจอดอยู่ เมื่อเห็นว่าเขาพาหล่อนเดินตรงไปยังชายหาด

หน้ารีสอร์ท ตรงกันข้ามกับทิศทางที่คิดไว้

ประวัติร์เพียงแต่ยิ้มบาง ๆ ขณะบอกหล่อน

“เปลี่ยนบรรยากาศบ้าง”

“เปลี่ยนบรรยากาศไปดูพระอาทิตย์ตกที่ชายหาดหน้า
รีสอร์ทเนี่ยนะ ไม่ลงทุนเลย!”

“มาเถอะน่า ชี้นจริงเลยเรานี้” ประวัติร์ว่าอย่างไม่จริงจังนัก
เขาไม่หยุดก้าวมุ่งสู่ชายหาด ไม่สนใจนางอ้าของอีกคน จนกระทั่ง
มาหยุดยืนบนชายหาดที่ในทะเลตรงหน้ามีสก็ูตเตอร์จอดอยู่หลาย
คัน ชายหนุ่มก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบกุญแจออกมาแล้วหันไป
บอกกับดารีกา

“มาสิคะ”

ดารีกาก้าวตามอย่างงง ๆ ไม่แน่ใจว่าชายหนุ่มกำลังจะทำ
อะไร จนเขาเดินตรงไปยังสก็ูตเตอร์สีน้ำเงินที่มีคำว่า Blue Ocean
ติดอยู่ด้านข้างแล้วก้าวขึ้นไปนั่ง จากนั้นยื่นแขนมาช่วยดึงหล่อนให้
ขึ้นนั่งซ้อนท้าย จึงเข้าใจว่าเขากำลังจะขี่สก็ูตเตอร์พาหล่อนไปดู
พระอาทิตย์ตกที่โหนดสักแห่งที่ไม่ใช่บนชายหาดหน้ารีสอร์ทหรือที่
แหลมพรหมเทพอย่างที่หล่อนคิด

“เกาะแน่น ๆ นะ” เขาหันบอกคนซ้อนท้ายก่อนที่จะหมุน
กุญแจสตาร์ทเครื่อง

ดารีกาวาดแขนโอบรอบเอวของชายหนุ่มตามคำบอกอย่าง

ว่าง่าย จากนั้นก็รู้สึกว่าคุณเตอร์เคลื่อนที่ไปข้างหน้า และเร่งความเร็วขึ้นเรื่อย ๆ

‘ซึ่งจริงพีวี’ แอบบ่นในใจเมื่อรู้สึกถึงความเร็วที่เพิ่มขึ้นมาก แต่ก็ชอบความรู้สึกของลมกระทบใบหน้าและน้ำที่กระเซ็นมากระทบผิวหนัง

เพียงคิดใจเดียว ชายหนุ่มก็ชะลอความเร็วลงและจอดสก็ูตเตอร์อยู่หน้าเกาะเล็ก ๆ ที่มีชายหาดสั้น ๆ ด้านหน้าซึ่งเป็นผืนทรายละเอียดขาวราวกับแป้ง

เขาก้าวขาลงก่อนพลงช่วยพยุงหญิงสาวให้ลงจากสก็ูตเตอร์และจูงมือเล็กเดินขึ้นไปบนเกาะ จากนั้นผายมือให้นั่งลงด้วยกันบนผืนทราย หันหน้าไปยังพระอาทิตย์ดวงโตที่ทำท่าว่าจะจุ่มตัวลงในเวลาอีกไม่นาน

“บอกแล้วว่าเวลาเหลือเฟือ และไม่ต้องแย่งที่กับใครด้วย” เขาบอกคนนั่งเคียงยิ้ม ๆ

“สวยจังเลยคะพีวี” ดาริกาพิมพ์เบา ๆ ราวกับละเมอ เมื่อเห็นภาพความสวยงามตรงหน้าเต็มตา

เกาะเล็ก ๆ แห่งนี้ตั้งอยู่ไม่ห่างจากรีสอร์ตมากนัก ด้านหลังเป็นชายหาดหน้ารีสอร์ต ส่วนด้านหน้าเป็นผืนน้ำนิ่งสงบที่ตอนนี้เปลี่ยนเป็นสีทองด้วยแสงของพระอาทิตย์ยามพลบ แผ่นฟ้าเป็นสีส้มราวกับเปลวเพลิง และค่อย ๆ เปลี่ยนเฉดเป็นคล้ำขึ้นเมื่อ

พระอาทิตย์ค่อย ๆ จุ่มตัวลงน้ำ

สองหนุ่มสาวนั่งเงียบ ๆ ซึมซาบความงามที่ธรรมชาติสรรคสร้างอยู่ตรงหน้า ไม่ส่งเสียงใด ๆ รวากับเกรงว่าจะเป็นการรบกวนศิลปินเอกที่กำลังแสดงผลงานศิลปะอันเลิศค่า จวบจนพระอาทิตย์ดวงโตลับหายไปใต้น้ำ และท้องฟ้าเริ่มกลายเป็นสีคล้ำ ดาริกาจึงเอ่ยเสียงเบา

“ขอบคุณมากนะคะพี่วีที่พาน้องตามมาดูพระอาทิตย์ตกที่สวยงามที่สุดเท่าที่น้องดาเคยเห็นมา”

“น้องดาชอบพี่วีก็ดีใจแล้ว” ชายหนุ่มบอกพลางระบายยิ้มอ่อนโยน ความอ่อนโยนที่กำลังซาบอยู่ในหัวใจ เพียงแค่เห็นหล่อนซาบซึ่งกับสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เขาทำให้ ยิ่งมองเห็นหล่อนเงหน้าขึ้นยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน ยิ่งรู้สึกอยากวางหัวใจดวงนี้แทบเท้าหล่อน

“น้องดา พี่รู้สึกแบบนี้กับน้องดาได้ยังไงนะ” ชายหนุ่มพึมพำอยู่ในใจ เขาไม่เคยคิดเลยว่าเมื่อกลับมาพบกันอีกครั้ง ความรู้สึกที่เขามีต่อดาริกาจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างง่ายดายเช่นนี้ และแม้จะเพิ่งได้อยู่ร่วมบ้านกันเพียงไม่กี่วัน แต่ความรู้สึกของเขามีต่อหล่อนก็ชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ ว่าห่างไกลจากความเป็นพี่น้องอย่างที่เคยรู้สึกเต็มที่

“กลับกันเถอะน้องดา” เขากล่าวชวนพลางยื่นแขนให้ ซึ่งหญิงสาวก็เกี่ยวแขนเขาเดินตรงไปยังสตูดิโอที่จอดอยู่ไม่ห่าง

ทันที

เมื่อก้าวขึ้นนั่งบนสก็อตเตอร์เรียบร้อยแล้ว หญิงสาวกล่าวอยู่กับแผ่นหลังเขาเสียงเบา แต่คนฟังได้ยินชัดเต็มหัวใจ

“วันนี้้องตามีความสุขมาก ๆ เลยค่ะพี่วี ขอขอบคุณนะคะ”

ชายหนุ่มไม่ตอบ เพียงเอี้ยวตัวไปยิ้มให้อย่างจะบอกให้
หล่อนรู้ว่า เขารับรู้ถึงถ้อยคำของหล่อน ถ้อยคำที่ทำให้เขาคอไปทั้ง
ใจ

๘

หลังจากดูพระอาทิตย์ตก สองหนุ่มสาวกลับเข้าบ้านมา อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เพราะคืนนี้ยังมีกิจกรรมที่หญิงสาวรอคอย ที่องราตรี...

ประวัติวิภาภรรยากำมะลอของเขาขับรถไปยังศูนย์การค้าขนาดใหญ่ที่หาดป่าตอง ซึ่งเป็นที่ตั้งของไนต์คลับอันเป็นจุดหมายปลายทางในคืนนี้

ไนต์คลับขนาดใหญ่แห่งนี้แบ่งออกเป็นสองชั้น ชั้นล่างมี บาร์เครื่องดื่มทอดยาวจากผนังด้านหนึ่งไปยังผนังอีกด้าน มุมด้านหนึ่งมีเวทีแสดงดนตรีสดและซุ้มดีเจเปิดเพลงที่กำลังโด่งดังติดชาร์ต ส่วนอีกด้านเป็นมุมวีไอพี ซึ่งจะมีความเป็นส่วนตัวมากกว่า ชั้นบนเป็นบาร์แบบเปิดโล่ง ตั้งอยู่บนชั้นดาดฟ้าของอาคาร

สามารถมองเห็นโค้งอ่าวของหาดป่าตองได้อย่างชัดเจน ตรงกลาง เป็นสระว่ายน้ำ ซึ่งพื้นสระทำจากกระจก ทำให้ผู้คนที่อยู่ใน โน้ตคลับชั้นล่างสามารถมองเห็นผู้คนที่แหวกว่ายไปมาในสระว่ายน้ำได้จากเพดานห้อง ซึ่งถือเป็นจุดขายของสถานที่แห่งนี้

“น้องดาอยากขึ้นไปข้างบนหรือเปล่า” ประวีร์ถามพลาง บัญไปไปยังเพดานที่มองเห็นผู้คนที่แหวกว่ายอยู่ในสระ

“ไม่ละค่ะ อยู่ในนี้ดีกว่า” ดาริกามองตามมือชี้แล้วตอบ พร้อมสายศีรษะ

ด้านบนมีผู้คนแน่นขนัดเกินไป อีกทั้งเกินครึ่งคืบบุหรืออยู่ในมือ หล่อนขออยู่ในส่วนวีไอพีที่มีความเป็นส่วนตัว และภายในอาคารก็ไม่มีคนสูบบุหรี่ให้หงุดหงิดดีกว่า โชคดีที่ในโน้ตคลับแห่งนี้มีที่สูบบุหรี่ซึ่งจัดเป็นสวนอยู่ด้านนอกให้บริการ

สองหนุ่มสาวเลือกนั่งที่โต๊ะในมุมหนึ่งและสั่งอาหารและเครื่องดื่มในทันที

“ขอสกอตช์กับไค้ก” ประวีร์บอกกับบริการก่อนจะหันมาถามหญิงสาว “น้องดาดื่มอะไรคะ”

“ขอโมฮีโต้ค่ะ” ตอบแล้วก็เริ่มยกย้ายสายสะโพก หล่อนรอเวลานี้มานาน ในที่สุดก็ได้มาเต็มสมาใจเสียที

“พีวี มาเต้นด้วยกันเร็ว” ดาริกาชวนพลางดึงมือของชายหนุ่มให้ลุกขึ้นจากเก้าอี้

ประวัติชีวิตออกในตอนแรก แต่เมื่อสังเกตเห็นว่า เจ้าหนุ่มต่างชาติได้เข้าข้าง ๆ ทำท่าอยากเข้ามาเดินกับหญิงสาว จึงรีบลุกขึ้นมาตามแรงดึงของอีกคนทันที

อย่าแม้แต่จะคิดไอ้หน้าอ่อน คนนี้ภรรยาเขา... เขาหวง...

ชายหนุ่มเพียงแต่ยืนโยกตัวไปมาอยู่ไม่ห่างคนที่กำลังเดินอย่างสนุกสนานอย่างไม่ได้สนใจว่าตนเป็นที่สนใจของหนุ่ม ๆ ที่รายล้อมอยู่เพียงใด ประวัติตัดสินใจได้ทันทีว่า หากไม่มีเขาไปด้วยจะไม่ยอมให้หญิงสาวไปเที่ยวกลางคืนที่ไหนเพียงลำพังเด็ดขาด เพราะขนาดเขายืนกันท่าอยู่แบบนี้ เจ้าหนุ่ม ๆ พวกนั้นยังมองหล່อนไม่วางตาเลย

ดาร์กาสสนุกสนานกับเพลงจังหวะมัน ๆ ที่กระหึ่มผ่านระบบเสียงชั้นดีของไนต์คลับหรู หญิงสาวชอบกิจกรรมที่ทำให้หัวใจสูบฉีด อย่างเช่นการเล่นกีฬาต่าง ๆ รวมทั้งการเดินด้วย สมัยอยู่ต่างประเทศหล່อนมีงานพิเศษเป็นครูสอนเต้นของโรงเรียนสอนการเต้นมีชื่อในเมืองที่อาศัยอยู่ การเที่ยวกลางคืนตามไนต์คลับที่เปิดเพลงจังหวะมัน ๆ ถูกใจ จึงเป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่หล່อนกับเพื่อน ๆ คอเดียวกันโปรดปราน

‘พี่ยีนนี่เป็นตาแก่เลย’ ดาร์กาค่อนขออดชายหนุ่มอยู่ในใจ เมื่อเขาไม่ยอมวาดลวดลายเต้นเป็นเพื่อนหล່อนอย่างที่ต้องการ

หญิงสาวเดินสลับกับตีมีค็อกเทลรสดีที่บริการนำแก้วใหม่มา

เสิร์ฟให้เรื่อย ๆ ในทันทีที่แก้วเดิมเกือบหมด ซึ่งดูเหมือนจะเป็นฝีมือของ ‘ตาแก่’ ช่าง ๆ ทำให้ความรู้สึกขัดใจที่เขาไม่ยอมเดินคลาไพบไป เพราะอย่างน้อยเขาก็ดูแลเครื่องดื่มให้หล่อน ทำให้ความสนุกสนานไม่ขาดตอน

เมื่อเพลงเปลี่ยนจังหวะจากเร็ว ๆ สนุกสนานเป็นจังหวะช้า ๆ ซึ้ง ๆ ดาริกาจึงเดินไปโอบรอบคอของชายหนุ่มพลงเขย่งปลายเท้าขึ้นกระซิบข้างหู

“มาเต้นรำกันค่ะพี่วี”

คนที่ถูกจู่โจมแบบไม่ทันตั้งตัวรู้สึกหัวใจเต้นร้าวร่วกลองตรงกันข้ามกับจังหวะเพลงเนิบช้าและท่วงท่าโยกย้ายตามจังหวะเพลงของคนที่อยู่แนบชิด ชายหนุ่มยกมือขึ้นโอบรอบเอวของหญิงสาวและเริ่มก้าวขาตามจังหวะเพลง

“พี่วีไม่ชอบเต้นหรือคะ” ดาริกาถามซิดติดีโบหู

ด้วยเสียงเพลงที่ตั้งใจไม่สามารคุยกันปกติได้ ทำให้ต้องแนบชิดกว่าที่ควรจะเป็น ซึ่งสำหรับหญิงสาวคงไม่รู้สึกละอะไร แต่ปรีวีรู้สึกอึดอัดรุ่มรากับเครื่องปรับอากาศไม่ทำงาน โดยเฉพาะในตอนที่เขาต้องตอบด้วยการโน้มใบหน้าเข้าซิดติดีโบหูของหล่อน กลิ่นหอมหวานที่อ้อยอิ่งอยู่ปลายจมูก ทำให้ชายหนุ่มอดไม่ได้ที่จะ ‘ขโมย’ จูบข้างแก้มแผ่วเบา

“พี่วีไม่ได้เต้นนานแล้ว”

“ทำไมคะ”

“ไม่รู้สิ พอกลับมาทำงาน อายุมากขึ้น มันเหมือนกับว่า ไลฟ์สไตล์ก็เปลี่ยนไป พี่จะไปนั่งดื่มเจียบ ๆ มากกว่า”

ตั้งแต่กลับมาช่วยบิดาทำงานเต็มตัว เขาก็ไม่เคยไปเที่ยวแบบเฮ้อ ๆ ที่ไหน อย่างมากก็ออกไปนั่งดื่มกับเพื่อนที่ตอนนี้ก็ยุ่งกับธุรกิจของใครของมันจนไม่มีเวลาได้เที่ยวอย่างสมัยวัยรุ่น นอกจากนั้นก็มีไปนั่งดื่มกับพลาสลักษณ์หลังอาหารเย็นบ้างเมื่อมีเรื่องธุรกิจให้ปรึกษาหารือกัน นี่หากดาริกาไม่ยืนยันที่จะมาเดิน เขาก็คงไม่ได้แวะเวียนมาแถวนี้แน่ ๆ

สองหนุ่มสาวขยับตัวตามจังหวะเพลงอยู่ครู่ใหญ่โดยไม่พูดอะไรกัน จนกระทั่ง...

“พี่วี”

เสียงเรียกของคนในอ้อมแขนเรียกชายหนุ่มให้ก้มหน้าลงมองคนที่แนบใบหน้าอยู่ที่อกเขา ขณะที่ยังโอบกอดแนบชิด

“คะ”

“ขอบคุณนะคะ ขอบคุณสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พี่วีกับคุณลุงทำให้น้องดา น้องดารู้สึกโชคดีมากที่มีคนที่รักและเป็นห่วงน้องดาจริง ๆ ที่นอกเหนือไปจากคุณพ่อ ทำให้น้องดาไม่รู้สึกเหมือนตัวคนเดียวหลังจากที่คุณพ่อจากไป น้องดาร์กพี่วีกับคุณลุงนะคะ”

ดาริกาพูดไปตามความรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยที่กำลังรู้สึก

ขณะอยู่ในอ้อมกอดอุ่นของคนทีหล่อนยกให้เป็นพี่ชาย และเขาก็เสียสละชีวิตส่วนตัวมาจดทะเบียนแต่งงานกับหล่อนตามที่บิดาร้องขอ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นเลย

“พี่ก็รักน้องดา” ชายหนุ่มบอกอย่างทีพูดอยู่ตลอด เพียงแต่คราวนี้ความรู้สึก ‘รัก’ ทีเขากล่าวออกไป แตกต่างกับรักทีเคยเป็นมา ทีดูเหมือนว่าจะยิ่งแตกต่างกับความรู้สึกเดิม ๆ มากขึ้นทุกที

เมื่อเพลงเปลี่ยนจังหวะเป็นสนุกสนานอีกครั้ง สองหนุ่มสาวผละออกจากกัน ประวีร์รู้สึกเสียตายอยู่ไม่น้อยทีต้องปล่อยหล่อนจากอ้อมแขน แต่ดูเหมือนยายตัวดีทีทำท่าซาบซึ้งอยู่เมื่อสักครู่นี้พร้อมทีจะ ‘เดินแรงเดินกา’ กับเพลงจังหวะมัน ๆ อีกแล้ว เขาจึงปล่อยให้หล่อนได้สนุกตามทีต้องการ ส่วนตนเองก็ ‘คุมเชิง’ อยู่ไม่ห่าง

และเป็นเช่นนั้นตลอดคำคืน...

ภาพสองหนุ่มสาวทีตระกองกอดกันอยู่มุมหนึ่งในส่วนวีไอพีของไนต์คลับทำให้พิลาสลักษณะไม่ปากแน่น หล่อนนัดเพื่อนสาวคนสนิทมาทีนี้ด้วยหวังจะหย่อนใจหลังจากทีได้รับรู้สถานะทีแท้จริงของคนทีหล่อนคิดทีกำลัง ‘ดู ๆ กันอยู่’ กับหล่อนเมื่อวานนี้ แต่กลับมาเห็นภาพบาดตาเสียนี้

“เอ๊ะ นั่นคุณวีนี่”

เสียงทักของเพื่อนที่มาด้วยกันทำให้พิลาสลักษณะยิ่งต้องขมใจเมื่อมีเสียงตามมาอีก

“มากับใคร กอดกันกลมเชียว”

“อยากรู้ก็เข้าไปถามสิ” เสียงแข็งอย่างไม่รู้ตัว

ดูเหมือนคนอยากรู้จะรู้ตัวหลังจากมองเห็นเพื่อน จึงบอกเสียงอ่อย

“ฉันขอโทษ เธอ...โอเคหรือเปล่า” ถามอย่างห่วงใยในความรู้สึกของเพื่อน ใคร ๆ ก็รู้ว่าพิลาสลักษณะคบหากันอยู่กับปรวีร์เมื่อมาเจอภาพบาดตาตรง ๆ แบบนี้ เป็นใครก็คงจะไม่ ‘โอเค’ แน่

“ฉันไม่เป็นไรหรอก” พิลาสลักษณะปดให้เพื่อนคลายใจ

หล่อนเป็นดี...เป็นมากเสียด้วย เมื่อต้องมานั่งนิ่ง ๆ มองเขาอยู่กับผู้หญิงคนอื่น คนที่เขาบอกเต็มปากเต็มคำว่าเป็นภรรยา ทั้ง ๆ ที่ผ่านมา แม้เขากับหล่อนจะไม่ได้ตกปากรับคำคบหา แต่ความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกว่าใคร ก็ทำให้หล่อนและใคร ๆ ในภูกเก็ตคิดว่าเขากับหล่อนกำลังคบหากันอยู่ หล่อนเคยอยากได้ความชัดเจน แต่เมื่อเขาให้ความสนิทสนมกับหล่อนมากกว่าใคร ก็ทำให้หล่อนยอมรับในความสัมพันธ์ที่ไม่มีใครเอ่ยปากนั้น

เมื่อมีนิตยสารหรือหนังสือพิมพ์แซวหรือกระเซ้าว่าเขากับหล่อนเป็นคู่รัก เขาก็ไม่เคยปฏิเสธ ทำให้หล่อน ‘คิด’ ว่า

ความสัมพันธ์ของเขาและหล่อนเป็นเช่นนั้น จนกระทั่งมีผู้หญิงที่มีฐานะเป็นภรรยาของเขาปรากฏตัว ทำให้พิลาสลักษณะทั้งเสียหน้าและเสียใจ

ที่ผ่านมาที่เขาไม่พูดถึงความสัมพันธ์ให้ชัดเจนก็คงเพราะเขาพูดไม่ได้ เขาเป็นคนมีพันธะ แต่ก็ใช้ความสนิทสนม 'หลอก' ให้หล่อนคิดว่าเขามีใจ ซึ่งคงไม่มีอย่างอื่นนอกจากผลประโยชน์ทางธุรกิจ

หล่อนโง่...ถูกเขาหลอกใช้ ตลอดเวลาที่ผ่านมา หล่อนยอมรับว่าส่งลูกค้าให้รีสอร์ตของปรวีร์ก่อนใครก็เพราะความสัมพันธ์ส่วนตัว เคยคิดว่าในที่สุดแล้วธุรกิจของเขาและหล่อนคงได้รวมเป็นหนึ่งเดียว แต่หล่อนไม่เคยรู้...ไม่เคยรู้ว่าปรวีร์รู้ดีว่าวันนี้จะไม่มีการมาถึงแต่ก็ไม่เคยบอกหล่อน

ถึงตอนนี้หล่อนจะไปตัดพ้อต่อว่าเขาก็คงทำไม่ได้อยู่ดี เขาก็คงพูดได้ว่าเขาไม่เคยพูด มีแต่หล่อนที่คิดไปเอง เพราะฉะนั้นพิลาสลักษณะจะไม่ทำอะไรให้เสียหน้ามากไปกว่านี้ แต่ก็เชื่อว่าหล่อนจะยอมเป็นฝ่ายถูกกระทำอยู่ฝ่ายเดียว

หล่อนไม่ใช่นางเอก ที่จะยอมถูกกระทำแล้วก็ยิ้มและให้อภัย ไม่ใช่...พิลาสลักษณะไม่ใช่คนแบบนั้น หล่อนไม่ทำใครก่อน แต่หากใครทำหล่อน หล่อนก็จะเอาคืนให้สาสม!

๙

ดารีกาตื่นมาในตอนสายพร้อมกับอาการปวดศีรษะตุบ ๆ ทำทางเมื่อคืนหล่อนจะดื่มโมฮีโตเข้าไปมากทีเดียว หญิงสาวค้นหา ยาแก้ปวดในห้องนอนของตนไปทุกชอกทุกมุมแต่ก็ไม่พบ ในที่สุด จึงเดินออกจากห้องไปเคาะประตูห้องของอีกคนที่อยู่คนละฟาก ของตัวบ้าน

“พี่วี... พี่วี เปิดประตูให้น้องดาหน่อยค่ะ” เคาะแล้วก็ยืนรอ แต่เมื่อคนในห้องยังไม่เฝ้า จึงเคาะอีกครั้ง

“พี่วี ตื่น ๆ เปิดประตูให้น้องดาหน่อย”

เรียกแล้วดารีกาก็ยืนหลับตาแนบหน้าผากับประตูห้อง เมื่อประตูถูกเปิดจากคนข้างใน หญิงสาวจึงถลาเข้าไปอยู่ในอ้อมอกเปลือยเปล่าของคนที่ไม่ใช่เพียงกางเกงนอนตัวเดียว แต่ดูเหมือน

หล่อนจะไม่ได้สนใจว่าตนเองและเขาอยู่ในสภาพใด เพราะยังคงหลับตาพิมพ์เบา ๆ

“ขอยาแก้ปวดหน่อยคะพี่วี” ว่าแล้วก็เดินโซเซไปพึ่งตัวนอนเหยียดยาวบนเตียง โดยไม่ได้สนใจว่าเจ้าของเตียงกำลังทำหน้าที่อย่างไรอยู่

“น้องดาเป็นอะไร” ประวีร์เดินมาถามคนที่นอนหลับตาอยู่บนเตียงของเขา หัวใจเต้นเร็วแปลก ๆ ต่อภาพที่เห็นเบื้องหน้า

“น้องดาปวดหัว พี่วีมียาแก้ปวดไหมคะ ในห้องน้องดาไม่มีเลย” ตอบคำถามโดยไม่ลืมตา

ประวีร์เดินไปหยิบยาแก้ปวดจากลิ้นชักหัวเตียงแล้วเปิดตู้เย็นแบบมินิบาร์ที่อยู่ในห้อง หยิบขวดน้ำออกมารินใส่แก้ว แล้วเดินกลับไปส่งให้คนที่ยังนอนหลับตาอยู่บนเตียงของเขา

“ลุกขึ้นมากินยาก่อน” บอกพลางประคองหล่อนให้ลุกขึ้นนั่ง ดาริกรับเม็ดยาเรียวรีสีขาวสองเม็ดไปจากมือใหญ่ ส่งเข้าปากแล้วดื่มน้ำตาม เมื่อเสร็จเรียบร้อยก็ส่งแก้วคืนให้ชายหนุ่มก่อนจะเอนตัวกลับไปบนเตียง พิมพ์เบาเสียงจ้วเจีย

“นอนต่อหน่อยนะคะพี่วี น้องดากลับห้องไม่ไหว” บอกแล้วก็คว้าหมอนอีกใบมากอดแล้วนอนตะแคงข้าง หันหลังให้เจ้าของเตียงและหลับลงไปทันที

ประวีร์ยืนละล้าละลัง เมื่อคิดว่าจะกลับมาก็เช้าวันใหม่

และถึงแม้ตอนนี้จะสายแล้วแต่เขายังนอนไม่อิม หากไม่ถูกยายตัวตีปลุก ตอนนี้เขาก็คงยังหลับอยู่ แต่นี่นอกจากจะปลุกเขาแล้ว หล่อนยังมาแย่งเตียงเขานอนด้วย แล้วเขาจะทำอย่างไรละที่นี้ จะกลับไปนอนอีกก็ไม่แน่ใจว่าจะหลับลง เพราะการมีหล่อนนอนอยู่ใกล้ ๆ ทำให้อะไร ๆ ของเขาตื่นไปหมด!

ในที่สุดชายหนุ่มก็ตัดสินใจเดินเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นกางเกงว้ายน้ำ คคว้าผ้าเช็ดตัวมาพาดบ่า และก่อนจะเดินออกจากห้องก็อดปรายสายตาไปยังคนที่นอนหลับอยู่บนเตียงไม่ได้ หล่อนจะว่าอย่างไรนะหากรู้ว่าเขาออกไปว้ายน้ำโดยไม่ทาครีมกันแดด เมื่อคิดแล้วก็สายศีรษะให้ตนเอง เขาซักจะคิดไม่ชื่อกับหล่อนมากขึ้น ๆ ทุกวัน แค่ว่าทาครีมกันแดดก็เอามาคิดได้เป็นตุเป็นตะ บ่นตัวเองในใจแล้วก็ก้าวออกจากห้องทางระเบียงด้านข้าง และปิดประตูห้องอย่างแผ่วเบา

ปรวีร์เดินออกไปตามทางเดินแผ่นหินที่ทอดสู่สระว้ายน้ำ ตอนแรกเขาดั้งใจจะออกไปว้ายน้ำในทะเล แต่แล้วก็เปลี่ยนใจว้ายในสระว้ายน้ำแทน เพราะตอนนี้เป็นเวลาค่อนข้างสาย และผู้คนที่ชายหาดก็เริ่มจะหนาตา จึงเลือกที่จะว้ายน้ำอยู่เพียงลำพังดีกว่า รอแม่ตัวดีตื่นแล้วจะได้ออกไปหาอะไรรับประทานด้วยกันด้วย

วันนี้ดาริกาบอกว่าจะให้เขาพาไปไหว้พระ แต่เมาค้างแบบนี้จะไปไหว้หรือเปล่านั้นไม่รู้ คิดแล้วก็สายศีรษะ สลัดความคิด

เกี่ยวกับคนที่ตอนนี้กำลังครอบครองเตียงเขาอยู่ทิ้งไป ชายหนุ่มวางผ้าเช็ดตัวลงบนเก้าอี้ แล้วฟุ้งตัวลงสระ ออกแรงว่ายนน้ำขับไล่ความง่วงงุนและอะไร ๆ ที่เริ่มจะตื่นเฟริดเพราะคนในห้องให้สงบลง

ดารีกาตื่นมาอีกครั้งพร้อมกับเสียงท่อนร้องโครกคราก เมื่อหันไปมองนาฬิกาที่ตั้งอยู่บนโต๊ะหัวเตียงก็รีบดึงตัวขึ้นในทันที

“ไอ้โฮ สิบเอ็ดโมง มิน่าล่ะ หิวซะมด” คนเพิ่งตื่นพึมพำเบา ๆ ก่อนจะกวาดสายตาไปทั่วห้อง แล้วเพิ่งนึกได้ว่าหล่อนไม่ได้อยู่ในห้องของตนเอง จึงมองหาเจ้าของห้องแต่ก็ไม่พบ

“พี่วีไปไหนนะ ไม่ปลุกกันเลย” บ่นพลางลุกขึ้นและจัดเตียงให้ดูเรียบร้อย จากนั้นจึงเดินตามหาเจ้าของห้องไปทั่ว ก่อนที่จะมองเห็นเขานอนนิ่ง ๆ อยู่บนเก้าอี้ยาวข้างสระว่ายนน้ำ บนใบหน้ามีแว่นกันแดดสวมอยู่

หญิงสาวเดินอย่างแผ่วเบาไปทางด้านหลังแล้วเรียกเบา ๆ กะว่าหากเขาหลับอยู่หล่อนจะไม่รบกวน แต่ชายหนุ่มหันมาทันทีที่หล่อนส่งเสียงเรียก

“อ้าว น้องดา ตื่นแล้วหรือคะ” ประวีร์ถอดแว่นกันแดดขึ้นวางบนศีรษะขณะถามพร้อม ๆ กับลุกขึ้นนั่ง

“คะ เพิ่งตื่น พี่ตื่นนานแล้วหรือคะ”

“สั๊กพักแล้วค่ะ” เขาตื่นตั้งแต่หล่อนไปแย่งเตียงเขาแล้ว
ต่างหาก

“พีวี่กินอะไรหรือยังคะ”

“ยังค่ะ พีวี่รอน้องดา”

“พีวี่คงหิวแล้ว น้องดาก็ฮิวหิวค่ะ ขอตัวไปอาบน้ำแต่งตัว
แป็บนะคะ แล้วเราออกไปหาอะไรกินกันเนอะ” หญิงสาวชวนพลง
ยิ้มประจบ เกรงใจที่หล่อนทำให้เขาต้องหิวท้องรอ

“เอาสิ พีวี่จะไปอาบน้ำเหมือนกัน แล้วเจอกันนะ” ชายหนุ่ม
ว่าพลงลุกขึ้นยืนเตรียมตัวเดินเข้าบ้าน

ดารีกาโบกมือให้เขาก่อนจะก้าวนำเข้าบ้านไปก่อน
หญิงสาวเดินตรงไปยังห้องนอนของตนเองเพื่ออาบน้ำแต่งตัวอย่าง
ที่ตกลงกัน

วันนี้หล่อนจะให้เขาพาตระเวนภูเก็ตีให้ทั่วเลย ดารีกาคิด
อย่างอารมณ์ดี

ปรวีร์แต่งตัวออกมานั่งรอหญิงสาวในห้องนั่งเล่นไม่นานก็
มองเห็นร่างระหงเดินออกมาจากห้องของตน ดารีกาอยู่ในชุดเสื้อ
ยัดพอดีตัวกับกางเกงยีนส์สกินนี่อวดรูปร่างสมส่วน สวมรองเท้า
ผ้าใบแบบลำลอง มองดูเรียบร้อยเหมาะๆกับกิจกรรมที่จะทำในบ่าย
วันนี้

“อ้าว พี่เรียบบร้อยแล้วหรือคะ งั้นก็ไปกันเถอะคะ” ดาริกา
 ทักเมื่อเห็นชายหนุ่มนั่งรออยู่

ประวัติร์ลุกขึ้นยืนในทันทีก่อนที่จะยื่นแขนให้หล่อน แล้วพากัน
 เดินคล้องแขนไปยังรถที่จอดอยู่ด้านหลังของวิลลา โดยมีจุดหมาย
 ของการเดินทางในวันนี้เป็นวัดฉลองหรือวัดไชยธาราราม วัด
 คู่บ้านคู่เมืองของภูเก็ต

จากหาดในหาน ใช้เวลาขับรถเพียงยี่สิบนาทีเท่านั้น ชาย
 หนุ่มพารถเข้าไปจอดภายในวัดก่อนที่จะพากันเดินไปยังวิหารที่
 ประดิษฐานรูปปั้นหลวงพ่อดำองค์ที่สำคัญซึ่งเป็นพระคู่วัดฉลอง

รูปปั้นหลวงพ่อดำ หลวงพ่อช่วง และหลวงพ่อกลิ้ม ตั้ง
 วางเรียงกันอยู่ รูปปั้นแต่ละองค์เหลืออร่ามไปด้วยทองคำเปลวที่
 ชาวบ้านนำมาปิด แต่ดาริกากับประวัติร์เพียงเข้าไปถวายดอกไม้และ
 กราบองค์พระเท่านั้น หลังจากที่จุดธูปอยู่ภายนอกวิหารในจุดที่
 กำหนดไว้แล้ว

ประวัติร์นั่งมองคนที่นั่งพนมมือหลับตานิ่งด้วยท่าทางสำรวม
 และตั้งอกตั้งใจ ชายหนุ่มยิ้มน้อย ๆ อย่างขบขัน ยายตัวดีขออะไร
 พระเป็นนานสองนาน

“ขออะไรยาวนาน” อุดถามอย่างยั่วเข้าไม่ได้หลังจากเห็น
 หล่อนลืมตาแล้วก้มลงกราบไปบนพื้น ก่อนที่รอยยิ้มน้อย ๆ จะคลี่
 ออกเป็นรอยยิ้มกว้าง เมื่อคนที่ถูกกล่าวหาว่าขอพรพระเป็น

เวลานานส่งค้อนวงใหญ่มาให้

“ไม่ได้ขออะไรสักหน่อยค่ะ น้องดาแค่บอกท่านว่าน้องดา กลับมาอยู่บ้านแล้ว แล้วก็ขอให้ครอบครัวเรามีแต่ความสุข ขอให้ คุณลุงแข็งแรงอยู่กับน้องดาไปนาน ๆ ขอให้ธุรกิจพีวีเจริญรุ่งเรือง” ตอบไปแล้วก็ยิ้มแหยๆ คิดว่าไม่ได้ขออะไร แต่พอพูดออกมาแบบนี้ก็ ขอเยอะเหมือนกัน

ดูเหมือนชายหนุ่มจะอ่านสีหน้าหล่อนออก เพราะเขา หัวเราะเต็มเสียงพลางส่ายหน้า เขารอจนหล่อนกราบพระเรียบร้อยแล้ว จึงถาม

“ไปกันหรือยังคะน้องดา”

“ไปสิคะ”

จากนั้นทั้งสองก็ลุกขึ้นเดินกลับมาลงบันไดออกจากวิหาร เพื่อเดินกลับไปยังรถยนต์ที่จอดอยู่

“น้องดาอยากเดินดูอย่างอื่นด้วยไหม” ประวีร์ถาม

วัดฉลองนอกจากจะเป็นวัดคู่บ้านคู่เมืองแล้วยังเป็นสถานที่ ท่องเที่ยวของภูเก็ตด้วย เพราะไม่ได้มีเฉพาะชาวเมืองที่เข้ามาไหว้ พระ นักท่องเที่ยวก็หลั่งไหลมาไม่ขาดสายเช่นกัน โดยเฉพาะวันนี้ ซึ่งเป็นวันหยุด ภายในวัดแน่นขนัดไปด้วยผู้คน ในโบสถ์วิหารแต่ละ หลังมีผู้คนคับคั่ง เสียงประทัดที่คนมาจุดแก้บนดังเบรียงปร้างอยู่ แทบตลอดเวลา

ดาริกาสายหน้า “ไม่ละคะพี่วี น้องดาแค่อยากมาไหว้พระ
อีกอย่างคนเยอะมากเลย กลับดีกว่าคะ”

สิ้นเสียงของหญิงสาว ปรวีรียื่นแขนให้ซึ่งคนตัวเล็กกว่าก็ยื่น
มือมาคล้องแขนเขาในทันที ก่อนจะพากันเดินกลับไปยังรถยนต์
และกลับออกไปจากวัดในทางเดิมที่เข้ามา

“ยังไม่ได้กินอะไรกันเลย น้องดาอยากไปหาอะไรกินหรือ
เปล่า” ชายหนุ่มถาม ยิ้มอย่างเอ็นดูเมื่อเห็นคนถูกถามตาเป็น
ประกาย

“ไปชมวิวสามอ่าวกันเถอะคะพี่วี หาอะไรกินที่นั่นแล้วก็นั่ง
ดื่มกัน”

“อะไรกัน เมื่อเช้าเพิ่งกินยาแก้ปวดไป นี่จะดื่มอีกแล้วหรือ
น้องดา” ชายหนุ่มว่าอย่างไม่จริงจังนัก

“แหม น้องดาจะไปกินบรรยากาศคะ ไม่ได้ตั้งใจจะไปดื่ม
อะไรเสียหน่อย” ตอบอ้อมอ้อม อากาธมาต่างจากเมื่อคืนยังไม่
หายเลยจริง ๆ นั่นละ แต่หล่อนก็ไม่ได้ตั้งใจจะไปดื่มอะไรจริง ๆ นี
นา เพียงแต่จำได้ว่ามีบาร์ที่มีที่นั่งหย่อนขาชมวิวสามอ่าว จึงอยาก
ไปนั่งเอาบรรยากาศเท่านั้นเอง

“ให้มันจริงเถอะ” ชายหนุ่มว่ายิ้ม ๆ ก่อนจะให้สัญญาณไฟ
เขียวเพื่อวกกลับไปยังชายฝั่งทางตะวันตกของเกาะอันเป็นที่ตั้ง
ของชายหาดสามแห่งติดกันอันได้แก่ หาดกะตะน้อย หาดกะตะ

และหาดกะรน ซึ่งจากจุดชมวิวจะมองเห็นชายหาดทั้งสามเป็นรูปโค้งวงพระจันทร์เรียงกันอยู่โดยมีโขดหินเป็นแหลมคั่นแต่ละหาด ซึ่งเป็นจุดชมวิวที่มีชื่อเสียงอีกแห่งหนึ่งของภูเก็ต

ใกล้ ๆ กับจุดชมวิวมียาร์ที่ตั้งอยู่บนหน้าผาสูงชัน เบื้องล่างเป็นทะเลสีมรกต จากบารี่สามารถมองเห็นสามอ่าวได้ในมุมมองเดียวกับจุดชมวิว จึงทำให้เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวมากเช่นกัน

ปรวิร์พารถไปจอดยังที่ว่างด้านหน้าของบารี่ ซึ่งมีรถยนต์จอดอยู่บ้างประปราย ส่วนใหญ่จะเป็นรถจักรยานยนต์ที่นักท่องเที่ยวเข้ามาเสียมากกว่า หลังจอดรถเรียบร้อยก็พากันเดินเข้าไปภายในร้าน

ในร้านนอกจากจะขายเครื่องดื่มแล้วยังมีอาหารด้วย สองหนุ่มสาวจึงสั่งอาหารมารับประทานไปด้วย

ดารีการ์รู้สึกเต็มตื่นขึ้นมาในอกเมื่อมองทัศนียภาพของอ่าวเบื้องล่าง หล่อนกำลังนั่งมองภาพความสวยงามของภูเก็ต เมืองที่เป็นบ้านเกิดเมืองนอน เมืองที่จากไปอยู่ห่างไกลเสียหลายปี แต่ตอนนี้หล่อนกลับมาแล้ว กลับมาอยู่ ‘บ้าน’ ที่แม้จะไม่มีบิดา แต่หล่อนก็ยังมีคุณลุงปวินท์และพีวี คนสองคนที่รักหล่อนอย่างจริงจัง ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอันใดทางสายโลหิตแม้แต่น้อย

มือเล็กที่วางอยู่ข้างตัวเลื่อนไปกุมมือใหญ่ที่อยู่ไม่ห่าง ทั้งสองคนนั่งเคียงกันอยู่บนม้านั่งที่สร้างรอบ ๆ ระเบียงของร้าน หัน

หน้าไปทางเดียวกันซึ่งเป็นที่ตั้งของชายหาดสามแห่ง

ปรีวีร์ก็มองมือที่กุมมือเขาอยู่ก่อนจะยิ้มอ่อนโยน ในใจรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด ชายหนุ่มยื่นมือข้างที่ว่างไปกุมมือของหล่อนที่จับมือเขาอยู่ ก่อนจะยกแขนข้างหนึ่งขึ้นโอบไหล่หญิงสาวแล้วดึงเข้าหาตัว

ชายหนุ่มก็มองจุมพิตหนัก ๆ บนกลุ่มผมนุ่ม ส่งผ่านความรู้สึกอ่อนโยนภายในใจ เขาโอบหญิงสาวไว้หลวม ๆ นั่งมองวิวด้วยกัน สลับกับดื่มเครื่องดื่มรสชาติที่บริการนำมาเสิร์ฟ

ดารีกาปล่อยให้ชายหนุ่มโอบอยู่อย่างนั้น เพราะรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยเหลือเกินเมื่ออยู่ในอ้อมแขนของเขา ช่วงขณะหนึ่งหญิงสาวถามตนเองว่า หากวันหนึ่งปรีวีร์มีคนที่เขารักและขอยกเลิกข้อตกลงที่ว่าจะอยู่ด้วยกันอย่างพี่น้องไปเรื่อย ๆ เช่นนี้เสียหล่อนจะทำอย่างไร

ใจหาย...

แค่คิดว่าสักวันเขาอาจจะเจอใครสักคนที่เขารักและอยากสร้างครอบครัวด้วย และภรรยาที่กำเนิดอย่างหล่อนก็จำเป็นต้องปล่อยเขาไป เพราะแม้หล่อนจะรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยเมื่อมีเขาและคุณลุงดูแล แต่หากวันหนึ่งเขาต้องการชีวิตของเขากลับคืน หล่อนก็คงไม่เห็นแก่ตัวที่จะใช้ความสัมพันธ์ปลอม ๆ นี้รั้งเขาไว้ เพราะแค่ที่ผ่านมา หล่อนก็ว่าเขาทำเพื่อหล่อนมากเกินไปแล้ว

แม้จะคิดเช่นนั้นแต่ดาร์ริกาก็อดรู้สึกเศร้าไม่ได้อยู่ดี หล่อนใจหายเมื่อคิดว่าอ้อมกอดนี้จะกลายเป็นของคนอื่น หล่อนไม่อยากโตอยากเป็นน้องน้อยของพีวีและหลานสาวตัวเล็กของคุณลุงตลอดไป

ความคิดนั้นทำให้หล่อนเบียดตัวซุกหาความอบอุ่นในอ้อมอกของเขา เขาดีกับหล่อนจนหล่อนอยากจะได้เขาไว้เป็นพี่ชายที่แสนดีของหล่อนตลอดไป

๑๐

“เจ้าวี จะอยู่ด้วยกันก็หาทางประกาศให้คนรับรู้ ทำแบบนี้
น้องดาเสียหาย พ่อไม่ชอบ”

แบบนี้ของผู้เป็นบิดาคือภาพเขากอดกับดารีกาอย่างแนบ
แน่น ที่ปรากฏอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ที่บิดาโยนลงมาตรงหน้า

ภาพเขากับหญิงสาวในคืนที่ออกท่องราตรีด้วยกัน ในภาพ
ดูเหมือนเขาตระกองกอดหล่อน ไบหน้ำก้มต่ำคล้ายกำลังจูบหรือ
ชุกใช้ไบหน้าหล่อน ซึ่งเขารู้ดีว่าความเป็นจริงแล้วไม่ใช่อย่างที่เห็น
ในภาพ แต่บิดาที่เห็นเพียงภาพกับคำบรรยายก็หัวเสียมากทีเดียว

‘ปรวีร์ เดชดำรงกุล ผู้บริหารหนุ่มหล่ออนาคตไกลของบลูโอ
เซียนกรุ๊ป แอบพาสาวน้อยหุ่นดีไปสวีตท่ามกลางดนตรีทำนอง
หวาน ดูได้จากภาพที่ไม่จำเป็นต้องบรรยายถึงความสนิทสนมของ

ทั้งสอง สงสัยก็แต่ตัวจริงเสียงจริงอย่างผู้บริหารสาวของ
ดั๊กซ์ชัวร์ฮอติเดย์ จะว่าอย่างไรกับภาพนี้กันนะ

“กับพิลาสลักษณะนี้อีก ก็ไหนว่าไม่มีอะไรกัน แล้วทำไม
หนังสือพิมพ์ยังแซวอยู่” บิดาถามน้ำเสียงเข้มงวด ใบหน้าเคร่ง
อย่างไม่พอใจเด่นชัด

“ผมผิดเองที่ไม่เคยแก้ข่าวในช่วงที่ผ่านมา แต่ไม่มีอะไร
จริง ๆ ครับพ่อ”

“งั้นก็ไปแก้ข่าว” ปวินท์ส่งเสียงเรียบ

“ผมว่าไม่จำเป็นหรอกครับ ระหว่างผมกับลักษณะไม่มีอะไร
จริง ๆ เดี่ยวพวกนักข่าวก็คงเบื่อจะแซวไปเอง”

“กว่าพวกนั้นจะเบื่อแซว น้องดาจะเสียหายแค่ไหน นี่ก็
กลายมาเป็นกิ๊กแก่ ทั้ง ๆ ที่เป็นเมียแก่แท้ ๆ” น้ำเสียงยังไม่คลาย
หงุดหงิด

“น้องดาไม่ใช่คนคิดมากหรอกครับพ่อ”

“แต่พ่อคิด แก้ไปคิดมา จะเลี้ยงฉลองแต่งงานหรืออะไรก็ไป
คิดมา แล้วมาบอกพ่อ คนอื่นต้องรู้ว่าตัวจริงของแกคือน้องดา ไม่ใช่
คนอื่น”

คำสั่งของบิดาทำให้ปวินท์ลอบกลืนน้ำลาย เขาไม่มีปัญหา
ในการที่จะจัดงานเลี้ยงฉลองแต่งงาน ประกาศให้ชาวบ้านรู้ว่าเขา
กับดาริกาเป็นสามีภรรยา กัน ห่วงก็แต่หญิงสาวเท่านั้น หล่อน

อาจจะพอใจที่จะอยู่กับเขาเงียบ ๆ อย่างที่กับน้อง แม้จะมีทะเลเบียน
สมรสแต่ก็ไม่ได้ป่าวประกาศถึงสถานะที่แท้จริง แต่เขาไม่รู้ว่าหาก
ถึงขั้นเลี้ยงฉลองแต่งงานและป่าวประกาศให้คนรู้ทั้งเมือง หล่อนจะ
ยอมหรือไม่

“ครับพ่อ” แม้จะไม่แน่ใจ แต่เขาก็ทำได้เพียงรับปากเท่า
นี้เอง

ดารีกาแต่งตัวรอดด้วยความตื่นเต้น หลังจากทีวันนี้ปรีวีร์
โทรศัพท์มาบอกหล่อนว่าบิดาของเขากลับมาจากสิงคโปร์แล้ว แต่
ท่านมีธุระด่วนเรื่องงานทำให้ต้องเข้าออฟฟิศทันที จึงยังไม่สะดวก
ให้หล่อนไปหา แต่ขอให้หล่อนไปรับประทานอาหารเย็นที่บ้านแทน

หล่อนกำลังใส่ต่างหูในตอนที่ได้ยินเสียงเคาะประตู
ชายหนุ่มเยียมหน้าเข้ามาเมื่อหล่อนร้องบอกว่าประตูไม่ได้ล็อก

“น้องดาแต่งตัวเสร็จแล้วหรือคะ”

“ใส่ต่างหูเสร็จก็เสร็จแล้วค่ะพี่วี”

“จ้ะน้องดา รอแปะบะ พี่วีขออาบน้ำแต่งตัวเดี๋ยวเดียว”

เขาบอกแล้วผลุบหายและปิดประตูให้หล่อนตามเดิม
ดารีกาจึงหันมาตั้งใจกับการใส่เครื่องประดับชิ้นสุดท้าย จากนั้นก็
ส่องกระจกสำรวจความเรียบร้อยของตนอีกครั้ง เมื่อพอใจแล้วจึง
เดินออกจากห้อง ตรงไปยังห้องนั่งเล่นเพื่อรอคนที่เพิ่งมาถึงและ

กำลังอาบน้ำอยู่

เขาใช้เวลาเดี๋ยวยเดียวอย่างที่บอก เพราะหล่อนเพิ่งเปิดโทรทัศน์ยังหารายการดูฆ่าเวลาไม่ได้เลย เขาก็เดินมาหาหล่อนอย่างคนที่พร้อมจะออกจากบ้าน

ชายหนุ่มใส่กางเกงยีนส์สีเข้ม เสื้อยืดแขนสั้นสีขาวขนาดพอดีตัว อดทนุ่นชวนฝันของเขา เขาใส่รองเท้าหนังสีดำเงาวับ ทำให้ดูสมาร์ตมากกว่าจะลำลอง

“พีวีเสิร์ฟเร็วจัง” หล่อนทักพร้อมกับลุกขึ้นยืนเมื่อเขาเดินเข้ามาใกล้

“ไปกินเลยไหมคะ” ชายหนุ่มถาม

“ไปสิคะ” ดาริกาตอบอย่างกระตือรือร้นพร้อม ๆ กับยื่นมือไปเกี่ยวแขนเขาซึ่งชายหนุ่มยื่นมาให้ จากนั้นก็พากันเดินตรงไปยังประตู

ใช้เวลาเดินทางราว ๆ สี่สิบนาที ปรวิร์ก็พาดาริกาไปถึงบ้านหลังใหญ่ของบิดาซึ่งตั้งอยู่ในตัวเมืองภูเก็ต ซึ่งทันทีที่รถจอดสนิทในโรงรถ และมองเห็นบิดาของชายหนุ่มเดินออกมาดู ดาริกาก็เปิดประตูลงจากรถแล้ววิ่งเข้าสู่อ้อมแขนของผู้สูงวัยกว่าในทันที

“คุณลุง...คิดถึงที่สุดในโลกเลยคะ” ดาริกาบอกเสียงอู้อี้ น้ำหูน้ำตาไหลอย่างห้ามไม่อยู่

“อ้าว ชี้แยเสียแล้วน้องดา” ปวินท์ว่ากลัวหัวเราะ ยกมือข้างหนึ่งขึ้นขยี้ศีรษะหญิงสาวอย่างเอ็นดู จากนั้นจึงหันไปพยักหน้ารับไหว้บุตรชาย เมื่อเขาจอดรถเสร็จและเดินตรงมาหา

“ไป...เข้าบ้านกัน” ผู้อาวูโงกล่าวกับสองหนุ่มสาวแล้วเดินนำเข้าบ้าน โดยมีดารีกาเดินเกาะแขนไปด้วย

ทั้งหมดเดินเข้าไปนั่งคุยกันในห้องนั่งเล่น ปวินท์ถามสารทุกข์สุกดิบ การเดินทางกลับบ้านของดารีกา อัปเดตเรื่องธุรกิจที่สิงคโปร์ แต่ไม่พูดถึงเรื่องที่คุณกับบุตรชายเมื่อบายนี้ เพราะต้องการให้เวลาคุยชายกับลูกสะใภ้ได้คิดและตัดสินใจก่อน และสุดท้ายก็วนมาที่เรื่องที่ทำให้คนกำลังหน้าบานถึงกับหน้าหุบลงฉับพลัน

“น้องดาจะมาช่วยงานพี่เมื่อไรล่ะลูก”

ปรวีร์ปรายตามองคนนั่งข้าง ๆ พลังอมยิ้มชนิด ๆ ดูชิวว่า ยายตัวดีจะหาข้ออ้างอะไรมาบอกบิดาของเขาว่าทำไมเจ้าหล่อนถึงไม่ยอมทำงานทำการเสียที

“คุณลุงขา...” เสียงหวานลากยาว เรียกบิดาของชายหนุ่มด้วยน้ำเสียงออดอ้อน

“ทำเสียงแบบนี้จะเอาอะไร” ปวินท์ถามกลัวหัวเราะ รู้จักกันมาตั้งแต่เกิด ไม่ใช่ลูกก็เหมือนลูก ทำไมเขาจะไม่นิสัยเจ้าหล่อน

“น้องดายังไม่อยากทำงานเลย น้องดาเพิ่งกลับมาจะคะ ขอ

พักก่อนน้ำ” หล่อนทำเสียงประจบประแจงเต็มที

“เออ...ลุงก็ไม่ได้เร่งรัดอะไร จริง ๆ จะเป็นแม่บ้านให้เจ้าวี
อย่างเดียวกันก็ได้ ลุงอยากอุ้มหลานเต็มทีแล้วเหมือนกัน”

ปรวีร์หัวเราะขลุ่ยขลักในลำคอเมื่อเห็นหน้าปู่เถื่อน ๆ ของ
หญิงสาวหลังสิ้นคำบิดา ก่อนที่จะหลุดหัวเราะออกมาจริง ๆ เมื่อ
หล่อนหันมาค้อนให้ รู้สึกอารมณ์ดีจนอดที่จะเข้าหล่อนเล่นไม่ได้

“ดีเหมือนกันนะครับพ่อ ไม่ทำงาน มาทำลูกกันดีกว่า”

“พีวี! ปากหรือคะนั่น” ดาริกาถามเขาเสียงสูงพร้อมกับ
ขว้างค้อนใส่เขาตาแทบกลับ ก่อนจะหันไปหาบิดาของชายหนุ่ม
“น้องดาไม่อยากคุยกับพีวีแล้วคะ คุณลุงคะ น้องดาอยากไปเกาะ
ดาริกา”

“อ้าว งั้นหรือ งั้นก็ไปทำบุญ พาพ่อเขาไปอยู่กับแม่อย่าง
ตั้งใจเสียเลยดีไหม เสร็จแล้วก็อยู่พักผ่อนกันสักอาทิตย์ ตอน
แต่งงานก็ยังไม่ได้ฮันนีมูนกันเลย ถือโอกาสนี้ไปเลยละกัน เจ้าวี หา
วันว่างพาน้องไปพักผ่อนหน่อยก็แล้วกันนะ” ทำยประโยคหันไป
บอกบุตรชาย

สองหนุ่มสาวลอบมองหน้ากัน ดาริการู้สึกแปลก ๆ กับคำ
ว่าฮันนีมูนจนดีใจที่จะได้ไปเกาะดาริกาไม่เต็มที ก็หล่อนกับชาย
หนุ่มไม่ได้เป็นสามีภรรยากันจริง ๆ เสียหน่อย จะไปฮันนีมูนกันได้
อย่างไร แต่บิดาของเขาก็ดูจริงจังกับความสัมพันธ์ก้ำมะลของเขา

กับหล่อนเสียเหลือเกิน หรือว่าถึงเวลาที่จะพูดตรง ๆ กับท่านดิเนะ

“ครับพ่อ”

เสียงทุ้มรับคำบิดาของชายหนุ่มเรียกดารีกาให้กลับมาอยู่กับสถานการณ์ตรงหน้า หล่อนส่งค้อนให้เขาอีกครั้ง หล่อนชวนแล้วชวนอีกให้เขาพาหล่อนเที่ยวเขาก็ไม่ยอม พอตอนนี้กลับไม่มีปฏิเสศสักคำ

“คุณลุงไปด้วยกันนะคะ”

“อืม ลุงจะไปทำบุญให้พ่อเจ้า จากนั้นก็จะกลับมาละ ไม่อยู่รบกวนหนุ่มสาวหรอก” ปวินท์บอกลูกสะใภ้อย่างอารมณ์ดี

ท่าทางอารมณ์ดีและมีความสุขของบิดาของชายหนุ่มทำให้ดารีการู้สึกผิด คุณลุงจะว่าอย่างไรบ้างหนอหากรู้ว่าระหว่างหล่อนกับลูกชายของท่านไม่ได้มีอะไรลึกซึ้งอย่างที่ท่านคิดเลย

ปวินท์มองลูกชายสลับกับลูกสะใภ้ด้วยความรู้สึกสบายใจและหมดห่วง เจ้าลูกชายได้ลูกสาวเพื่อนที่เขารักราวกับลูกสาวของตนอีกคนมาเป็นภรรยา ส่วนดารีกาก็มีลูกชายของเขาดูแลตลอดไป สมตามเจตนาของบิดาผู้วายชนม์ของหญิงสาว เขาคิดว่าคงถึงเวลาแล้วที่เขาจะโอนถ่ายกิจการทุกอย่างให้ลูกชายและลูกสะใภ้ดูแลรับผิดชอบทั้งหมด ส่วนเขาก็จะได้พักผ่อนเสียที

หลังรับประทานอาหารเย็น สองหนุ่มสาวอยู่คุยกับบิดาของ

ชายหนุ่มจนดึกแล้วจึงเดินทางกลับปริสธอร์ต เมื่อเข้าบ้านได้ ดาริกาก็ร้องเรียก

“พีวีคะ”

“คะ...น้องดา” ประวีร์خانรับพร้อมหันกลับไปมองหน้าคนเรียก เห็นหล่อนมีสีหน้ายุ่งเหมือนมีเรื่องรบกวนจิตใจ

“พีวีว่า...เราทำผิดหรือเปล่าที่ไม่บอกคุณลุงไปตรง ๆ”

ประวีร์ถอนใจยาวกับคำถามนั้น จริง ๆ แล้วเรื่องไม่ควรจะต้องมายุ่งยากอย่างนี้เลย หากจะไม่เป็นเพราะเขาถูกใจดาริกาและอยากมีเวลาได้อยู่กับหล่อนเพื่อความสัมพันธ์จะพัฒนาขึ้นมาในสักวัน เรื่องที่ว่าอยู่ด้วยกันอย่างสามีภรรยาหลอก ๆ เพื่อให้บิดาสบายใจนั้น เป็นแค่ข้ออ้างของเขาที่ดาริกาไม่รู้ จริง ๆ แล้วหากเขาจะบอกบิดาว่าระหว่างเขาและดาริกาไม่มีอะไรมากกว่าความเป็นพี่ชายกับน้องสาว บิดาของเขาก็เข้าใจและไม่ได้บังคับกะเกณฑ์อะไรอยู่แล้ว เป็นเขาเองที่เรียนผูก...และตอนนี้ต้องเรียนแก้เสียแล้วกระมัง

“น้องดา...”

“คะ”

“เสียใจไหมที่ต้องอยู่กับพีวีแบบนี้ เป็นคนแต่งงานแล้วอาจจะไม่ได้ใช้ชีวิต มีครอบครัวของตัวเอง อย่างคนอื่น ๆ เขา”

“พีวี...ทำไมถามน้องดาแบบนี้คะ” ดาริกาถาม สีหน้าไม่

สบายใจ เพราะสัมผัสได้ถึงความจริงจังในน้ำเสียงของเขา

“พีวีไม่อยากเห็นแก่ตัว ไม่อยากรั้งน้องดาไว้ด้วยทะเบียนสมรส” เขาบอก แม้ในหัวใจจะหนักอึ้งที่ในที่สุดแล้วเขาก็ตัดสินใจจะคืนอิสรภาพให้หล่อน

“พีวีต่างหากที่ถูกน้องดาผูกไว้ด้วยทะเบียนสมรส พีวีต่างหากที่เสียสละชีวิตของพีวีให้น้องดา น้องดาพูดจริง ๆ นะคะ น้องดาอยู่กับพีวี อยู่กับคุณลุง น้องดาไม่จำเป็นต้องแต่งงานมีครอบครัว พีวีกับคุณลุงเป็นครอบครัวของน้องดานะคะ” หล่อนบอกเขาด้วยความจริงใจอย่างที่สุด

“ถ้าอย่างนั้นเรามาทำให้การแต่งงานเป็นเรื่องจริงดีไหม” ประวีร์กลั่นใจถาม แล้วก็อยากกอดลืนตนเอง เขาไม่น่าถามเลย ก็ดูหน้าหล่อนสิ หล่อนทำตาโตมองเขาราวกับไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“พีวีว่ายังไงนะคะ”

“ลืมไปเถอะว่าพีวีเพิ่งพูดอะไรไป” เขาบอกและทำท่าจะเดินจากไป หากจะไม่ถูกคว้าแขนไว้เสียก่อน

“พีวี...คุยกันก่อนสิคะ”

ประวีร์ก้มหน้าลงมองหล่อน ดาริกากำลังแหงนหน้ามองเขา มีอย่งรั้งแขนเขาไว้ ดวงตากลมโตของหล่อนฉายประกายความรัก ความรักคืออย่างนี้น้องน้อยดาริกาเคยมองเขาเสมอมา และนั่นก็ทำ

ให้ชายหนุ่มตัดสินใจได้ เขายกมือขึ้นลูบศีรษะหล่อน ยิ้มให้อย่างอ่อนโยน แล้วบอก

“น้องดาเข้านอนเถอะ แล้วเราค่อยหาโอกาสบอกคุณพ่อด้วยกันว่าความต้องการของท่านไม่มีทางเป็นไปได้”

ดารีกาควรจะรู้สึกโล่งใจ เมื่อเขาไม่ได้ชวนในสิ่งที่หล่อนรู้สึกว่าเป็นไปไม่ได้อีก แต่หล่อนกลับไม่ได้โล่งใจ หากมีแต่ความรู้สึกผิดมาแทน

“แต่น้องดาไม่ยากทำให้คุณลุงผิดหวัง” หล่อนพูดเสียงเบาสุดหายใจลึก แล้วบอกอย่างตัดสินใจได้ “ถ้าพี่วีต้องการ...น้องดาแต่งงานกับพี่วีจริง ๆ ก็ได้”

ดารีกาคิดว่าเขาจะพอใจเมื่อได้ยิน แต่เขากลับถามหล่อนเสียงเข้ม

“เพราะอะไร...”

“คุณลุงมีพระคุณกับน้องดา เรื่องแค่นี้น้องดาทำให้คุณลุงได้อยู่แล้วค่ะ...ถ้าพี่วียอม”

สิ้นเสียงตอบของหล่อน ปรวีวีรู้สึกถึงอารมณ์โกรธที่วูบขึ้นมา เขาไม่แน่ใจว่าโกรธตนเองที่ดันไปมีความรู้สึกกับหล่อนมากกว่าพี่น้อง ทั้ง ๆ ที่หล่อนไม่ได้รู้สึกอะไรกับเขา หรือโกรธที่หล่อนจะยอมเป็นภรรยาของเขาจริง ๆ เพียงเพื่อจะทำให้บิดาเขาสมหวังกันแน่ แต่ไม่ว่าจะเพราะอะไร เขาก็รู้ว่าเขาไม่ได้มีความสุข

กับการตัดสินใจของหล่อนเลย

“เข้านอนกันดีกว่าน้องดา” ชายหนุ่มพูดในที่สุด

พิลาสลักษณะเดินเข้าไปในห้องทำงานของบิดาตามที่ถูกเรียก แล้วก็ต้องเฝ้าปากเมื่อมองเห็นหนังสือพิมพ์ที่องถีนวางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าท่าน พอจะเดาออกว่าที่ถูกบิดาเรียกพบนั้นเพราะเรื่องอะไร

“พอให้คนไปสืบ ผู้หญิงในรูปคือเมียที่ถูกต้องตามกฎหมายของปรวีร์” ไพบูลย์เข้าเรื่องโดยไม่อ้อมค้อม

“คะ คุณพ่อ” พิลาสลักษณะตอบรับเสียงเบา

“ลูกรู้?” ถามเสียงสูง

“ลูกเพิ่งทราบ เขาแนะนำให้รู้จักวันที่ลูกพากันไปเช็กอินคะ”

“แล้วที่ผ่านมามันหมายความว่ายังไง” คราวนี้น้ำเสียงเจือโทสะอย่างไม่ปิดบัง ปรวีร์ควงลูกสาวเขามาเป็นปี ๆ แล้วอยู่ ๆ ก็มีเมียอยู่แล้ว แบบนี้มันหลอกกันชัด ๆ

“ลูกเองเองคะคุณพ่อ คุณวีไม่เคยพูดอะไร” พิลาสลักษณะตอบ รู้สึกอดสูใจ ที่ผ่านมาหล่อนคิดไปเองอยู่คนเดียว เขาไม่เคยพูดอะไรที่จะเป็นการผูกมัดตัวเขากับหล่อน เขาให้ความสนิทสนมที่ไม่มีชื่อเรียกของความสัมพันธ์ ซึ่งฝ่ายที่ได้ประโยชน์จากความ

คลุมเครือ นั่นคือเขา ส่วนหล่อนก็รู้สึกเหมือนถูกหลอกใช้ ทำให้เจ็บ
ใจจนน้ำตาคลอ

“พ่อเตือนแล้วว่าทำอะไรให้ใช้สมองให้มาก”

“ขอโทษค่ะคุณพ่อ ลูกพลาดเอง”

“หาทางสั่งสอนพวกบลูโอเซียนซะ” ไพนุลย์สั่งเสียงเฉียบ
ขาด

“ค่ะ...ลูกคิดไว้แล้ว” พิลาสลักษณ์ตอบ

“ดี อย่าให้เสียชื่อว่าเป็นลูกสาวพ่อ” ไพนุลย์บอกลูกสาว
ด้วยน้ำเสียงที่ผ่องคลายขึ้น

“ค่ะคุณพ่อ ลูกจะทำให้คุณรู้ว่าเขาคิดผิดที่มาล้อเล่นกับ
ความรู้สึกลูก”

๑๑

หลังจากคืนนั้นดาริกาคิดว่าปรีวีร์ดูแตกต่างจากปกติ เขาดูตึง ๆ กับหล่อน แต่เพราะเขามีงานที่ต้องเร่งเคลียร์ให้เสร็จเพื่อที่จะได้พาหล่อนไปเกาะดริกาตามคำสั่งของบิดา ทำให้เขาและหล่อนไม่ค่อยได้ใช้เวลาด้วยกันมากนัก เขาออกจากบ้านแต่เช้าในตอนที่หล่อนยังไม่ตื่นและกว่าจะกลับมาก็ตีง ซึ่งบางทีหล่อนก็เข้านอนไปก่อนแล้ว แต่ถึงจะเป็นวันที่หล่อนยังไม่นอน หล่อนก็ไม่ออกจากห้องมาทักทายเขา เพราะเขาเป็นคนที่ 'งอน' ก่อน ทั้ง ๆ ที่หล่อนไม่เห็นว่าการไปทำอะไรให้เขาไม่พอใจ ดาริกาจึงไม่ยอมที่จะเป็นฝ่ายง้อ หรือเปิดปากพูดก่อน และหล่อนก็ไม่ได้เดียดเนื้อร้อนใจอะไรด้วย

วันนี้หญิงสาวมีนัดกับเพื่อนสนิทสมัยมัธยม จึงตื่นขึ้นมา

ออกกำลังกายแต่เช้าก่อนที่จะออกจากบ้าน และในตอนที่ได้เดินหอบ เสื้อโยคะออกมาถึงห้องนั่งเล่นนั่นเอง ก็มองเห็นคนร่วมบ้านเปิด ประตูออกมาจากห้องนอนของเขา แขนข้างหนึ่งมีเสื้อสูทพาดอยู่

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองหล่อน แต่ดารีกาสะบัดหน้าไล่ เพราะความน้อยใจที่อยู่ ๆ ก็พลุ่งขึ้นมาในความรู้สึก หล่อนไม่ได้ทำอะไรให้เขาเลย แต่เขากลับไม่คุยกับหล่อนตั้งหลายวัน ถึงตอนนี้ หล่อนก็เลยไม่อยากคุยกับเขาแล้ว

สะบัดหน้าไล่เขาแล้วดารีกาก็เดินเร็ว ๆ ออกไปยังทางเดินที่ ทอดสู่สระว่ายน้ำหลังบ้าน ตรงไปยังบริเวณที่ว่างริมสระที่หล่อนใช้ เป็นที่เล่นโยคะเป็นประจำทุกวัน ไม่ได้รู้หรือกว่าคนที่ถูกสะบัดหน้า ไล่มองตามจนลับสายตา

ปรีวีร์ถอนใจยาว จากที่ตอนแรกเขาน้อยใจหล่อน เพราะ หญิงสาวตกลงจะใช้ชีวิตคู่กับเขาเพียงเพราะยอมทำทุกอย่างเพื่อ บิดาของเขาแม้จะต้องฝืนใจตนเองก็ตาม กลับกลายเป็นว่าตอนนี้ดู เหมือนหล่อนจะเป็นฝ่ายโกรธเขาเสียแล้ว ชายหนุ่มตั้งใจว่าวันนี้ เขาจะง้อหล่อนก่อน เขาไม่มีความสุขกับสถานการณ์นี้เลย

“พี่ไปทำงานก่อนนะคะ” เขาตะโกนบอกคนกำลังทำท่ายืด เส้นยืดสายอยู่ริมสระ ขณะเดินไปตามทางเดินที่มุ่งสู่สำนักงานของ รีสอर्ट

ดารีกาไม่ส่งเสียงตอบ หญิงสาวเพียงมองตามจนชายหนุ่ม

เดินลับสายตาไป ในใจรู้สึกคลายความขึงเกรงลงนิดเมื่อเขาเป็นฝ่ายเปิดปากกับหล่อนก่อน

หญิงสาวหันกลับมาตั้งสมาธิกับการออกกำลังกาย จนเมื่อรู้สึกเหงื่อโชกไปทั้งตัวพร้อมความรู้สึกผ่อนคลาย สบายตัว ก็หอบอุปรกณ์กลับเข้าไปในบ้านเพื่ออาบน้ำเตรียมตัวออกไปพบกับเพื่อน

เมื่อพร้อมออกเดินทางดารีกาเดินออกจากบ้านตรงไปยังรถยนต์ของชายหนุ่มที่จอดอยู่ เขาเคยบอกหล่อนว่าให้ใช้รถของเขาได้ และให้กุญแจสำรองไว้กับหล่อน ดารีกาซึ่งใจอยู่ชั่วครู่ว่าจะโทรศัพท์บอกเขาดีไหม แต่คิดอีกที หล่อนยังงอนเขาอยู่ และคิดว่าหล่อนน่าจะกลับมาถึงบ้านก่อนที่เขาจะกลับมาจากทำงานแน่ เพราะเขาออกจะทำงานดึกตื่นทุกคืน จึงตัดสินใจไม่บอกให้เขาทราบ เพราะไม่อยากเป็นฝ่ายพูดกับเขาก่อน

ใช้เวลาเดินทางราวครึ่งชั่วโมง ดารีกาก็พารถยนต์คันใหญ่ของชายหนุ่มไปถึงห้างสรรพสินค้าที่นัดกับเพื่อนไว้ หล่อนหาที่จอดรถได้อย่างไม่ลำบากนักเพราะเป็นเวลาที่ห้างฯ เพิ่งจะเปิด ผู้คนยังบางตา จากนั้นก็เดินไปยังจุดนัดพบ ซึ่งเป็นร้านกาแฟสัญชาติอเมริกันที่มีสาขาไปทั่วโลก

“ยายดา คิดถึงมาก” รวีวรรณ สุพรรณษา จารูวรรณ ขวัญหทัย

เพื่อนสนิทในกลุ่มสมัยเรียนมัธยมกฎเข้ามาออกหญิงสาวและกล่าว
ทักทายแข็งขันเมื่อหล่อนเดินเข้าไปยังโต๊ะที่เพื่อนทั้งสี่นั่งอยู่

“อ๊วย เบา ๆ ทีละคน ฟังไม่ทันเลย” ดาริกาวักลั้วหัวเราะกับความ
ความตื่นเต็นของเพื่อน ๆ ที่ได้กลับมาพบกันอีกครั้ง

“มาคนเดียวหรือ พระเอกของเธอละ” วิวรรณชะเง้อชะงั่ง
คอราวกับมองหาใคร

ดาริกาหัวเราะก๊ิกกับท่าทางของเพื่อน “พระเอกอะไรของ
เธอขยายนิม”

“อ้าว ก็คุณปรวีร์ พระเอกรูปหล่อ สามีของคุณเธอไงคะ”
วิวรรณตอบพลางทำท่าทางฝันหวานเมื่อพูดถึงปรวีร์

เพื่อนสนิทกลุ่มนี้เป็นเพียงคนอื่นอีกไม่กี่คนที่ทราบว่าดาริกา
ต้องแต่งงานกับปรวีร์ในตอนที่ยังเรียนอยู่ และทราบถึงความ
จำเป็นที่หญิงสาวจะต้องแต่งงาน แต่ก็ไม่วายกรี๊ดกร๊าดตื่นเต็น
ด้วยปรวีร์เป็นหนุ่มในฝันของสาว ๆ ทั้งภูเกิด และกลายมาเป็น
เพื่อนเขยของพวกเธอ นำตื่นเต็นและภูมิใจน้อยอยู่เสียเมื่อไร

“แรงนะยะ” ดาริกาว่าอย่างไม่จริงจังนักก่อนที่จะตอบอย่าง
จริงจังมากขึ้น “พี่ทำงาน...แล้วพวกเธอละ เป็นไงกันบ้าง ไม่เจอ
กันนานเลย”

หลังจากนั้นทั้งหมดก็อัปเดตชีวิตกันเป็นการใหญ่ หลังจาก
ที่ไม่ได้เจอดาริกาเลยนับตั้งแต่หญิงสาวเดินทางไปเรียนต่อหลังจบ

มัธยม ก่อนที่บทสนทนาจะวกกลับมาที่ ‘สามี’ ของดาริกาอีกครั้ง

“ว่าแต่วันนี้อยู่ดีก็เลยได้หรือเปล่ายายดา ไปแดนซ์กัน สามี
เธอจะว่าอะไรหรือเปล่า” ขวัญหทัยถาม

“ได้อยู่แล้ว พี่เวียเขายุง ไม่มีเวลามาสนใจฉันหรอก”

หญิงสาวไม่ได้รู้ตัวว่าน้ำเสียงหล่อนเจือแวดตัดพ้อและยัง
ค้อนน้อย ๆ หลังกล่าวจบ ซึ่งไม่ได้รอดสายตาช่างสังเกตของเพื่อน
ไปได้

“อู๊ย พูดเหมือนน้อยใจ สามีไม่มีเวลาให้หรือคะคุณดาริกา”
จารุวรรณกระซำ

คำพูดของเพื่อนทำให้ดาริกาชะงักไปนิด ก่อนจะแก้ความ
เข้าใจผิด

“ฉันกับพี่เวียไม่ได้เป็นอะไรกันหรอก เราอยู่กันอย่างพี่น้อง”

“อ้าว...จริงดิ” สีสาวถามพร้อมกันอย่างไม่ได้นัดหมาย

“อืม...” ดาริกาตอบสั้นพร้อมถอนหายใจ

“งั้นแปลว่าเธอกับพี่เวียหย่ากันแล้วหรือ” ขวัญหทัยถาม

“ยัง”

“อ้าว” คราวนี้สีสาวอุทานพร้อมกันอีกครั้ง

“คือ...คุณลุงอยากให้เราแต่งงานกันจริง ๆ ฉันกับพี่เวียก็เลย...
อยู่กันหลอก ๆ เพื่อให้คุณลุงสบายใจ”

“แหม ทำยังกะนิยาย” จารุวรรณว่า

คนถูกว่าหัวเราะก่อนจะตอบ “มันก็เหมือนนิยายตั้งแต่ต้อง
แต่งงานกันหลอก ๆ แล้วนะ”

“เออ นั่นสิ แต่ในนิยายนะ สุดท้ายพระเอกนางเอกก็จะตก
หลุมรักและอยู่ด้วยกันจริง ๆ กรีด ๆ เธอทำแบบนี้บ้างสิยาดดา”
สุพรรณษาเชียร์อย่างออกนอกหน้า หญิงสาวชอบอ่านนิยายพาฝัน
และทุกสิ่งทุกอย่างรอบกายดูจะพุ่งฝันไปเสียหมด

“ฉันไม่ใช่นางเอกแล้วพีวีก็ไม่ใช่พระเอกนะสิ ชีวิตจริงมัน
ไม่ได้ลงตัวง่าย ๆ แบบนั้น”

“ฉันว่าถ้าเธอกับพีวีไม่ได้อยู่ด้วยกันจริง ๆ ก็ไม่ควรโกหกคุณ
ลุนะ” รวิวรรณว่า น้ำเสียงจังจังขึ้น

“ก็เลยกลุ่มอยู่นี่ไง”

“แล้วพีวีว่ายังไง” ขวัญหทัยถาม

“พีวี...ชวนอยู่ด้วยกันจริง ๆ”

“กรีดดดดดดด” เสียงกรีดดังขึ้นก่อนที่ดาริกาจะพูดขาดคำ
เสียดด้วยซ้ำ

“พวกเธอนี่ กรีดอะไรกันนะ” ดาริกาเอ็ดอย่างไม่จริงจังนัก

“ก็...หนุ่มหล่ออย่างคุณปรวีร์ชวน ‘อยู่ด้วยกัน’ เชียวนะ”
สุพรรณษาว่าพร้อมหัวเราะคิกคัก

“ชวน...แล้วก็โกรธฉัน” ดาริกากระแทกเสียง ส่งก้อนผ่านลม
ผ่านแล้งไปให้คนที่พูดถึง

“เธอปฏิเสธหรือ” จารุวรรณถามบ้าง

“ฉันตกลง” ตอบเสียงแผ่ว

“อ้าว...แล้วจะโกรธเธอทำไม” ขวัญหทัยถาม สีหน้าไม่
เข้าใจ โดยมีคนอื่น ๆ พยักพืดเห็นด้วย

“ก็ไม่รู้สิ”

“หรือจริง ๆ แค่ว่าชวนเพื่อให้เธอปฏิเสธ พอเธอไม่ปฏิเสธ
เลยโกรธ พี่วีอาจจะมึนแล้วเลยไม่อยากอยู่กับเธอหรือเปล่า
คุณลักษณะไง ไซ้ปะ แพนพี่วี” รวีวรรณสันนิษฐานและหันไปถามคน
อื่น ๆ ในท้ายประโยค

“คุณลักษณะไหน” ดาริกาถาม คิ้วขมวด

“ก็คุณลักษณะ พิลาศลักษณะ ลักซ์ซ์วีรีฮอติเคย์เง” ขวัญหทัย
ตอบ

“ไซ้ เห็นควงกันอยู่” สุพรรณษาว่าบ้าง

“ไม่ใช่หรอก คนนั้นแค่เป็นคู่ค้า วันก่อนพี่วียังแนะนำฉันให้
เธอรู้จักว่าเป็นภรรยาพี่วีเลย” ดาริกาตอบ ค่อนข้างมั่นใจว่าหาก
ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนรักของปรวีวีร์จริง ๆ เขาคงจะไม่กล้าแนะนำ
หล่อนเช่นนั้นแน่

“งั้นหรือ...งั้นพี่วีจะโกรธเธอทำไม ก็เธอตกลง ควรจะแฮปปี้
เอนดิงสิ” สุพรรณษาว่าอย่างไม่เข้าใจ

“ไม่รู้ ฉันเลยโกรธตอบบ้าง”

“อ้อ ทะเลาะกับสามี” รวีวรรณว่ายิ้ม ๆ พร้อมพยักหน้าน้อย ๆ ก่อนจะร้องโหยเมื่อถูกหยิกที่แขน

“ยายดา หยิกทำไม เจ็บนะ” คนถูกหยิกโอด

“ก็พูดทำไมเล่า บอกแล้วว่าไม่ใช่สามี” ดาริกาพูดหน้ายู่

“เออ ๆ ไม่ใช่ก็ไม่ใช่ วู้ย...เจ็บ” รวีวรรณบ่นอุบอิบพร้อมคลำแขนบ่อย

หลังจากนั้นบทสนทนาก็เปลี่ยนไปเรื่องอื่น ๆ เรื่องนั้นมาเรื่องนี้แล้ววกกลับไปเรื่องโน้น เมื่อถึงเวลาอาหารกลางวันก็ย้ายกันไปยั้งร้านอาหาร เสร็จแล้วก็เดินดูของในห้างฯ ใช้เวลาด้วยกันราวกับต้องการชดเชยเวลาที่ดาริกาจากไปอย่างนั้นละ

ปรวีรีบเลิกงานเร็วกว่าปกติ เขาเลื่อนการประชุมที่รุ่งเขาไว้ที่ทำงานจนตึกคืนให้มาอยู่ในตอนเช้า หรืออันไหนที่เลื่อนมาไม่ได้ก็เลื่อนออกไปเป็นวันอื่น เคลียร์งานเอกสารในตอนบ่าย และเพียงบ่ายสามโมงเขาก็กลับถึงบ้าน แล้วก็ต้องขมวดคิ้วมุ่นเมื่อบ้านเงียบสงัด และรถยนต์ของเขาก็ไม่อยู่ในโรงรถ

“ไปไหนนะน้องดา” ชายหนุ่มพึมพำ

เขาเดินเข้าห้องนอนของตน จัดการอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย และหวังวาระหว่างนี้หญิงสาวอาจจะกลับมาถึงบ้าน แต่เมื่อออกมาจากห้องนอนและมองไปเห็นโรงรถที่ยังคงว่างเปล่าก็

ต้องผิดหวัง ในที่สุดจึงเดินไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางไว้บนโต๊ะ
หน้าโซฟาในห้องนั่งเล่นมากดหมายเลขหาหญิงสาว

“น้องดาอยู่ไหนคะ” ชายหนุ่มถามเมื่อได้ยินเสียงตอบรับมา
ตามสาย

“เซ็นทรัลค่ะ น้องดามาเจอเพื่อน กลุ่มมายาขวัญ”

“เสร็จธุระหรือยัง รอพีวีได้ไหม เดี่ยวพีวีไปรับไปหาอะไรกิน”

“น้องดาเอารถพีวีมา...”

เขายิ้ม แม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายไม่สามารถมองเห็นได้ “รู้ค่ะ พีวีจะ
ให้รหัสสอร์ตไปส่ง รอพีวีนะ” เขาบอกแล้วกดวางสายโดยไม่เปิด
โอกาสให้หญิงสาวได้ปฏิเสธ

“คืนนี้ออดแล้วใช่ปะ” วิวรรณถามล้อ ๆ หลังจากดารีกาวาง
สายจากคนที่เพื่อน ๆ คาดว่าน่าจะเป็นปวีร์

“พีวีโทรมา” ดารีกาบอกเป็นเชิงยอมรับว่าคืนนี้คงจะอด
อย่างที่เพื่อนถาม

“งั้นก็ไปกับสามีเถอะยะ ไม่กวนละ” จารุวรรณว่า

“ขอโทษนะ พีวีไม่เปิดโอกาสให้ปฏิเสธเลย ตอนนีพีวีกำลัง
มา บอกจะมารับไปหาอะไรกิน” ดารีกาบอกเพื่อนเชิงแก้ตัว

“ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวค่อยนัดกันอีกก็ได้ เธอไปกินข้าวกับ
พีวีเถอะ” ขวัญหทัยบอกให้เพื่อนคลายใจ

รออยู่ราวครึ่งชั่วโมงปรีวีก็ปรากฏตัว สีสาวเพื่อนของดา
ริกายกมือไหว้ชายหนุ่มและขอตัวจากไป ทั้งสองหนุ่มสาวไว้ให้อยู่
กันเพียงลำพัง

“ไม่ทำงานหรือไงคะ” ดาริกาถามน้ำเสียงงอน ๆ

“น้องดา...” เขาไม่ตอบหากทอดเสียงเรียกหล่อน “...พีวีขอ
โทษ ดิกันนะ”

เขาไม่ได้แค่พูด แต่ยืนนิ่งก็อ้อมมาตรงหน้าหล่อนราวกับเด็ก
ๆ ง้องอนกัน ทำให้ดาริกาต้องกลั้นยิ้มแทบแย้ ก่อนที่จะยอมยื่นมือ
ไปเกี่ยวก้อยกับเขา แล้วก็ถามอย่างอดไม่ได้ เพราะสงสัยจริงจัง

“พีวีโกรธอะไรน้องดาคะ”

“ไม่ได้โกรธเสียหน่อย” เขาตอบหน้าตาย จะให้บอกหล่อน
ได้อย่างไรว่า เขาโกรธที่หล่อนจะยอมอยู่กินกับเขาเพราะต้องการ
ทำเพื่อบิดาของเขา ไม่ใช่ความต้องการของหล่อนเองอย่างที่เข
หวัง

“เชื่อตายละ” หล่อนว่าพลางย่นจมูก แต่ก็ไม่ได้คาดคั้น
จริงจัง แค่เขาขอโทษหล่อนก็หายโกรธแล้ว

“คืนนี้น้องดาอยากทำอะไร พีวีตามใจทุกอย่างเลย” เขา
เปลี่ยนเรื่อง

“นี่อะไรขึ้นมาคะพีวี ทำไมไม่อยู่ ๆ ก็มาใจดีกับน้องดา”

“ก็พีวีอยากให้น้องดามองพีวี...” เขาอยากหยุดแค่นี้ แต่

จำต้องพูดต่อ “...ในแง่ดี”

“น้องดาก็ไม่เคยมองพี่วีในแง่ร้าย” ดาริกาตอบอ้อมแอ้ม
ไม่กล้าสบตาคนตรงหน้า ก็สายตาเขามันวิบวิบแปลก ๆ อย่างที่
หล่อนไม่เคยเห็นเขามองหล่อนเช่นนี้มาก่อนเลย

๑๒

“คืนนี้ไปเดทกันนะ” ปรีวีร์ชวน

“พีวีจะจีบน้องดาหรือคะ”

ดาริกาถามกลัวหัวเราะอย่างที่ว่าล้อเล่น หากคนถูกถาม
กลับเลิกคิ้วแล้วถามกลับ ตาพราว

“จีบได้หรือ”

“ขนาดนี้แล้ว ไม่ต้องแล้วมั้งคะ”

“ขนาดไหน...” ทอดเสียงนุ่มนวล ดวงตายังพราวระยิบ

“แต่งงานมาสี่ปีแล้ว ไม่ต้องจีบแล้วคะ”

“ยังไม่ได้แต่งงานจริง ๆ เสียหน่อย” เขาว่า ตาคมจ้องลึกเข้าไป
ในตาหล่อน

“น้องดาไม่คุยกับพีวีแล้ว” ดาริกาพูดอูบอิบ ก้มหน้าหลบตา

แล้วเดินห่างจากเขา เพราะอยู่ ๆ ก็เขินอายขึ้นมากับทั้งน้ำเสียงที่ทอดอ่อน ดวงหน้ายิ้มน้อย ๆ และสายตาพราวระยับนั้น

“อ้าว ไปไหน รอด้วยสิ” ปาร์วีร์ว่ากลัวหัวเราะขณะก้าวยาว ๆ ตามหล่อน เมื่อทันแล้วก็ยื่นมือไปคว้าแขนหล่อนพาเดินไปด้วยกัน ในใจพองโตกับท่าทางเขินอายของหญิงสาว นี่ถ้ารู้ว่าจับแล้วหล่อนเขินแบบนี้ เขาจับหล่อนตั้งนานแล้ว!

ทั้งสองเดินกันไปเจียบ ๆ ตรงไปยังทางออกลานจอดรถ ดาริกาก็มึนหน้ามึนตาเดินจึงไม่ได้เห็นสายตาอ่อนเชื่องของคนเดินเคียงที่ทอดมองหล่อน ปาร์วีร์ตัดสินใจได้แล้ว เขาอยากใช้ชีวิตแต่งงานกับหล่อนอย่างจริงจัง แต่ก็ไม่ต้องการให้หล่อนตกลงเพราะจำยอม แต่เขาต้องการให้หล่อนรู้สึกคู่สากับเขาจึงตกลง ซึ่งจะเป็นเช่นนั้นได้ก็คือเขาจะต้องเดินหน้า มัวแต่ไม่กล้ารี ๆ รอ ๆ หล่อนก็คงไม่มีวันรู้ว่าเขารู้สึกกับหล่อนอย่างไร

ถึงเวลาเดินหน้าจับคนที่ได้ชื่อว่าภรรยาเสียที

“น้องดาอยากกลับบ้านไปแต่งตัวใหม่ใหม่คะ” ปาร์วีร์ถามเมื่อเดินมาถึงรถ เขาเปิดประตูฝั่งที่นั่งผู้โดยสารให้หญิงสาวแล้วเดินอ้อมไปนั่งประจำที่คนขับ

ดาริกาก็ลงมองเสื้อผ้าที่ตนสวมใส่แล้วก็เห็นว่าดูเด็กเกินกว่าคำว่า ‘เดด’ ที่เขาชวน อีกทั้งหล่อนก็อยู่ในชุดนี้มาทั้งวัน จึงบอก

“ถ้าพี่วีไม่รีบมาก ขอน้องดากลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก็ดีค่ะ”

“ตามบัญชาครับคุณภรรยา” เขาว้ายิ้ม ๆ ทอดสายตามอง
หล่อนครู่หนึ่งแล้วจึงหันไปตั้งสมาธิกับการขับรถ

พี่วีต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ! ดาริกาคิดในใจ วันหนึ่งเขาทำเป็น
งอน โกรธปึงปัง ไม่พูดไม่จากับหล่อน อีกวันกลับมาทำกรู้มกริม ทำ
เสียงอ่อนเสียงหวาน ทอดสายตาวหวานเชื่อมอย่างที่ไม่เคยทำ แต่
คนที่บ้าที่สุดเห็นจะเป็นหล่อน เพราะดันไปขวยเขินกับท่าทางอัน
แปลกไปของเขาเสียอย่างนั้น

ดาริกามัวแต่่วนวายอยู่กับความคิดในหัวของตนจนทำ
ให้เงียบไปอย่างไม่รู้ตัว ก่อนที่จะสะดุ้งเมื่อรู้สึกถึงมืออุ่นที่เย็นมากุม
มือหล่อน

“พี่วี...” หล่อนเรียกเสียงแผ่ว สายตาทอดมองมือของตนที่
อยู่ในอุ้งมือของเขา มือที่หล่อนจับมาแต่เล็กแต่น้อย แต่ไม่เคยให้
ความรู้สึกอบอุ่น ๆ วาบ ๆ อย่างที่กำลังรู้สึกอยู่นี้เลย หล่อนต้องเป็นบ้า
ไปแล้วแน่ ๆ!

“ทำไมเงียบไป คิดอะไรอยู่คะ” ประวิร์ถามโดยไม่ละสายตา
ไปจากถนน

“เปล่า...เปล่าค่ะ” ตอบเสียงเบา พยายามจะแกะมือออก
จากมือเขา แต่ไม่เป็นผล

ประวิร์ปรายสายตามองคนที่เก็บปากเก็บคำผิดปกติแล้วต้อง

ระบายยิ้ม หล่อนดูต่างไปจากดารีกาที่เขาคุ่นเคย หากเป็นเวลาปกติ ในตอนที่ขับรถกลับบ้านกันเช่นนี้ มักจะมีเสียงเจี๊ยบแจ้วอย่างมีชีวิตชีวาของหล่อน ที่หาเรื่องนั้นเรื่องนี้มาพูดมาเล่าไม่ได้หยุดได้หย่อนอยู่เสมอ แต่วันนี้หล่อนกลับนิ่งเงียบ ก้มหน้างุด เป็นท่าทางที่ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนหัวใจถูกพรหมด้วยสายฝนจนชุ่ม และต้นกล้าแห่งความหวังเล็ก ๆ เริ่มผลิแตกขึ้นมาจากพื้นดิน ความหวังที่ว่าบางทีหล่อนก็อาจจะเริ่มรู้สึกรู้สากับเขาในฐานะผู้ชายคนหนึ่ง ไม่ใช่เป็นเพียงพี่ชายอย่างที่หล่อนเห็นเขาเป็นเสมอมา

เมื่อถึงบ้านดารีกาแยกเข้าห้องของตนเพื่ออาบน้ำแต่งตัว ในขณะที่ชายหนุ่มนั่งรอหล่อนอยู่ในห้องนั่งเล่น หญิงสาวใช้เวลาอาบน้ำไม่นาน แต่มานานตอนเลือกชุดที่จะใส่ เพราะอยู่ ๆ ก็เกิดไม่แน่ใจขึ้นมาเสียเฉย ๆ ว่าหล่อนควรจะแต่งตัวอย่างไร...

อย่างไร...จึงจะไม่น้อยแต่ก็ไม่มากเกินไปสำหรับการ...ออกเดท

บ้าไปแล้วยายดา! ดารีกาเด้ดตนเองในใจ ที่อยู่ ๆ ก็ถือเป็นจริงเป็นจังกับคำว่าออกเดทของเขา ทั้ง ๆ ที่หล่อนกับปรีวีร์ก็ล้อกันเล่นเรื่องการเป็นสามีภรรยากันมาอยู่ตลอด แต่ทำไมคราวนี้หล่อนจึงรู้สึกถึงบางสิ่งบางอย่างที่เปลี่ยนแปลงไป บางอย่างที่ถูกซ่อนอยู่ในสายตาพราวระยับที่หล่อนไม่เคยเห็นเขามองหล่อนแบบนั้นมาก่อน

ดารีกาสะบัดศีรษะขับไล่ความรู้สึกแปลก ๆ ทิ้งไปก่อนที่จะ

ตั้งใจกับการแต่งตัวเพราะไม่อยากจะให้คนที่นั่งรออยู่ในห้องนั่งเล่น
ต้องรอนาน

หญิงสาวตัดสินใจใส่ชุดเดรสรัดรูปสีดำไหล่เฉียงอวดเรือน
ร่างระหงสมส่วน ความยาวเหนือเข่าเล็กน้อยอวดเรียวยาวสวย ส่วน
ผมนั้นมัดเป็นหางม้าสูงตั้งแนบ ก่อนที่จะเริ่มลงมือแต่งหน้าเพียง
บาง ๆ หากเน้นปากสีแดงเข้ม เมื่อพอใจแล้วก็เดินไปหยิบรองเท้า
กับกระเป๋าในตู้แล้วถือเดินออกไปหาคนที่รออยู่

ดารีกาถึงกับชะงักไปเมื่อคนที่นั่งรออยู่ที่โซฟาในห้องนั่งเล่น
ยืนขึ้นแล้วมองหล่อนไม่วางตา สายตาที่ฉายประกายบางอย่างที่...

หล่อนรู้แล้ว! บางสิ่งบางอย่างที่หล่อนรู้สึกว่าจะแปลกไปจาก
เดิม บางสิ่งบางอย่างที่ซ่อนอยู่ในสายตาของเขา ตอนนี้หล่อนเห็น
ชัดเจน มันเป็นสายตาของความชื่นชมหลงใหล สายตาของความ
พึงพอใจที่ชายหนุ่มมีต่อหญิงสาว...

นี่คงไม่ได้หมายความว่า...พีวีคิดไม่ซื่อกับหล่อนหรอกนะ!!!

“สวย...” ปรวีร์พูดเสียงนุ่ม สายตาไม่ละไปจากใบหน้างาม

ดารีกาเงยหน้าสบตากับชายหนุ่ม ช่างในรู้สึกราวกับว่า
หัวใจของหล่อนกำลังเต้นซัดซ่า ด้วยความสัตย์จริง หล่อนไม่เคย
มองเขาแยกไปจากที่เคยรู้สึก เขาเป็นพี่ชายของหล่อนมาตั้งแต่เล็ก
แต่น้อย ตอนที่กลับมาจากออสเตรเลีย ตอนที่ตัดสินใจที่จะใช้ชีวิต
อยู่กับเขาโดยมีทะเบียนสมรสเป็นพันธนาการ หล่อนก็ไม่เคยคิด

เป็นอื่น ไม่เคยคิด...

แต่...ทำไมเมื่อสายตาสบกับสายตาเปี่ยมความหมายของ
เขาหล่อ่นจึงรู้สึกสะเทือนอายจนไม่สามารถสบตาเขาได้ตลอด
ในที่สุดหล่อ่นก็ต้องหลบตาลง พึมพำเบา ๆ แก้วขวย

“ไปกันหรือยังคะ”

“ไปสิ”

ดารีกาหลบตาลงมองมือของตนที่ถูกมือใหญ่คว้าไปกุมแล้ว
พาเดินตรงไปยังประตูทางออก ก่อนที่จะหยุดแล้วปล่อยมือให้
หล่อ่นสวมรองเท้า เสร็จเรียบร้อยเขาก็ยื่นมือมาคว้ามือหล่อ่นอีก
ดารีกาต้องลอบหยิกตนเองเพื่อไม่ให้หวามไหวไปกับสัมผัสที่สุด
แสนจะธรรมดา นี่หล่อ่นเดินคล้องแขนเขาไปไหนมาไหนตลอด
ไม่เคยรู้สึกอะไรเลย แล้วจะมาเป็นบ้าอะไรตอนนี้ กับแค่ถูกอุ้มมือ
อุ้ม ๆ กุมมือไว้ หล่อ่นก็เงินจนก้าวขาแทบไม่ออก

หล่อ่นต้องเป็นบ้า ต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ ๆ เลย!

เขาพาหล่อ่นเดินไปยังรถยนต์ เปิดประตูให้ เมื่อหล่อ่นก้าว
เข้าไปนั่งเรียบร้อยเขาก็ดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาดให้หล่อ่น ดารีกาอด
บอกไม่ได้ แม้จะเสียงอุบอิบไปนิด

“น้องดาคาดเองได้ค่ะ”

“พี่รือยากคาดให้”

เขาพูดแล้วทอดสายตามองหล่อ่น มอง...ด้วยสายตาแบบ

นั่นอีกแล้ว! ดาริกาทำได้เพียงนั่งนิ่ง จนเขาผละห่างหล่อนจึงรู้สึกตัวว่าหล่อนกลับหายใจอยู่ หญิงสาวลอบระบายลมหายใจยาว แล้วสูดเข้าลึก หล่อนไม่เคยรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองเวลาอยู่กับเขา เช่นนี้มาก่อนเลย เกิดอะไรขึ้นกับหล่อนกันแน่...

ปรวีร์พารถออกจากโรงรถแล้วขับไปตามถนนที่ทอดสู่ทางออกกรีสมอร์ท จนเมื่อถึงถนนใหญ่เขาก็พารถเดี่ยวซ้ายมุ่งขึ้นเหนือเลียบชายฝั่งด้านทิศตะวันตกของเกาะ

พระอาทิตย์ลับฟ้าไปแล้วแต่ท้องฟ้ายังคงสว่าง สีของน้ำทะเลเริ่มคล้ำขึ้นไม่สดใสเหมือนในตอนที่แดดจัดจ้า แต่ภาพทะเลยามเย็นก็สวยงามในแบบของมัน ดาริกาเพลิดเพลินกับทัศนียภาพข้างทางที่รถแล่นผ่าน ทำให้หล่อนผ่อนคลายลง และเลือน ๆ ว่าคนข้าง ๆ ทำให้หัวใจหล่อนเต้นจังหวะแปลก ๆ เมื่อครู่ใหญ่ ๆ ที่ผ่านมา หล่อนสบายใจจนคล้ายจะกลับมาเป็นดาริกาคนเก่าหันไปถามเขาเสียใจ

“เรากำลังจะไปไหนกันคะพี่วี”

“ไปเดด”

คำตอบสั้น ๆ ของคนที่กำลังตั้งใจกับการขับรถทำให้ดาริกามองค้อน เน้นเหลือเกินนะ!

แม้จะทำท่าตั้งใจกับการขับรถ มองตรงไปข้างหน้า แต่จากหางตาปรวีร์ก็เห็นว่าหญิงสาวส่งค้อนให้เลยอดยิ้มไม่ได้ ยิ่งหล่อน

ทำปากขมขมบีบค้ำยสวดเขา ยิ่งทำให้ชายหนุ่มหัวเราะหึเบา ๆ
อย่างอารมณ์ดี

“พีวีกินยาผิดหรือเปล่าคะเมื่อเช้า” ดาริกาอดเห็บไม่ได้

ปรวีร์ไม่ตอบ หากปรายตามองคนเห็บชนิด ๆ จากนั้นก็หัน
กลับไปตั้งใจกับการขับรถต่อ ดาริกาจึงไม่พูดอะไรอีก หากนั่งมอง
วิวสองข้างทางไปเรื่อย ๆ ท่าทางเขาไม่อยากจะบอกว่ากำลังจะพา
หล่อนไปไหน หล่อนจึงไม่คิดจะถามอีก เพราะพอถึงแล้วหล่อนก็ค
งตัวเองนั่นละ

ปรวีร์พาดาริกาขับรถเลี้ยวเข้าไปในรีสอร์ทที่ตั้งอยู่บนหาด
กะตะน้อย หลังจากจอดรถแล้วเขาก็ยื่นมือมาคว้ามือหล่อน พาเดิน
ตรงไปยังร้านอาหารที่ตั้งอยู่ติดริมหาด พนักงานในชุดผ้าพื้นเมือง
เดินมาโค้งต้อนรับแล้วพาไปนั่งยังโต๊ะที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัว ก่อน
จะวางแผนูไว้ตรงหน้า โค้งอีกครั้งแล้วเดินจากไป

“น้องดาจะดื่มอะไรคะ ดื่มไวน์กับพีวีไหม” ชายหนุ่มถาม
ขณะเปิดดูเมนูเครื่องดื่มและกวาดสายตาดูรายการเร็ว ๆ

“ก็ได้ค่ะ”

เมื่อหล่อนว่าเช่นนั้นเขาจึงทำมือเรียกพนักงานซึ่งก็เดินเข้า
มาโค้งและยื่นรอรับคำสั่งในทันที ชายหนุ่มจัดการสั่งไวน์ขาวเป็น
ขวด รอจนพนักงานเดินจากไป จึงยิ้มให้หญิงสาวแล้วถาม

“หนาวไหมคะน้องดา วันนี้ลมแรงจัง”

“ไม่หรรหะคะ เย็นกำลังดี” ดาริกาตอบ ลมทะเลที่พัด
ค่อนข้างแรงทำให้อากาศเย็นสบายมากกว่าจะหนาว คลื่นน้ำที่
สาดซัดเข้ามาระทบบหาดโครมครามทำให้หล่อนรู้สึกมีชีวิตชีวา

อาหารของทางร้านค่อนข้างถูกปาก ดาริกาสั่งสเต็ก
แซลมอนซึ่งเสิร์ฟมาในจานใบใหญ่ มีมันบดและสลัดเป็นเครื่อง
เคียง กินกับไวน์ขาวที่สั่งมาก่อน เข้ากันมากทีเดียว

“ชอบไหมคะน้องดา” ประวีร์ถาม ใบหน้ายิ้มละไม พอใจกับ
ท่าทางเอร็ดอร่อยของหล่อน

“อร่อยดีค่ะพี่วี พี่วีมากินข้าวที่นี้บ่อยไหมคะ”

“ไม่หรรหะคะ ปกติพี่วีกินที่ห้องอาหารของรีสอร์ทอย่างที่
บอก แต่คืนนี้...กรณีพิเศษ”

ดาริกาเงยหน้าขึ้นจากจานอาหาร เมื่อรู้สึกว่เสียงทุ้มของ
เขาเน้นหนักที่คำว่าพิเศษ เมื่อสายตาสบกัน หล่อนก็ได้เห็นความ
‘พิเศษ’ ที่ส่งมาจากสายตานั้น ทำเอาหล่อนต้องเสมองแก้วไวน์แล้ว
ยื่นมือไปหยิบขึ้นมาจิบ เขาจะขยับทำให้หล่อนรู้สึกวูบ ๆ วาบ ๆ
บ่อยไปแล้วนะ!

ประวีร์ยิ้มอย่างอารมณ์ดี อาหารรสชาติดีขึ้นมาหลายระดับ
เมื่อมองเห็นคนตรงหน้าวางแก้วไวน์ลงแล้วก้มหน้าจัดการกับ
อาหารโดยไม่พูดอะไรอีก พอใจ...ที่ดูเหมือนหล่อนจะรู้สึกวูบ ๆ กับ
สัญญาณที่เขาส่งไป ขอเวลาอีกหน่อย ให้มันใจอีกสักนิด แล้วเขา

จะขอ ‘แต่งงานจริง ๆ’ กับหล่อนอีกครั้ง

เสร็จจากอาหารเย็น ประวีร์ก็ชวน ‘คู่เด็ด’ ไปนั่งฟังเพลงที่ ล็อบบี้ ซึ่งมีนักดนตรีแสดงสดแสดงอยู่มุมหนึ่ง ทั้งสองจับจองที่นั่ง ซึ่งเป็นชุดโซฟาหนังนุ่ม นั่งสบาย ชายหนุ่มผายมือเชื้อเชิญให้หญิงสาวนั่งลงก่อน เมื่อหล่อนนั่งลงเรียบร้อยเขาก็นั่งลงเบียดชิด ยกมือข้างหนึ่งขึ้นวางพาดพนักโซฟาเบื้องหลังหล่อน จนดูเหมือนหล่อนนั่งอยู่ในอ้อมแขนเขากลายเป็น

“พี่รีบไปหน่อยสิคะ” ดาริกาบอกเมื่อรู้สึกถึงความใกล้ชิดที่เกิดขึ้น ที่นั่งเหลือตั้งเยอะ จะมาเบียดหล่อนทำไมนะ

“นั่งใกล้ ๆ กัน อุ่นดี” เขาว่า ไม่มีที่ท่าว่าจะขยับออกห่างสักนิด

“น้องดาไม่ได้หนาว”

“แต่พี่วีหนาว” ตอบแล้วก็ยกมือยกไม้เรียกพนักงานมาสั่งเครื่องดื่ม และยังคงนั่งอยู่อย่างนั้นไม่ขยับไปไหน จนในที่สุดคนถูกเบียดก็ยอมนั่งนิ่ง ๆ ปล่อยให้เขาแนบชิดอยู่อย่างนั้น คน ‘หนาว’ เลยได้ใจ เลื่อนแขนลงจากพนักโซฟามาโอบไหล่หล่อนแทน แถมยังก้มลงฝังจูมพิตหนัก ๆ ที่กลุ่มผมหล่อน ไหน ๆ จัดไปแล้วก็ขอเอาให้ครบถ้วนกระบวนการความเลอะละกัน

ดึกคืนประวีร์จึงพาคู่เด็ดของเขากลับบ้าน เขาเดินไปส่งหล่อนจนถึงหน้าประตูห้องนอน ดาริกากล่าวราตรีสวัสดิ์กับเขาแล้ว

หมუნตัวจะเดินเข้าห้อง แต่แล้วก็ต้องหันกลับมายังคนที่ยืนอยู่ที่ประตูเพราะถูกอ้อมแขนแข็งแรงของเขาเกี่ยวเอาไว้ ชายหนุ่มโน้มใบหน้าลง หน่วยตาคมจ้องลึกเข้าไปในดวงตาหล่อน

ดาริกาเงยหน้ามองเขาตาโต หัวใจกระตังกระดอน อ้อมแขนที่โอบรอบเอวส่งผ่านความอุ่นชานบางอย่างเข้าหาหล่อน ใบหน้าที่โน้มลงมาช้า ๆ ในขณะที่จ้องตาหล่อนไม่กะพริบทำให้หญิงสาวต้องหลับตาลงเสียเอง ก่อนที่จะลอบผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอกโล่งใจเมื่อรู้สึกถึงริมฝีปากอุ่นที่เพียงประทับลงมาบนหน้าผาก ตามมาด้วยเสียงทุ่มแผ่ว

“ฝันดีคะน้องดา”

๑๓

ดารีกาตื่นมาในตอนสาย ๆ รู้สึกปวดหัวนิด ๆ ซึ่งคงจะเป็นเพราะดื่มเข้าไปเมื่อคืนนี้ หญิงสาวนอนหลับตาคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยอย่างเกียจคร้าน ก่อนที่จะลืมตาโผลงเมื่อความคิดประหวัดไปถึงคนที่ส่งหล่อนเข้านอนด้วยรอยจุมพิตที่หน้าผากเมื่อคืนนี้

หล่อนไม่ได้รู้แต่เพียงสาจนไม่เข้าใจการกระทำของเขา หล่อนเข้าใจดีที่เดียวกับสิ่งที่เขาแสดงออก แต่ที่หล่อนไม่เข้าใจคือเขาทำแบบนี้ทำไม ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยมีท่าที ตอนที่หล่อนมาถึง เขาก็ยังบอกว่าเขาคิดกับหล่อนอย่างพี่น้อง และขอให้อยู่ด้วยกัน เพื่อให้บิดาของเขาสบายใจเท่านั้น แต่อยู่ ๆ เขาก็กลับแสดงออกราวกับว่าเขาพิศวาสหล่อนเหลือเกิน แล้วหล่อนก็ดันรู้สึกถูกรู้อวบไหวกับการกระทำของเขาเสียด้วย

“คิดอะไรกับน้องดาจริง ๆ หรือเปล่านะพีวี่” พิมพำอยู่คนเดียว หล่อนอยากถามให้รู้เรื่อง แต่เมื่อเขายังไม่พูด หล่อนก็ไม่กล้าพูด ถึงแม้ว่าหล่อนจะเป็นคนตรง ๆ แต่เรื่องแบบนี้หล่อนก็ยังไม่กล้าหอรกนะ เกิดเขาตอบกลับมาว่าไม่ได้คิดอะไรแล้วหล่อนจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

ดาริกายกมือνωดขมับแล้วสะบัดศีรษะเบา ๆ พยายามขับไล่ความคิดเกี่ยวกับชายหนุ่มทิ้งไป ก่อนที่จะตัดสินใจลุกจากที่นอน

วันนี้เป็นวันหยุดและหล่อนก็คิดว่าคนร่วมบ้านอาจจะยังนอนอยู่ เพราะเมื่อคืนกว่าจะกลับก็ตึกและวันนี้เขาไม่ต้องทำงาน แต่ในตอนที่หล่อนเดินออกจากห้องนอนของตนหลังจากอาบน้ำ แต่งตัวแล้วนั่นเอง ดาริกาก็ต้องตาโตเมื่อเห็นเขายืนขึ้นจากโซฟาที่นั่งอยู่ในทันทีที่เห็นหล่อนเดินออกจากห้อง

“มอร์นิ่งคะน้องดา” ประวีร์ทักทาย

“พีวี่ตื่นนานแล้วหรือคะ”

“ก่อนน้องดาแป็บเดียว น้องดาหิวหรือยัง”

“นิดหน่อยคะ”

“จั้นไปกินข้าวกันเถอะ” เขาชวนแล้วไปคว้ามือหล่อน พาเดินออกจากบ้าน

ดาริกาปล่อยให้เขาจับจูงเดินไปตามทางเดินที่ทอดสู่

ห้องอาหารบลูโลตัส ที่ที่หล่อนและเขาฝากท้องเกือบทุกวัน หลังจัดการอาหารเช้าและก่อนที่จะลุกจากโต๊ะ ก็มีพนักงานนำตะกร้าบางอย่างมายื่นให้ชายหนุ่ม

“อะไรคะนั่นพี่วี” ดาริกาถาม คิ้วขมวดนิด ๆ

ปรวีรีไม่ตอบ หากถามแทน “ไปปิกนิกกันนะคะน้องดา”

“ปิกนิก?”

“ใช่ วันนี้พี่วีไม่ทำงาน ให้เวลาน้องดาทั้งวันเลย ดีไหมคะ” ชายหนุ่มตอบแล้วยิ้มให้ เมื่อเห็นสีหน้าของหญิงสาวก็ถามกลับหัวเราะ “ทำไมทำหน้าแบบนี้”

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะพี่วี”

“เกิดอะไร พี่วีก็แค่อยากใช้เวลากับน้องดาแค่นั้นเอง ไหนตอนนั้นบ่นว่าพี่วีไม่มีเวลาให้ไงคะ ตอนนี้ก็มิแล้วไง” เขาว่าขณะพาหล่อนเดินออกจากห้องอาหาร

เมื่อถึงบ้าน ชายหนุ่มวางตะกร้าปิกนิกที่ภายในบรรจุอาหารที่พนักงานห้องอาหารจัดมาให้ลงบนโต๊ะหน้าโซฟาแล้วหันไปบอกหญิงสาวด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น

“น้องดาไปเตรียมตัวไป พี่วีให้เวลาสิบนาที” บอกแล้วก็ผลัดจากหญิงสาวแล้วเดินเข้าห้องของตน

ดาริกามองตามชายหนุ่มจนลับสายตาก่อนที่จะหมุนตัวเดินเข้าห้องนอนของตนบ้าง ไม่นานหล่อนก็เดินกลับออกมาในเสื้อผ้า

ชุดใหม่ เป็นชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้น โดยสวมชุดว่ายน้ำไว้ภายใน ในมือถือถุงผ้าที่บรรจุกระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ และครีมกันแดด นอกจากนี้ก็มีหนังสืออ่านเล่นอีกเล่ม

ปรวรรีที่รออยู่แล้วเดินตรงมาหาหล่อน พร้อมยื่นบางอย่างที่ถืออยู่ในมือให้

“อะไรคะพี่” ดาริกาถาม หลุบสายตาลงมองของในมือชายหนุ่ม

“ครีมกันแดดค่ะ ทำให้พี่เหนื่อยนะ” เขาตอบแล้วขอหล่อนใบหน้าเปื้อนยิ้ม ดวงตาเป็นประกายวิบวับ และเมื่อเห็นท่าทางลังเลของหล่อน เขาก็พูดเรียบเรื่อย “พี่ทำตามที่น้องดาบอก ต้องทาครีมกันแดด เดี่ยวจะเป็นมะเร็งผิวหนังเอา”

ดาริกาซ้บนสายตาดูขึ้นมองชายหนุ่ม เห็นเขาทอดสายตาลงมองหล่อนอยู่ก่อนแล้ว สายตาที่ทำให้หล่อนรู้สึกแปลก ๆ อีกครั้ง ยิ่งคิดว่าจะต้องถึงเนื้อถึงตัวทาครีมกันแดดให้เขา ยิ่งทำให้หล่อนรู้สึกวูบวาบ ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้หล่อนสามารถทาครีมกันแดดให้เขา โดยไม่รู้สึกละเลย ดาริกาถอนหายใจ หล่อนเคยเคຍันคะยอทาครีมกันแดดให้เขาจริง ๆ และตอนนี้เขาก็ขอให้หล่อนทาให้ อย่างว่านอนสอนง่ายทำตามคำบอกของหล่อน หล่อนจึงไม่มีทางเลือก นอกจากยื่นมือไปรับหลอดครีมกันแดดจากมือเขา

หลังจากหญิงสาวหยิบครีมกันแดดไป คนกลัวเป็นมะเร็งก็

กระตือรือร้นถอดเสื้อยืดที่ใส่อยู่ออกในทันที แถมยังขยับเข้าใกล้
เสนอเนื้อเสนอตัวให้หญิงสาวเต็มที

ดาริกามองลอนกล้ำมเนื้อหน้าท้องและแผงอกแข็งแรงของ
คนตรงหน้าแล้วรู้สึกว้าวลมหายใจติดขัด ก่อนหน้านี้หล่อนเคยชื่น
ชมว่าเขา ‘กล้ำมแน่น’ หุ่นชวนฝัน แต่ก็คล้ายมองรูปปั้น
ประติมากรรมชิ้นเอก ไม่ได้มีอารมณ์ความรู้สึกอันใดมากไปกว่าชื่น
ชมความงาม แต่วันนี้หล่อนกลับรู้สึกแปลก ๆ ยิ่งมองหน้าอก
เปลือยเปล่าของเขาที่สะท้อนขึ้นลงตามจังหวะการหายใจก็
คล้าย ๆ จะปลุกความรู้สึกบางอย่างของหล่อนให้ตื่นเฟริด ตื่น...จน
มือที่ถือครีมกันแดดสั่นน้อย ๆ จนรู้สึกได้

นี่แค่มองยังขนาดนี้ ถ้าต้องจับแล้วจะขนาดไหน!

ดาริกาบีบครีมกันแดดใส่มือแล้วทำท่าจะก้าวเดินเพื่ออ้อม
ไปด้านหลังของชายหนุ่ม แต่แล้วก็ถูกมือแข็งแรงคว้าแขนไว้

“จะไปไหนคะ” เขาถาม สายตาไม่ละไปจากใบหน้าหล่อน

“ทาครีมที่หลังให้พี่ว่ะคะ”

“ด้านหน้ายังไม่ทาเลย ทาด้านหน้าก่อนสิ”

“ด้านหน้าพี่วาทาเองได้นะคะ”

“พี่วาทาเองไม่ถนัด น้องดาทำให้หน่อย...นะคะ” ท้าย
ประโยคลากเสียงอ่อนหวาน

ดาริกามองหน้าเขาสลັบกับแผงอกกว้างตรงหน้า หล่อนเขิน

...เขินมาก เขินอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลย แต่ภะนั้นก็บอกตนเองว่า หล่อนควรจะแสดงออกกับเขาอย่างที่เขาเคยเป็น ไม่ใช่หายใจติดขัด กับแค่เห็นเขาเปลือยออกอยู่ตรงหน้าแบบนี้ คิดได้ดังนั้นจึงสูดลมหายใจลึกแล้ววางมือที่มีครีมกันแดดอยู่แนบลงไปบนหน้าอกเขาแล้วเริ่มลูบไล่เบา ๆ สายตาตรึงแน่นที่มือของตน และเพราะไม่ได้เงยหน้าขึ้นมอง เลยไม่ได้เห็นสายตาค่อนเขื่อมที่ทอดมองลงมาจากคนที่หล่อนทาครีมให้

เมื่อมีมือนุ่มนวลของหญิงสาวลูบไล่ผ่านหน้าอก จากนั้นก็ค่อย ๆ เลื่อนต่ำลงไปถึงบริเวณหน้าท้อง ลูบไล่ขึ้น ๆ ลง ๆ ไปทั่วกายเขา ทำให้คนถูกทาครีมรู้สึกหายใจติดขัดเสียเอง จนเมื่อไม่สามารถทนยืดยืนราวกับไม่รู้สึกรู้สาได้อีกต่อไป เขาก็เรียกหล่อนเสียงพรว่ำ

“น้องดาคะ...”

“คะ” ดาริกาขานแล้วเงยหน้าขึ้นมองเขา ตาพบกับสายตาสีคล้ำของเขาแล้วรู้สึกหัวใจระตุกราวกับถูกช็อกด้วยกระแสไฟฟ้า ไรที่มา จนต้องหลบตามองเพียงมือของตนอีกครั้ง

“ข้างหน้าเสร็จแล้ว ทาข้างหลังได้แล้วคะ” เสียงทุ้มบอก

คำบอกที่ดาริการู้สึกราวกับถูกปลดปล่อยจากพันธนาการที่มองไม่เห็น หล่อนลอบถอนหายใจแล้วผละจากเขา เดินอ้อมไปด้านหลังแล้วเริ่มละเลงครีมกันแดดบนแผ่นหลังกว้างของเขาด้วย

ความรู้สึกว่าหายใจหายคอโล่งขึ้น พักเดียวกับบอกเสียงใส

“เสร็จแล้วค่ะ”

“มา... พี่ทำให้ น้องดาบ้าง” เขาบอกพร้อมยื่นมือมาถึง หลอดครีมกันแดดไปจากหล่อน

“น้องดา... เอ่อ... น้องดาทาเองได้ค่ะพี่” ดาริกาบอก ตะกุกตะกัก หล่อนไม่อยากทาแล้ว ไม่ว่าจะหล่อนจะทำให้เขาหรือเขา ทำให้หล่อนก็เถอะ ขอหล่อนถอยห่างจากเขาตอนนี้ได้ไหม

“น้องดาทาด้านหลังตัวเองไม่ได้หรอก มา... พี่ทำให้” เขายังยืนยัน มือแข็งแรงคว้าไหล่หล่อนแล้วหมุนตัวหล่อนหันแผ่นหลังมาทางเขา จากนั้นก็ค่อย ๆ ดึงเสื้อยืดที่หล่อนใส่อยู่ออกทางศีรษะ โดยที่ดาริกายกแขนอำนวยความสะดวกอย่างไม่มีทางเลือก เสร็จแล้วเขาก็วางเสื้อยืดพาดแขนหล่อน และเริ่มทาครีม

มือใหญ่ค่อย ๆ ลูบไล้จากหัวไหล่ขึ้นไปหาต้นคอ มือข้างหนึ่งรวบผมยาวของหล่อนขึ้น อีกมือก็ลูบไล้ไปไปบนผิวนิเียน จากลาดไหล่ด้านหนึ่งไปสู่ไหล่อีกด้าน แล้วค่อย ๆ ลูบลงมาตามแผ่นหลัง เลยเชือกผูกหลังของบิกินีตัวจิ๋วลงมาจนถึงเอว ก่อนที่จะปล่อยมือจากผมของหล่อนให้ตกลงมาคลุมจนถึงกลางหลังตามความยาวของเส้นผมสีดำสนิท จากนั้นมือสองข้างค่อย ๆ ลูบไล้ระเรื่อไปจนเต็มแผ่นหลัง เมื่อทาครีมที่หลังเสร็จจนไม่เหลือพื้นที่แม้แต่ตารางนิ้วเดียว มือใหญ่ทั้งสองข้างก็ค่อย ๆ เคลื่อนออกจาก

กันไปด้วยข้าง ลูบไล้เอวคอดกิ่วที่แทบจะกำรอบด้วยสองมือ แล้ว
ค่อย ๆ เลื่อนไปด้านหน้า ละเลงครีมลงบนหน้าท้องแบนราบของ
หล่อน

ทำเองแต่ก็เหมือนกับทรมานตนเอง ประวีร์รู้สึกหายใจไม่ทั่ว
ท้อง ลมหายใจติดขัด เม็ดเหงื่อผุดพรายพร้อม ๆ กับบางสิ่ง
บางอย่างที่ตื่นเฟริด แล้วชายหนุ่มก็บอกตัวเองอย่างยอมจำนน...
เขาไม่ไหวแล้ว...

เขา...อยาก...เข้า...หอ!

๑๔

“เสร็จแล้วค่ะ” ปรวีร์บอกเสียงต่ำแล้วผลจากหญิงสาว

ชายหนุ่มก้าวยาว ๆ เข้าห้องของตนไปโดยไม่พูดไม่จาอะไร
อีก เขาจำเป็นต้องไป ไปสงบสติอารมณ์ ไปสะกดอะไร ๆ ที่
พยายามจะลุกขึ้นให้กลับสงบลงอีกครั้ง อดบริหารตนเองในใจ
ไม่ได้ที่เล่นอะไรเลยเถิด แล้วก็เป็นตัวเองที่ต้องทรมานเอง

ทรมานจากความต้องการที่ลูกโผลงอย่างควบคุมไม่ได้!

ดารีกามองตามที่คนเดินเร็ว ๆ เข้าห้องไปอย่างไม่เข้าใจ คิ้ว
เรียวขมวดนิด ๆ เออ นะ บทจะอดอดอ่อน เขาก็อ่อนเสียจนหล่นไป
ไม่เป็น ต้องทาศรีมิให้เขาและยอมให้เขาทำให้หล่น แต่บทจะผล
จาก เขาก็ก้าวขาเร็ว ๆ หนีไปเสียดี ๆ อย่างนี้เอง

“เป็นอะไรของเขานะ” คนไม่เข้าใจบ่นพึมพำอยู่คนเดียว

ดารีกาสวมเสื้อที่ผูกเขาถอดออกให้กลับคืน จากนั้นตรวจ
ความเรียบร้อยของของในถุงผ้า หยิบแว่นกันแดดออกมาคาดบน
ศีรษะ แล้วรอ...

พักใหญ่ที่เดี่ยวกว่าคนที่เดินหนีเข้าห้องจะเดินกลับเข้ามา
ในห้องนั่งเล่นอีกครั้ง ดารีกาคิดว่าเห็นแววชัดเจนในสายตาเขา แต่
หล่อนก็ไม่ได้คิดอะไรมากมาย เมื่อเขาเดินมาหัวตะกั่วปิกนิกที่วาง
อยู่บนโต๊ะหน้าโซฟาขึ้นถือแล้วหันมาชวนหล่อน หล่อนก็เดินตาม
เขาออกจากบ้านอย่างว่าง่าย

ปรวีร์พาหญิงสาวเดินตรงไปยังท่าเทียบเรือที่เรือยอชต์ของ
เขาและของลูกค้าจอดอยู่เรียงราย ทั้งสองเดินเคียงกันไปบน
สะพานท่าเทียบเรือ เมื่อถึงลำของเขาก็ส่งหญิงสาวลงไปก่อน แล้ว
จึงกระโดดตามไป

“เดี๋ยวไปเล่นเรือเล่นกันนะคะ” ชายหนุ่มบอกขณะเดินเข้า
ห้องบังคับเรือเพื่อตรวจสอบอุปกรณ์การเดินเรือก่อนออกเดินทาง

ชายหนุ่มติดเครื่องยนต์แล้วค่อย ๆ พาเรือยอชต์ลำเล็กออก
จากท่า ส่วนดารีกาเดินไปยังเสากระโดงกลางลำเรือแล้วลงมือกาง
ใบโดยไม่ต้องให้บอก เขาและหล่อนเติบโตมากับการเล่นเรือใบ
ตั้งแต่จำความได้ ทุกครั้งที่มีเวลา บิดามักจะพาครอบครัวไปเล่น
เรือเสมอ ทำให้ปรวีร์และดารีการู้จักการบังคับใบเรือตั้งแต่ก่อนจะขึ้น
จักรยานเป็นเสียด้วยซ้ำ

“นี่ก็น้องดาจะกางใบไม่เป็นเสียแล้ว” ประวีร์เข้าเมื่อเดินเข้าไปหาคนที่กำลังชักใบเรืออยู่ด้วยท่าทางชะมัดเขม่น

ดารีกายมีให้ก่อนจะตอบ

“ที่ออสเตรเลีย น้องดาออกเรือบ่อยกว่าที่นี่อีกคะ พี่วีมีเพื่อน ๆ เยอะแยะเลยด้วย น้องดาลงแข่งด้วยนะคะ”

“อ้าวหรือคะ”

“คะ น้องดามีเรือด้วย แต่ขายไปก่อนกลับมา เสียตายเหมือนกัน แต่คิดว่าเดี๋ยวมาซื้อเอาใหม่ที่นี่ ถ้าพี่วีมีเวลา ลองดูให้น้องดาหน่อยนะคะ”

“เอาสิ เดี่ยวพี่วีจะดูให้” ช่วยหนุ่มบอกแล้วช่วยหล่อนชักใบปรับองศารับลม

ลมที่ค่อนข้างแรงวันนี้ช่วยส่งให้เรือแล่นไปข้างหน้าด้วยความเร็วเป็นที่น่าพอใจ

“เดี๋ยวพี่วีจะใช้ข้อโต้แย้ง เราไปนั่งกันตรงนั้นดีกว่า” ชายหนุ่มชี้ไปยังที่ว่างด้านหน้าลำเรือ

“คะ” ดารีการับคำอย่างว่าง่าย

ประวีร์มลุลพหายเข้าไปในห้องบังคับเรือพักเดียวก็เดินกลับมาหาหญิงสาว ในมือมีเก้าอี้นอนคล้ายกับที่วางข้างสระว่ายน้ำ หากเป็นแบบที่สามารถพับเก็บได้ เมื่อถึงที่หมายก็กางเก้าอี้แล้ววางเคียงกัน ก่อนจะทำท่าชี้ชวนให้หญิงสาวนั่งลง

ดารีกาเดินไปทอดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง วางกระเป๋าผ้าไว้บนพื้นข้างตัว แล้วหันไปมองคนที่ยังวีรอก ไม่ยอมนั่งลงสักที ก่อนจะถามอย่างอดไม่ได้

“ไม่นั่งหรือคะพี่วี”

“เดี๋ยวพี่วีมาคะ” เขาตอบแล้วเดินจากไป

ดารีกาตามองตาม เห็นเขาเดินลงไปด้านล่างตัวเรือ จึงไม่ได้สนใจอะไรอีก หากหันกลับมาองทัศนียภาพรอบตัว ที่ตอนนี่มองเห็นชายฝั่งอยู่ห่างออกไปไกลลิบ รอบด้านเป็นเพียงผืนน้ำจรดกับแผ่นดินฟ้า สายลมแรงทำให้รู้สึกสดชื่น ละอองน้ำที่กระเซ็นมากระทบหน้าเวลาที่เรือกระทบกับคลื่นขนาดใหญ่เรียกความรื่นรมย์ให้หลังไหลในความรู้สึก

ครูเดียวคนที่เดินหายลงไปในตัวเรือก็เดินกลับขึ้นมาหาหล่อน ในมือมีขวดไวน์พร้อมแก้วสองใบ ดารีกาเลิกคิ่วมอง ก็เห็นเขายิ้มให้

“ดื่มกันหน่อย ฉลองวันหยุดของเรา” เขาว่าแล้วยื่นแก้วไปตรงหน้า รอจนหญิงสาวยื่นแก้วในมือมาชนกับแก้วของเขาแล้วจึงยกขึ้นจิบ

จากนั้นก็นั่งชิมรสชาติความงามอยู่กันเงียบ ๆ สลับกับจิบเครื่องดื่ม นาน ๆ จึงมีบทสนทนาสักทีหนึ่ง จนกระทั่งเรือแล่นห่างออกไปจนมองไม่เห็นฝั่ง แต่มองเห็นเกาะขนาดเล็กไว้ชื่อด้านหน้าที่

เพิ่มขนาดขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดชายหนุ่มก็ลุกขึ้นไปบังคับเรือ จอด และทอดสมออยู่ใกล้ ๆ เกาะขนาดเล็กนั้น

หลังช่วยกันเก็บใบเรือจนเรียบร้อย ชายหนุ่มก็หันมาถาม

“หิวยังคะ”

“โอ้ เพิ่งกินข้าวเข้าไปเองนะคะ” ดาริกาตอบกลับหัวเราะ

“จ้ะไปพายเรือเล่นกันนะ พี่มีอะไรจะให้ดู”

“ก็ได้ค่ะ”

ดาริกาตอบแล้วเดินตามเขาไปยังด้านข้างลำเรือ ซึ่งเป็นที่เก็บเรือคายักลำเล็ก ทั้งสองช่วยกันผ່อนเรือลงน้ำ ก่อนที่จะไต่ลงบันไดแล้วก้าวลงไปบนเรือ โดยที่ดาริกาก้าวลงไปนั่งก่อน เรียบร้อยแล้วปรวิวีจึงตามลงไป

เมื่อนั่งเรียบร้อย ทั้งสองก็เริ่มจ้วงไม้พาย ซ้ายสลับขวาไปพร้อม ๆ กัน ส่งให้เรือคายักลำแคบยาวเคลื่อนที่ไปข้างหน้า คลื่นลูกค่อนข้างใหญ่ทำให้เรือกระดกหน้ากระดกหลังราวกับม้าพยศ แต่ไม่เป็นปัญหาสำหรับคนพาย หากเป็นที่สนุกสนานเสียด้วยซ้ำ

ใช้เวลาพายยี่สิบนาที ทั้งสองก็พาเรือลำเล็กมาลอยนิ่งอยู่หน้าเกาะ แม้จะเป็นเกาะเล็ก ๆ ที่ไร้ชื่อ แต่ก็มีหาดทรายอยู่รอบเกาะ ผืนทรายละเอียดสีขาว ดูเชิญชวนให้ลงไปเดินเล่น ทั้งสองจึงกระโดดลงจากรือแล้วลากเรือขึ้นไปเกยบนหาด แล้วเดินจับจูงกันขึ้นไปบนเกาะ

“คิดถึงเกาะดารีกา” ดารีกาจำฟัง

“เดี๋ยวก็ได้ไปแล้ว คุณพ่อหาฤกษ์ทำบุญไว้แล้ว วันเสาร์หน้า” ชายหนุ่มบอก

“หรือคะ น้องดาไม่เห็นรู้เลย”

“คุณพ่อบอกพี่เมื่อก่อน ยังไม่มีโอกาสบอกน้องดาเลย”

“กระชั้นแบบนี้ พี่จะเคลียร์งานทันไหมคะ”

“ทันสิคะ มา...ไปทางนี้เถอะ” เขาตอบแล้วชวนหล่อนให้เดินอ้อมเกาะไปอีกทาง

ดารีกาเดินตามก่อนที่จะฝนฟ้าเท่าจนกลายเป็นย่องเมื่อคนนำทางหันมาหาแล้วยกมือขึ้นแตะริมฝีปากเป็นท่าทางให้เงียบเสีง

ภาพรอยบางอย่างที่อยู่บนผืนทรายเปียกน้ำทำให้ดารีกาหันไปมองคนนำทาง เห็นเขายิ้มกว้างแล้วหันมากระซิบราวกับเกรงจะรบกวนเจ้าของรอย

“รอยเต่า เกาะนี้เต่าขึ้นมาวางไข่ ช่วงนี้พวกมันฟักไข่ ลูกเต่าเลยเต็มหาดเลย”

“จริงหรือคะ” ดารีกาถามอย่างตื่นเต้น มองตามรอยที่เห็นตรงหน้าแล้วก็ต้องยิ้มกว้างอย่างภูมิใจ เมื่อเห็นลูกเต่าตัวเล็ก ๆ เดินไปบนหาดทราย มุ่งหน้าลงสู่ผืนน้ำที่อยู่ไม่ไกลจริง ๆ และไม่ใช่ว่าสองตัว แต่เป็นสิบ!

“น่ารักจังเลยคะพี่วี”

“ขอบคุณคะ พี่วีรู้แล้ว” เขาตอบ รู้ว่าหล่อนไม่ได้ชมเขา แต่อยากเอาเข้าตัวเพื่อแก้มิ่งหล่อนเล่น ซึ่งก็ได้ผล เพราะหล่อนคือนินให้แล้วกระแทกเสียง

“น้องดาหมายถึงลูกเต่า!”

“อ้าว ก็นี่กว่าชมพี่วี” ชายหนุ่มพุดกลิ้งหัวเราะ ก่อนที่จะพ้ออย่างที่ว่าแก้มิ่งทำ “อุตสำหรับชวนมาดู จะชมสักหน่อยก็ไม่ได้”

“น่ารักจังเลย เสียตายไม่ได้เอากล้องมาด้วย” ดาริกาพิมพ์ด้วยท่าทางเสียตายจริง ๆ

ปรวีรยก็มีอึ้งขึ้นขยี้ศีรษะหล่อนอย่างเอ็นดู แล้วปลอบ

“ไม่เห็นต้องถ่ายรูปเลย การเห็นด้วยตาแล้วบันทึกไว้ในความทรงจำก็ไม่แยหรงนะ อีกอย่าง ถ้าสมมติว่ามีรูปหลุดออกไป พี่วีเกรงว่าจะมีใครหาทางมารบกวนพวกมัน ปล่อยไว้ให้เป็นความลับอยู่แบบนี้เถอะนะน้องดา”

ดาริกามองลูกเต่าตัวจิ๋วที่ค่อย ๆ ปีนออกมาจากหลุมทราย แล้วมุ่งหน้าลงทะเลอย่างน่ารักแล้วพยักหน้า “คะ”

ทั้งสอง ‘แอบ’ ดูลูกเต่าอยู่พักใหญ่ ๆ ก่อนที่ชายหนุ่มจะชวนลงไปพายเรือรอบเกาะ ซึ่งดาริกาก็ไม่ปฏิเสธ เดินตามเขาลงไปดันเรือลงน้ำแล้วก้าวขึ้นไปนั่ง รอจนชายหนุ่มนั่งเรียบร้อยก็เริ่มจ้วงไม้พายกันอีกครั้ง

แม้เกาะไร่ซึ่งกลางทะเลแห่งนี้จะมีขนาดไม่ใหญ่นัก แต่การพายเรือรอบเกาะก็ทำให้สองคนเหงื่อโชกไปทีเดียว และเมื่อรู้สึกว่าพระอาทิตย์ตรงหัว ก็ชวนกันพายเรือกลับไปยังเรือลำใหญ่อีกครั้ง

“น้องดาไปล้างหน้าล้างตัวก่อนไหม เดี่ยวพี่จะจัดโต๊ะ หิวหรือยังคะ”

“นิดหน่อยคะ พี่ไม่ไปด้วยกันหรือคะ”

“น้องดาไปก่อน เดี่ยวพี่ไปตามไปนะคะ”

เมื่อเขาบอกเช่นนั้น ดาริกาจึงเดินลงไปในเคบินซึ่งมีห้องน้ำอยู่ในนั้น จัดการล้างเนื้อตัวที่เหนียวหนึบเพราะน้ำทะเลออก เช็ดตัวจนเรียบร้อยรู้สึกสบายตัวขึ้นจึงเดินกลับขึ้นไปหาชายหนุ่มอีกครั้ง

บริเวณที่ตั้งของเก้าอี้นอนสองตัวที่เคียงกันอยู่ ตอนนี้มีโต๊ะแบบโต๊ะญี่ปุ่นตั้งอยู่ตรงกลาง พร้อมอาหารที่เขาคงจะเอาออกมาจากตะกร้าปิกนิกที่พนักงานห้องอาหารยื่นให้เมื่อเช้านี้ถูกจัดวางอยู่ดูน่ากิน ช่าง ๆ มีแก้วไวน์สองใบที่ยังไม่ถูกเติมวางอยู่

“อ้าว น้องดามาแล้ว ลงมือได้เลยนะ พี่ไปล้างมือเดี๋ยว”

“คะพี่วี” ดาริกาตอบแล้วเดินไปทრุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ ในขณะที่ชายหนุ่มลุกจากไป

ครู่เดียวปวีร์ก็กลับมาอีกครั้งพร้อมไวน์ขวดใหม่ เขาเปิด

ไวน์แล้วเทใส่แก้วทั้งสองใบ จากนั้นก็วางขวดในถังเก็บไวน์ที่ตั้งอยู่ข้าง ๆ แล้วจึงเชิญชวนหญิงสาวให้ลงมือรับประทาน เพราะหล่อนนั่งรอเขาโดยไม่ได้กินไปก่อนอย่างที่เขابอก

การได้รับประทานอาหารท่ามกลางทะเลกว้างใหญ่ สบายลมเย็นพัดแรง อาหารฝีมือเชฟของรีสอร์ท และเครื่องดื่มรสดี ทำให้ดาริกาเจริญอาหารเป็นพิเศษ หล่อนคิดถึงบรรยากาศแบบนี้ บรรยากาศการล่องเรือที่บิดาเคยพาหล่อนกับแม่ทำทุกครั้งที่มีความการใช้เวลา่วมกันของครอบครัวที่ตอนนี้ไม่มีวันหวนคืนมาอีกแล้ว

จู่ ๆ ดาริกาก็รู้สึกที่อาหารฝืดคอเมื่อคิดถึงครอบครัว หล่อนต้องเงยหน้าเพื่อกลั้วน้ำตาที่ทำท่าจะไหลออกมา แล้วก็มองเห็นสายตาคู่หนึ่งที่จับจ้องหล่อนอยู่ สายตาของคนที่เป็น ‘ครอบครัว’ ปัจจุบันของหล่อน

“พีวี...” ดาริกาเรียกเขาเสียงแผ่ว อยากคุยกับเขาให้รู้เรื่อง

“คะ...น้องดา” ปรวีร์ขานรับเสียงอ่อนโยน

“เรื่องที่พีวีร์เคยถาม...”

“เรื่องไหนคะ”

“เรื่อง...อยู่ด้วยกันจริง...” ดาริกายังพูดไม่จบ ก็ถูกขัดขึ้นเสียงก่อน

“น้องดาอย่าเพิ่งคิดอะไรเลยนะคะ มีความสุขกับวันนี้เวลานี้ แล้วเราค่อยคุยเรื่องนั้นกันอีกที” เขาพูดแล้วก็ลุกขึ้นเดินไปทาง

ท้ายเรือโดยไม่ฟังว่าหล่อนจะพูดอะไรอีก เขายังไม่พร้อม ไม่อยาก ฟัง ไม่ว่าจะหล่อนจะตกลงหรือปฏิเสธก็ไม่ทำให้เขาารู้สึกดีอยู่ดี เขาอยากขอเวลา ใช้เวลากับหล่อน ทำให้หล่อนมองเขาอย่างผู้ชายคนหนึ่ง ไม่มองว่าเขาเป็นพี่ชาย แล้วเขาจะลองขอโอกาสจากหล่อนดู อีกครั้ง

๑๕

ในที่สุดวันเดินทางไปเกาะดาร์กาก็มาถึง คุณปวินทำให้คนเอาเรือใหญ่ออกเพราะต้องบรรทุกสิ่งของหลายอย่างรวมทั้งนิมนต์พระไปทำบุญด้วย แต่เรือใหญ่จะออกเดินทางในตอนเช้าตรู่วันต่อมาเพื่อไปให้ทันเลี้ยงอาหารเพล ส่วนเขาจะขับเรือสปีดโบ๊ตไปเพียงลำพังเพราะจะยังอยู่ที่เกาะกับสองหนุ่มสาวต่อไปอีกสองสามวัน ซึ่งเรือใหญ่จะกลับมาภายในวันเดียวกัน ในขณะที่ปรวิร์กับดาร์กานั้นจะเดินทางกันตามลำพังด้วยเรือยอชต์ของชายหนุ่ม

ปรวิร์อยู่ในชุดกางเกงว่ายน้ำแบบกางเกงขาสั้นกับเสื้อยืดพอดีสีตัว ในขณะที่หญิงสาวก็แต่งตัวคล้าย ๆ กันโดยมีชุดว่ายน้ำแบบบิกินีอยู่ข้างใน ทั้งสองช่วยกันหิ้วกระเป๋าเดินทางไปลงเรือซึ่งจอดเทียบท่าอยู่ในอ่าวหน้ารีสอร์ท

“พีวีจะเข้าไปเช็คชาร์ตกับอุปกรณ์รักษาความปลอดภัย
น้องดาไปด้วยกันไหม” ปรวีร์ถามหลังจากเก็บของเรียบร้อยแล้ว
ออกเดินทาง

“ไม่ละคะ น้องดาจะเตรียมขึ้นโบรพีวีดีกว่า...ขึ้นทุกใบเลย
ไหมคะ”

“แค่ใบหลักใบเดียวก็น่าจะพอ ไปช้า ๆ กันก็ได้ ไม่มีรีบไม่ใช่
หรือ”

“ไม่คะ คุณลุงบอกว่าแค่ไปให้ทันอาหารเย็นก็พอ”

“ถ้าอย่างนั้นขึ้นโบแล้วแล้วมีลมส่ม่าเสมอ พีวีจะใช้ออโต
ไฟลิตก็แล้วกัน จะได้นั่งกันไปสบาย ๆ”

ชายหนุ่มหมายถึงระบบบังคับเรืออัตโนมัติซึ่งจะทำให้เขา
และหล่อนมีเวลาชื่นชมกับทัศนียภาพอันสวยงามของท้องทะเล
สีครามได้โดยไม่ต้องพะวงกับการบังคับเรือ

“โอเคคะ” ดาริกรับคำก่อนเดินไปยังที่เก็บใบเรือ ในขณะที่
ชายหนุ่มเข้าไปในห้องบังคับเรือเพื่อเช็คเครื่องมือของระบบรักษา
ความปลอดภัยของเรือก่อนออกเดินทาง จนเมื่อเรียบร้อยแล้วจึงติด
เครื่องยนต์พาเรือออกจากท่า

“พีวีดับเครื่องยนต์เลยก็ได้คะ เดี่ยวน้องดาชักใบปรับองศา
หน่อยก็ได้แล้ว ลมกำลังดีเลย” ดาริกาบอกเมื่อเรือล่องไปได้ระยะ
หนึ่ง

ปรวีร์จึงเดินไปเข้าไปในห้องบังคับเรือเพื่อดับเครื่องยนต์ตามคำบอกและติดตั้งระบบเดินเรืออัตโนมัติตามที่ตั้งใจ ก่อนที่จะเดินกลับไปยังดาดฟ้าเรือพร้อมเก้าอี้พับสองตัว

“มานั่งก่อนน้องดา” ชายหนุ่มว่าพลางเลื่อนเก้าอี้ไปให้คนที่เพิ่งจะวางมือกับเชือกชักใบเรือ ซึ่งหญิงสาวก็เดินมานั่งบนเก้าอี้อย่างว่าง่าย ทอดสายตามองผืนน้ำเบื้องหน้าพลางสูดลมหายใจเข้าลึก

“อืม..มม..ม. กลิ่นไอทะเล หอมสดชื่นจริง ๆ เล้ย” ขณะพูดก็ยกสองแขนขึ้นเหนือศีรษะ ทำท่าสูดลมหายใจเข้าลึก

ปรวีร์มองภาพนั้นยิ้ม ๆ ด้วยความเอ็นดู ก่อนจะเย้า “พูดเหมือนไม่ได้เจอทะเลมานาน แค่มองจากระเบียงห้องนอนก็เห็นแล้ว”

“มันเหมือนกันที่ไหนละคะ นั่นนะแค่มองเห็น แต่นี่อยู่ที่ท่ามกลางผืนน้ำและคลื่นลม รู้สึกเหมือนอยู่บนสวรรค์ วันนั้นที่เล่นเรือกับพี่ก็ยังไม่ทันอืมเลย” หญิงสาวว่าพลางฉีกยิ้มกว้าง

แม้จะมองไม่เห็นดวงตาเพราะถูกบดบังด้วยแว่นกันแดดอันโต แต่ชายหนุ่มรู้ว่าดวงตาคู่นั้นคงจะยิบหยาเพราะรอยยิ้มเป็นแน่

“อากาศดีจังเลยนะคะ” ดาริกาชวนคุย วันนี้อากาศสดใสฟ้ากระจ่าง มีปุยเมฆขาวให้พอมองเห็น สายลมเย็นพัดแผ่วพาเรือ

เล่นไปข้างหน้าซ้ำ ๆ ด้วยความเร็วคงที่

“อิม” ชายหนุ่มพิมพ์ำเห็นด้วย

เขากำลังซึมซับกับความสุขราวกับอยู่บนสวรรค์อย่าง
ที่หญิงสาวว่า การได้หลีกเลี่ยงจากงานอันยุ่งเหยิงในห้องทำงาน
สี่เหลี่ยมมาอยู่ท่ามกลางทะเลอันกว้างใหญ่เช่นนี้ ทำให้ชายหนุ่ม
รู้สึกผ่อนคลาย และยังได้อยู่กับหล่อนตามลำพังท่ามกลาง
บรรยากาศอันงดงามของธรรมชาติ เขายังมีความสุข ชอบการได้
ล่องเรือกับหล่อนเหลือเกิน

“เดี๋ยวก่อนนะ” เขาหันไปบอกคนข้าง ๆ เมื่อรู้สึกว่ายาก
ดี ลมเย็น จนอยากจิบ

ชายหนุ่มเดินลงไปใ้ในเคบินแล้วหยิบผ้าขนหนูผืนใหญ่
ออกมาด้วยสองผืน เมื่อกลับขึ้นมาบนดาดฟ้าเรืออีกครั้ง ก็บอกคน
ที่นั่งรออยู่

“น้องตามานอนนี่เร็ว” ว่าพลางปูผ้าทั้งสองผืนลงบนพื้น
คุกเข่า ถอดเสื้อออกจากกายแล้วเอนตัวนอนคว่ำลงบนผ้าที่เพิ่งปู

ดารีกาลูกจากเก้าอี้แล้วเดินมานั่งคุกเข่าลงบนผ้าขนหนูผืน
ที่ว่าง มองแผ่นหลังเปลือยเปล่าที่ยังไม่ถูกทาครีมกันแดดแล้วเสนอ
ตัวอย่างอดไม่ได้

“น้องดาทาครีมกันแดดให้ นะคะ ถอดเสื้อแบบนี้เดี๋ยวก
กลายเป็นกุ้งเผา”

ปรีวีร์พยักหน้ารับ พิมพ์ำขอบคุณ และพยายามจะไม่จดจ่อกับมือนุ่มที่ลูบไล้ครีมกันแดดบนแผ่นหลังเขา เมื่อสัปดาห์ก่อนที่เขาอ้อยอิ่ง แถมยังขอให้หล่อนทาครีมด้านหน้าให้ แม้ตอนทาจะรู้สึกดี แต่ความทรมานหลังจากนั้นทำให้เขาไม่อยากเดินซ้ำรอยเดิม จึงนอนอย่างสงบเสงี่ยม ให้หล่อนทาครีมให้เจียบ ๆ

“ให้พี่วีทาให้น้องดาไหมคะ” เขาถามหลังจากหญิงสาวทาครีมบนหลังของเขาเสร็จเรียบร้อย แม้ไม่ค่อยจะอยากทำสักเท่าไร แต่ถ้าไม่ถามก็ดูจะแดงน้ำใจไปสักหน่อย แต่คำตอบของหล่อนก็ทำให้เขาลอบถอนหายใจโล่งอก

“ไม่เป็นไรค่ะ น้องดายังใส่เสื้อ ทาแค่แขนขา น้องดาทาเองได้”

“เสร็จแล้วมานอนกับพี่วีนะคะ” เขาบอก สายตาทอดมองหญิงสาวที่นั่งชันเข่าลูบไล้ครีมกันแดดบนท่อนขาเสลา กางเกงขาสั้นที่สั้นแสนสั้นอวดเรียวขาวาวของหล่อนทำเอาคนนอนมองถึงกับกลืนหายใจ

เออหนอ...เขาจะอดใจไม่ไล่ปล้ำหล่อนไปได้อีกนานแค่ไหน เพราะกับแค่มองแค่นี้ความรู้สึกเขาก็พลุ่งพล่านไปถึงไหน ๆ แล้ว

หลังทาครีมกันแดดเสร็จดาริกาก็ทอดตัวลงนอนบนผ้าขนหนูข้าง ๆ ชายหนุ่ม หล่อนเห็นเขานอนนิ่ง หันหน้าไปจาก

หล่อน จึงไม่รบกวน หากนอนมองความงดงามของธรรมชาติรอบ
กายอยู่เงียบ ๆ เช่นกัน

สายลมเย็นที่พัดแผ่ว เสียงเรือที่แล่นฝ่าคลื่นน้ำ เสียงขับ
กล่อมจากธรรมชาติที่ทำให้รู้สึกผ่อนคลาย จนในที่สุดร่างกายก็ไม่
อยากจะฝืนตื่นอีกต่อไป

“น้องดาหลับได้ไหมคะพี่วี” หล่อนถามเสียงงัวเงีย

“ตามสบายค่ะ” ประวีร์ตอบแล้วหันกลับมามองหล่อน

หญิงสาวนอนคว่ำ หันหน้าไปอีกทางหนึ่ง มองเห็นกลุ่มผม
สีดำสนิทดูยุ่งเล็กน้อย ชายหนุ่มจึงถือโอกาสมองหล่อนจาก
ด้านหลัง แผ่นหลังของหล่อนยกขึ้นลงตามจังหวะหายใจอย่าง
สม่ำเสมอ หล่อนคงจะหลับไปแล้ว หลับง่ายหลับตายเหมือนเด็ก ๆ
ชายหนุ่มคิดพร้อมความรู้สึกอ่อนโยนในหัวใจ

ประวีร์ไม่แน่ใจว่าเขานอนมองหล่อนอยู่เช่นนั้นนานแค่ไหน
ก่อนที่จะสะดุ้งเมื่อหล่อนขยับตัวแล้วหันใบหน้ามาทางเขา ปลาย
จมูกของหล่อนอยู่ห่างจากจมูกของเขาไปนิดเดียว ชายหนุ่มกลั้ว
หายใจรอดูว่าหล่อนจะลืมตาขึ้นมาหรือไม่ เมื่อเห็นว่าหญิงสาวไม่มี
ทีท่าว่าจะตื่นเขาจึงแอบผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก

ประวีร์มองใบหน้านามที่อยู่ที่ใกล้จนรู้สึกถึงลมหายใจแผ่วร้อน
ของหล่อนพลาถามตัวเองในใจ

ถ้า...

ถ้าเขาจุ่มพิตริมฝีปากอิมที่เผยอนิด ๆ ราวจะเชิญชวนนี้จะ
เป็นอย่างไหนะ...

ชายหนุ่มรู้ดีว่านั่นเป็นความคิดที่ไม่ควร แต่ก่อนที่จะห้าม
ตัวเองทัน เขาก็โน้มใบหน้าเข้าหาคนที่กำลังหลับไหลเสียแล้ว